

DIMITRIE CANTEMIR

DESCRIEREA MOLDOVEI

CUPRINS

I

PARTEA GEOGRAFICĂ

Capitolul I.	Despre numele cel vechi și cel de acum al Moldovei
Capitolul al II-lea. despre climă	Despre așezarea Moldovei, despre hotarele ei cele mai vechi și cele noi și
Capitolul al III-lea.	Despre apele Moldovei
Capitolul al IV-lea.	Despre ținuturile și târgurile de astăzi din Moldova
Capitolul al V-lea.	Despre munții și mineralele Moldovei
Capitolul al VI-lea.	Despre câmpiile și pădurile Moldovei
Capitolul al VII-lea.	Despre animalele sălbatice și domestice

II

PARTEA POLITICĂ

DESPRE ORĂNDUIREA DE STAT

Capitolul I.	Despre felul de cărmuire a Țării Moldovei
Capitolul al II-lea.	Despre alegerea domnilor în Moldova
Capitolul al III-lea.	Despre obiceiurile vechi și noi la înscăunarea unui domn al Moldovei
Capitolul al IV-lea.	Despre întărirea domnilor
Capitolul al V-lea.	Despre scoaterea din scaun a domnului
Capitolul al VI-lea.	Despre boierii din Moldova și stările lor
Capitolul al VII-lea.	Despre oastea moldovenească
Capitolul al VIII-lea.	Despre obiceiurile curții domnești
Capitolul al IX-lea.	Despre vânătorile domnești
Capitolul al X-lea.	Despre îngropăciunea domnilor
Capitolul al XI-lea.	Despre legile Țării Moldovei
Capitolul al XII-lea.	Despre divanul de judecată al domnului și al boierilor
Capitolul al XIII-lea.	Despre veniturile vechi și cele de acum ale Moldovei
Capitolul al XIV-lea.	Despre tributul și peșcheșurile pe care Moldova le plătește Porții
Capitolul al XV-lea.	Despre boierimea moldovenească
Capitolul al XVI-lea.	Despre ceilalți locuitori ai Moldovei
Capitolul al XVII-lea.	Despre năravurile moldovenilor
Capitolul al XVIII-lea.	Despre obiceiurile de la logodnă și de la nuntă
Capitolul al XIX-lea.	Despre obiceiurile de îngropăciune la moldoveni

III

DESPRE CELE BISERICEȘTI

ȘI ALE ÎNVĂȚĂTURII ÎN MOLDOVA

Capitolul I.	Despre religia moldovenilor
Capitolul al II-lea.	Despre tagma bisericească
Capitolul al III-lea.	Despre mănăstirile din Moldova
Capitolul al IV-lea.	Despre graiul moldovenilor
Capitolul al V-lea.	Despre literele moldovenilor

I

PARTEA GEOGRAFICĂ

CAPITOLUL I

DESPRE NUMELE CEL VECHI ȘI CEL DE ACUM AL MOLDOVEI

Toată țara pe care o numim astăzi Moldova, precum și ținuturile învecinate dinspre asfințit, au fost stăpânite la început de sciți, care cuceriseră aproape trei părți ale lumii, cu toate că, după obiceiul lor strămoșesc, ei nu aveau așezări statornice. Pe lângă feluritele numiri date de hoardele care s-au perindat pe cursul vremii, grecii i-au numit pe locuitorii acestor ținuturi când geți, când daci. Sub stăpânirea romanilor s-a statornicit numirea de daci.

După ce acest popor pierdu pe regele Decebal, biruit de viteazul Nerva Traian, și a fost parte nimicit, parte risipit încoace și încolo, întreaga țară pe care o locuia a fost prefăcută în provincie romană, pământul fiind împărțit cetățenilor romani, după care s-a deosebit în trei părți: mărginașă, de mijloc și muntoasă.

În cea dintâi se cuprindea o parte din Ungaria de astăzi și Valahia, în a doua Transilvania, iar în cea de pe urmă, cea mai mare parte a Moldovei noastre, așezată între Dunăre și Prut, împreună cu ținuturile de la hotar ale Valahiei. În epoca următoare, când Imperiul roman a început să decadă, barbarii - și anume sarmații, hunii și goții - au pustiit Moldova de mai multe ori și au silit pe coloniștii romani să fugă în munți, ca să caute loc de adăpost împotriva cruzimii lor, în partea muntoasă a Maramureșului. După ce au viețuit acolo câteva sute de ani, apărați ca într-o cetate naturală, cu voievozii și legile lor, deoarece populația s-a înmulțit peste măsură, Dragoș, un fiu al voievodului lor Bogdan, se hotărî în cele din urmă către anul să cuteze un marș peste munți, spre răsărit, însoțit la început numai de trei sute de oameni, ca și cum ar pleca la vânatoare. Pe drum dădu din întâmplare peste un bou sălbatic, numit de moldoveni zimbru, și, tot gonindu-l, ajunse la poalele munților.

Când cățeaua lui de vânatoare, căreia-i zicea Molda și pe care o iubea foarte mult, se repezi întărată asupra fiarei, bourul se azvârli într-un râu, unde săgețile îl uciseră; dar și cățeaua, care sărise în apă după fiara fugărită, fu luată de undele repezi.

Întru pomenirea acestei întâmplări, Dragoș fu cel dintâi care numi acest râu Moldova, iar locul unde se petrecuseră acestea îi dădu numele de Roman, după numele seminției sale și luă ca stemă a noului său principat capul bourului. După aceea, când cercetă ținuturile învecinate și găsi câmpuri roditoare cu ape îmbelșugate, târguri, cetăți întărite, dar părăsite de locuitori, povesti alor săi despre ceea ce descoperise, îndemnându-i să pună stăpânire pe pământul acesta atât de roditor. Oamenii tineri din neamul lui Roman își urmară domnul de bunăvoie și, cu bucurie, trecură munții împreună cu el, în cete mari, așezându-se după aceea în ținuturile aflate într-un chip atât de minunat, iar pe Dragoș, cel care le aflase, îl numiră cel dintâi domn al țării noi. Întoarsă în acest chip stăpânitorilor de odinioară, țara își pierdu, odată cu legile trase din dreptul civil roman, și numele dacic și latinesc și atât străinii, cât și locuitorii ei înșiși îi ziseră Moldova, după apa Moldei.

Dar nici această numire n-a rămas peste tot, căci turcii, care pătrundeau adesea cu oaste prin Moldova, către țările vecine ocupate de dânșii în Europa, au dat moldovenilor mai întâi numele de akvlach. Apoi, când Bogdan, după voia cea din urmă a tatălui său Ștefan cel Mare, le-a închinat țara, turcii, obișnuiți să numească țările supuse după numele domnitorilor, au început să-i zică Bogdan; totuși vechiul nume s-a păstrat în limba tătarească, vecinii din partea cealaltă, leșii și rușii numindu-i pe moldoveni valahi, adică valși sau italieni, iar valahilor care locuiesc în munți zicându-le munteni, adică oameni de peste munte.

CAPITOLUL AL II LEA

DESPRE AȘEZAREA MOLDOVEI, DESPRE HOTARELE EI CELE MAI VECHI ȘI CELE NOI ȘI DESPRE CLIMĂ

Moldova se întinde în lățime de la 44o 54' până la 48o și 51'. Lungimea ei este nehotărâtă dar cei mai mulți geografi așază marginea ei apuseană, care atinge Transilvania, la 45o 39'; capătul ei dinspre răsărit, care face un unghi ascuțit la Akerman, numită de locuitori Cetatea Albă, îl socotesc la 53o 22'.

Fiindcă o parte a țării este muntoasă, și anume cea dinspre Transilvania, iar cealaltă este șes, anume cea dinspre Ucraina leșească, Basarabia și Dunăre, clima nu este la fel peste tot. Partea muntoasă are vânturi reci, dar cu atât mai sănătoase; cea de la șes, mai călduroasă, dar mai puțin prielnică sănătății. Cu toate acestea, față de alte țări mai călduroase, nu se prea cunosc molime în Moldova. Din când în când, arareori însă izbucnesc ciurma și frigurile rele. Experiența a arătat că ciurma nu se stârnește din aer stricat; s-a băgat de seamă că ea pătrunde pe acele meleaguri uneori din țara leșească, unde este mult mai iute, alteori din Egipt ori Țarigrad, adusă de corăbiile care aruncă ancora la Galați.

Frigurile rele sunt aici cu totul de alt fel decât în celelalte țări europene. Îndeobște sunt foarte aprige și aproape ca ciurma, încât cei care sunt loviți de ele mor, cea mai mare parte, până în a treia zi, puțini trăiesc până în a șaptea zi și foarte puțini își dobândesc iarăși sănătatea.

Această boala este atât de molipsitoare, încât oamenii se tem de ea mai mult decât de ciumă și se feresc până și de cel mai bun prieten, dacă a fost lovit de boală.

Că locuitorii nu ajung la o vârstă prea înaintată e de vină, ori clima nesănătoasă, ori felul de trai, ori chiar vreo slăbiciune firească a puterii lor. Rareori găsești pe cineva de șaptezeci de ani și aproape deloc de optzeci de ani. În schimb sunt sănătoși cea mai mare parte a vieții și puținătatea acesteia le este răsplătită de lipsa bolilor (care ne răpesc în bună parte fericirea vieții), iar timpul pe care îl au de trăit, îl petrec în plină putere. S-a băgat de seamă că țărani ajung la o vârstă mai înaintată decât boierii sau decât cei ce trăiesc în desfătare și în viață ușoară.

Rareori se simt acele cutremure de pământ care tulbură bucuriile vieții în mai toate țările călduroase, și încă nu s-a pomenit ca vreun munte sau târg să fi fost pustiit de cutremur. Moldova n-a avut aceleași hotare în toate vremurile, căci întinderea ei este când mai mare, când mai mică, după starea de înălțare sau de cădere a țării. Voievodul Ștefan, zis cel Mare, a pus-o în hotarele pe care le avem astăzi.

Spre miazăzi s-a întins în toate vremurile până la Dunăre, cea mai mare apă din Europa, și mai departe, până la gura acesteia, prin care se varsă în Marea Neagră lângă Chilia, numită în vechime Lycostom. Spre răsărit se întindea din vremuri străvechi până la Marea Neagră; iar în vremile mai noi, când turcii au cucerit cu armele Basarabia și Benderul, s-a strâmtat în această parte. Și, după cum se vede limpede din hartă, astăzi hotarul Moldovei este pe Prut, de la gura lui până la satul Traian, iar de acolo până la valul lui Traian, peste râul Botna, și, în linie dreaptă, până la gura râului Bâcul, care se varsă în Nistru.

Spre miazănoapte Nistrul, numit de turci Turla, desparte Moldova de Lehia și de tătarii din Ociacov. Malul acestuia se află sub stăpânirea Moldovei numită până la Hotin, de acolo o linie dreaptă, pe Prut și Ceremuș, făcea hotarul acestui ținut; apoi, prin vitejia lui Ștefan cel Mare, a fost luată și provincia de lângă Podolia până la gura râului Serafineț, trecând în stăpânirea moldovenească; și așa apele Nistrului, Serafinețului, Colacinului și Ceremușului adunate laolaltă fac astăzi hotarul de miazănoapte al Moldovei unde se află Câmpulungul Rustean (Campus longus ruthenus).

Și spre apus Moldova este, în zilele noastre, cu mult mai întinsă decât odinioară. Căci înainte de Ștefan cel Mare munții care o înconjoară țineau de Transilvania și țara era mai îngustă în partea aceasta. Însă pentru că prin vitejia acestui voievod, Matei, regele Ungariei, a fost biruit de mai multe ori, iar transilvănenii au fost alungați îndărăt, aceștia au fost nevoiți astfel să-și cate în învoieli scăparea de pagube și mai grele. După condițiile de pace scrise de învoieli, ungurii au dat toți munții prin care sunt despărțite cele două provincii și au poruncit acestor ținuturi, așezate între râurile ce se varsă în apa Moldovei, să se supună stăpânirii moldovenești. De aceea s-a tras o linie de la izvoarele Ceremușului spre izvoarele Sucevei, Moldovei, Bistriței și Trotușului până la râul Milcov și s-a pus ca hotar între cele două țări. Înainte de acestea, Siretul și Trotușul erau socotite drept hotar către Valahia, după aceea însă, tocmai prin vitejia lui Ștefan cel Mare, ținutul Putnei a fost adăugat Moldovei, așa încât astăzi râurile Milcov și Siret despart cele două țări, iar partea de la miazăzi este închisă de Dunăre.

Înlăuntrul acestor hotare, Moldova are o întindere de 237 ceasuri de mers sau 711 mile italienești. Înainte de ocuparea Basarabiei de către oastea turcească și tătarească, avea o întindere de 247 ceasuri de mers sau 822 mile italienești.

Vecinii Moldovei sunt: spre apus, transilvănenii și valahii, spre miazănoapte leșii, iar spre răsărit și miazăzi, turcii.

Cu toți aceștia, moldovenii au avut mult de furcă, apărându-și libertatea, lucru despre care un scriitor leah, vrednic de crezare, scrie (Orichovius, Annal, 5 ad annum 1552):

„Aceștia (moldovenii) nu sunt cu mult deosebiți de italieni, prin firea lor, prin limbă și obiceiuri; sunt oameni sălbatici și foarte viteji și, cu toate că stăpânesc o țară foarte mică, nu se află alt neam care să arate atâta vitejie și cinste în războaie, să înfrunte și să bată mai mulți vrăjmași dimprejur sau să se apere mai bine când este atacat“ și el spune mai departe:

„Sunt atât de viteji, încât s-au războit și au învins dușmani din toate părțile, care îi atacau în același timp. Căci Ștefan care a domnit în Dacia în vremea strămoșilor noștri, a biruit aproape în aceeași vară, într-un război greu, pe Baiazid al turcilor, pe Matei al ungurilor și pe Ioan Albert al leșilor.“

În cele din urmă, când țara căzu sub puterea turcilor, n-a mai avut de purtat alte războaie, în afară de acelea începute dimpreună cu turcii, deoarece aveau acum aceiași prieteni și dușmani ca și aceștia.

Numai tătarii din Stepa Nogaică, pe care turcii îi așezaseră în Basarabia, au tulburat Moldova, chiar în vremuri de pace, cu dese lor năvăliri și au adus-o la sărăcia în care o vedem și astăzi.

CAPITOLUL AL III LEA **DESPRE APELE MOLDOVEI**

Nu se poate afla nicăieri în vreo altă țară cât Moldova de mică, atâtea ape și natura împodobită cu

asemenea locuri minunate ca aici. O străbat patru mari ape navigabile: Dunărea, Nistrul, Prutul și Siretul.

Cu toate că Dunărea udă numai o fâșie a țării, aflată astăzi sub stăpânirea voievodului moldovean, ea aduce țării cele mai mari foloase. Căci pe de o parte îngăduie corăbiilor neguțătorești ale feluritelor neamuri să arunce ancora în Galați, iar pe de altă parte dă puțință moldovenilor să-și aducă mărfurile pe Prut spre Constantinopol și spre alte cetăți de la Marea Neagră, aducându-le un câștig însemnat.

Despre apele și bogățiile ascunse în apa aceasta nu vom vorbi, deoarece alții înaintea noastră, descriind Germania și Ungaria, au spus tot ce era de spus.

În Dunăre se varsă Prutul, numit mai înainte Hierasus, de Ptolemeu Gerasus, de Ammianus Parota, iar vechii greci Pyretus, care izvorăște din munții Transilvaniei, numiți de cei vechi Carpați, ce sunt hotar între această țară și Lehia și străbate întreaga Moldovă. Are apa cea mai ușoară și mai sănătoasă, cu toate că este cam tulbure din pricina nisipului pe care îl duce cu ea; numai când o lași să stea într-un pahar, nisipul cade la fund și atunci ai apa cea mai limpede. Pe când ședeam în Moldova am făcut o încercare și am găsit că o cantitate de o sută de dramuri este mai ușoară cu treizeci de dramuri decât aceeași cantitate de apă luată din alte râuri.

Și Siretul este un râu al Moldovei, venind dinspre hotarul ei de sus, dinspre Lehia, curge către miazăzi și se varsă în Dunăre prin două guri. E un râu lat și adânc, însă, fiind înconjurat din toate părțile de păduri și munți, iar pe alocuri împiedicat de vaduri, până acum nu s-a putut încă deschide pretutindeni o cale pentru corăbii.

Nistrul numit odinioară Tyras, de către scriitorii greci mai noi Dinastiris, iar de către turci Turla, udă o mare parte a Moldovei spre miazăzi și apus; este prea cunoscut și nu socot de trebuință să spun mai mult despre el. Vreau să amintesc numai că turcii își duc toate proviziile de război de la Constantinopol pe Marea Neagră, pe același fluviu până la Bender, mai înainte vreme chiar până la Camenița, iar astăzi până la Hotin. De altfel, are o apă foarte limpede, dar grea și foarte vătămătoare sănătății omului. Se varsă în Marea Neagră la Bielgorod sau Cetatea Albă.

Alături de acestea, Moldova mai este udată și de alte ape mai mici. În Siret se varsă Bârladul, care curge prin ținutul Tecuciului, de la răsărit spre apus și se unește cu Siretul mai jos de satul Șerbănești; Suceava, care a dat numele scaunului de odinioară al țării; Moldova, despre al cărei nume am vorbit în primul capitol; Bistrița, care izvorește din munții transilvăneni și are un curs atât de repede, încât smulge și târăște cu ea bolovanii grei din munți; Trotușul este un râu tot atât de repede, ale cărui izvoare se află nu departe de ale Bistriței.

În Prut se varsă Ceremușul, care face hotarul dintre Lehia și Moldova, iar mai jos Jijia.

În Nistru se varsă Răutul, care face o baltă la Orhei și, în mijlocul acesteia, un ostrov foarte plăcut; Botna, pe jumătate în stăpânirea tătarilor din Bugeac.

Moldova are nenumărate pâraie; vrem să pomenim aici pe cele mai însemnate ale căror nume le-am putut afla.

În Siret se varsă Bănila, Molnița, Șomuzul mic și mare, Valea Neagră, Faraon, Răcățau, Gerul Sohului, Milcov și Putna, care se unesc amândouă și li se zice Sirețel, adică Siretul cel mic.

Suceava își sporește apele cu Sucevița, Solca și Soloneț.

În Moldova se varsă Humorul, Slatina, Neamțul, Râșca, Topolița și Valea Albă.

Cu Bistrița se unește Cracăul.

Trotușul primește Tazlăul Sărat și celălalt Tazlău, Oituzul, Cașinul, Valea Seacă și Valea Rea.

Bârladul sporește cu pâraiele Bârlădețul, Socovăț, Vilna, Rebricea, Vaslui, Vasluiet, Racova, Crasna, Lohan, Docolina, Hoblana, Horiata, Smila Tutova, Berhoci, Zeletin, Corad.

Ceremușul se naște din Ceremușul Alb, Ceremușul Negru și

Putila.

În Jijia se varsă Șubana, Sitna, Miletin, Bahlui, Bahluiet, Sirca.

Prutul duce cu el apele: Colacin, Cosman, Cuciur, Ciuhur, Bașeu, Corovia, Caminca, Căldărușa, Jijia, Gârla Mare, Delea, Valea Mare, Valea Brătuleni, Mojna, Nirnova, Călmățui, Lăpușna, Strâmba, Sărata de Apus și Sărata de Răsărit, Ghigieci, Larga și Ilan.

În Nistru se varsă râurile moldovenești Serafinețul, a cărui gură formează colțul de miazănoapte al Moldovei, Ciorna, Ichiel, Băcovăț, Ișnovăț, Băcul.

Răutul primește Solonețul, Ciuliucul Mare, Ciuliucul Mic și Ciuliucul Mijlociu, Dobrușa, Cula și Cogâlnic, Cahulul, Salcia și Ialpuhul, care se află în Moldova și Basarabia, sporec Dunărea. Dintre cele trei din urmă, numai Ialpuhul curge fără conținere, celelalte sunt mai mult stătătoare decât curgătoare. Cogâlnicul nu are nici măcar un izvor al lui și nu poate fi socotit râu decât abia după ce cad ploile de toamnă; în vremea verii seacă și arată ca o groapă, din care pricină vitele tătarilor din Bugeac pier foarte adesea de sete.

Moldova nu duce lipsă de lacuri, cum nu duce lipsă de râuri. Dintre numeroasele lacuri, pe care natura sau îndemânarea omului le-au scos la iveală, cinci se cuvine îndeosebi să fie pomenite.

I. Brateșul, aflată între Prut și Siret, lângă târgul Galați, are o milă italienească și jumătate în lățime și

două mile în lungime. Nu are izvoare, ci numai o gârlă mică și nu prea adâncă, numită Pruteț și căreia apa îi vine din Prut, dar numai când acesta crește din ploile mai mari sau mai mici; în vremea cealaltă, gârla rămâne uscată și uneori aduce lacului putreziciune. Dar, la începutul primăverii, când Dunărea crește din pricina zăpezilor topite, nu numai că împinge Prutul, îndărăt, ci umple peste măsură tot lacul cu apă proaspătă și cu pește pe care locuitorii îl pescuiesc fără osteneală, atunci când apele se trag îndărăt.

II. Lacul Orheiului, care se formează din râurile Răut și Cula lângă târgul cu același nume, este lung de șase mile și lat de două mile. Lungimea și lățimea i le sporește o iezătură pe care voievodul Vasile Lupu Albanezul a poruncit să se facă acolo ca să oprească apele și să ridice mori folositoare. În mijlocul lui se află un ostrov nu prea mare, dar unde s-a sădit viță de vie, de soi foarte bun și pomi cu roadă de tot felul.

III. Lacul Dorohoiului și-a luat numele de la târgul de alături; se află nu departe de izvorul râului Jijia și trebuie să fie pomenit pentru belșugul de pește.

IV. Lacul Colașin, la granița Poloniei, trebuie pomenit mai cu seamă fiindcă din partea sa dinspre miazănoapte și apus izvorăsc două râuri, Colașinul și Serafinețul, care fac hotarul dintre Moldova și țara leșească între Nistru și Prut.

V. Cel mai din urmă și cel mai vestit dintre toate este Lacul lui Ovidiu, numit de locuitori Lacul Ovidiului, așezat lângă Akerman - Alba Iulia - în Basarabia, cunoscut mai cu seamă din pricina numelui său, fiindcă se zice, că acolo a fost surghiunit în sărăcie vestitul poet roman Ovidius. Se varsă în Nistru, nu departe de gura acestuia, printr-o albie destul de îngustă, dar care este împresurată de mlaștini atât de numeroase și întinse, încât nu poți ajunge la maluri cu piciorul cale de două mile italienești. Peste acestea duce un pod, care socotind după felul zidirii lui, trebuie să fie foarte vechi: căci însuși trăinicia lucrării, cât și mărimea pietrelor din care este alcătuit dovedesc aceasta cu prisosință.

Toate aceste ape curgătoare și stătătoare pe care le-am pomenit mai sus sunt pline de pești de soi: cu osebire pâraiele care coboară de la munte au peștii cei mai gustoși (căror locuitorii le zic păstrăvi, loștrițe și lipani), pe care călăreții îi aduc vii pentru masa voievodului în zilele de post.

Izvoare minerale sărate, de leac, Moldova nu are deloc sau nu s-au aflat până acum poate fiindcă se crede că în apele Prutului sunt destule leacuri împotriva tuturor bolilor.

Că Ovidiu a fost azvârlit în sărăcie în Sarmacia, în cetatea Tomoss, o spune el însuși:

Ne mea Sarmaticum contegat ossa solum.

Iar în satul Isaccea se află o piatră de mormânt ridicată cu siguranță de către un leah:

Hic situs est vates, quem divi Caesaris ira Augusti patria cedere iussit humo.

Saepe miser coluit patriis occumbere terris Sed frusta; hunc illi fata dedere locum.

Sarnicius, Annal, lib. 2.c.4 et vlt.

1 Pământul sarmatic să nu acopere oasele mele.

2 Aici zace poetul căruia mânia lui

Cezar August i-a poruncit să plece din patrie.

Sărmanul, adesea a voit să moară pe pământul strămoșilor, Dar zadarnic; destinele i-au hărăzit poetului locul acesta.

CAPITOLUL AL IV LEA

DESPRE ȚINUTURILE ȘI TĂRGURILE DE ASTĂZI DIN MOLDOVA

În vremurile de demult Moldova era împărțită în trei părți: cea de jos, cea de sus și Basarabia, în care se numărau, luate la un loc 23 de ținuturi mai mici.

Dar în vremurile care au trecut, când Basarabia căzu sub stăpânirea turcilor și, prin trădarea voievodului Hero sau Aron, Benderul cu patru ținuturi le fură date în mână, voievozilor Moldovei nu le-au mai rămas decât 19 ținuturi și încă nici acestea întregi.

Moldova de Jos, numită de către locuitori Țara de Jos, cuprinde 12 ținuturi mai mici, care se numesc județe sau ținuturi. La mijloc se află:

1. Ținutul Iașilor; în el se află Iașii, pe râul Bahlui, la 4 mile mai sus de vărsarea lui în Prut. Acesta este scaunul țării. Ștefan cel Mare l-a mutat de la Suceava la Iași, pentru ca astfel să-și poată apăra țara mai bine chiar din mijlocul ei împotriva atacurilor turcilor și tătarilor, fiindcă vedea bine că nu-i era lesne s-o facă din Suceava, care se află mult mai departe de hotarul dinspre turci. Mai înainte târgul fusese doar un sat de rând, unde se așezaseră abia trei sau patru familii, și care avea o moară stăpânită de un morar bătrân, Ioan, sau cum i se zicea cu un diminutiv, Iașii.

Voievodul a vroit să dea numele acestui om târgului pe care îl clădea și mai întâi a poruncit să se zidească o biserică închinată sfântului Nicolae și care este astăzi biserica cea mare; după aceea a poruncit să se clădească și palate pentru dânsul și pentru boieri. Voievodul Radu a poruncit să fie împrejmuit cu ziduri;

urmașii săi l-au înfrumusețat cu alte podoabe și cu clădiri publice, așa fel ca astăzi numără mai mult de patruzeci de biserici, durate parte din piatră, parte din lemn, cele mai multe destul de frumoase.

Cu cincizeci de ani înainte, când s-a făcut o numărătoare, s-au aflat în el 12.000 de case, dar în vremile care urmară a fost atât de pustiit de pârjoluri dese și de năvăliri ale tătarilor și leșilor, încât abia a treia parte a scăpat nevătămată. În afară de curtea domnească, care adună bogății din întreaga țară, se mai află totdeauna aici și mitropolitul Moldovei, cu toate că nu poartă numele de mitropolit al acestui oraș, ci al Sucevei, scaunul de odinioară. În Iași nu se află, ce e drept, decât un protopop, despre care vom vorbi pe larg mai jos.

2. Spre apus, acest ținut se învecinează cu Târgul Frumos al Cârliștii, după cum spune numele, un târg frumos. Se află la opt ceasuri de drum de la Iași spre Suceava și tot pe râul Bahlui. Nu este nimic vrednic de luat în seamă decât că este un târgușor destul de frumos, cu un palat domnesc de piatră, peste care este pus un pârcălab, cum i se zice în limba țării.

Mai departe, spre apus se întinde în lung:

3. Ținutul Romanului, cel dintâi pe care cetele din neamul lui Roman, întoarse din Transilvania, l-au luat în stăpânire după năvălirea lui Batie, dându-i iarăși numele cel vechi.

În acest ținut, acolo unde se întâlnește Siretul cu Moldova, se află Romanul, peste care domnul a pus doi pârcălabi.

Mulți cred, dar nu toți, că aici trebuie să fi descălecat la început pământeni noștri, după ce s-au întors. Căci nu departe de aici, pe malul de răsărit al Siretului, se arată un alt loc, numit și astăzi de către locuitori Smedorova și se zice că aici ar fi fost cea dintâi și cea mai mare cetate. Este sigur că, multă vreme după aceea, Ștefan cel Mare a înnoit și adus iarăși această cetate la vechea ei faimă, dar după mulți ani Petru, poreclit Rareș, nu știi din ce pricini, a nimicit-o și a dat poruncă locuitorilor să se tragă în târgul Roman.

Cu acesta, în josul ținutului Iașilor și al Cârliștii, se învecinează:

4. Ținutul Vasluiului, în care se află:

Vaslui, la 12 ceasuri de drum de Iași, pe drumul spre Dunăre. Târgul se află la gura râului Vaslui, unde acesta se varsă în Bârlad și a fost în răstimpuri scaunul voievozilor, ale căror palate dănuie până astăzi. Oblăduirea acestuia s-a dat unui pârcălab de Vaslui, după ce Iașii a fost ales scaun.

5. Ținutul Tutova, numit așa după râul Tutova, care pare să-l taie în două prin mijloc. Scaunul lui este Bârladul, așezat pe râul cu același nume. Odinioară Bârladul era foarte mare; acum însă este pustiit și i s-au răpit toate frumusețile. El este scaunul vornicului de Țara de Jos, care poruncește în Moldova de Jos, dar slujba lui o îndeplinesc doi vornici mai mici, fiindcă el trebuie să urmeze neconținut curtea. La depărtare de o milă italienească în jos, pe malul râului, se văd rămășițele unei cetăți foarte vechi, numită astăzi Cetatea de Pământ, adică oraș de pământ. Nu s-au găsit nici temelii vreunei case, nici vreun izvod din care să se poată afla cu siguranță de cine a fost zidită. N-au mai rămas în picioare decât ziduri de pământ; bănuiesc că au fost ridicate odinioară de către locuitorii țării pentru a stăvili năvălirile tătarăști.

6. Ținutul Tecuciului se învecinează la apus cu Bârladul. Este destul de întins, dar nu are nimic deosebit, în afară de târgușorul Tecuci, așezat pe apa Bârladului, la opt ceasuri de drum de la Bârlad spre Galați și care nu are ziduri. Este scaunul sărac a doi pârcălabi, cărora le este dată în seamă oblăduirea acestui ținut.

Spre apus, pe malul Siretului, se află:

7. Ținutul Putnei, care, pare-se, își trage numele de la râul Putna în el se află târgușorul Focșani, așezat pe Milcov, la hotarul cu Valahia, al cărui staroste cărmuiește ținutul. Adjud, un târgușor neînsemnat, se află mai sus, pe Siret.

La poalele munților Vrancea, în apropiere de Mira, o mănăstire care este o dovadă a evlaviei răposatului voievod Constantin Cantemir, se găsesc ruinele unei cetăți străvechi; totuși nu se poate afla nici o mărturie nici despre vremea când a fost zidită, nici despre cel ce a înălțat-o. Locului însuși locuitorii îi zic Crăciuna.

Pe celălalt mal al Siretului, între Dunăre și Prut, se află:

8. Ținutul Covurluiului. Și-a luat numele de la Valea Covurluiului, care, deși se întinde cale de opt ceasuri de mers, e totuși mereu seacă și numai arareori se umple cu apă. Aici se cade să pomenim Galații, un târg care nu bate la ochi printr-o arhitectură frumoasă sau prin mărime, dar este târgul cel mai vestit al întregii Dunări. De două-trei ori pe an sosesc aci nu numai corăbii din porturile Mării Negre, din Crimeia, din Trapezunt, Sinope, Țarigrad, ci și din Egipt și chiar corăbii din Barbaria, care pleacă de aici încărcate cu lemn din Moldova, cu stejar, corn, brad, precum și cu miere, ceară, sare, unt, silitră și grâu, din care toți locuitorii Moldovei trag mari foloase.

Nu departe de aici, la gura dinspre răsărit a Siretului, se văd ruinele unei cetăți foarte vechi, numită astăzi de locuitori Gherghina. Că această cetate a fost zidită pe vremea lui Traian se poate dovedi cu monezile dezgropate din dărâmături, ca și cu o lespede de marmură în care stă săpat:

IMP. CAESARI DIV. FILIO NERVAE. TRAIANO. AGVSTO. GERM. DACICO. PONT. MAX. FEL. B. DICT. XVI. IPM. VI. CONS. VII. P. P. CALPVRINIO PVBLIO. MARCO. C. AVRELIO. RVFO.

Mai sus de aceasta, pe Prut se află:

9. Ținutul Fălciu, în care Fălciu este un târgușor destul de frumos, așezat pe Prut. Că aici a fost cândva scaunul taifalilor m-au încredințat urmele unei cetăți foarte vechi, care se află nu departe de acolo și pe care le-am descoperit eu însumi. Am citit odată într-un manuscris al istoriei lui Herodot că pe Prut, cale de trei zile de la Dunăre, locuia neamul războinic al taifalilor, care își zidise o cetate foarte mare. Fiindcă n-am găsit nicăieri în acele locuri vreo ruină, am trimis câțiva oameni, care cunoșteau bine locurile, în codrii de pe Prut, să caute de nu găsec cumva semne din care s-ar putea cunoaște ceva sigur despre așezarea acestei cetăți. Când s-au întors îndărăt, mi-au povestit că au văzut în codrii de nepătruns care se află spre apus, pe o întindere de cinci mile italienești, de-a lungul râului, temeliiile unor ziduri și turnuri clădite din piatră arsă, care, deși pe câmpul din jur nu se află nici o ruină, au înfățișarea unui cerc alungit.

În afară de acestea, părerea mea este întărită și de numirea de astăzi a acestui ținut, fiindcă asemănarea numelui ne face să credem că Fălciul se trage din Taifalia.

Departe, în lăuntru țării, se află Huși, un târgușor, dar scaun al unui episcop, altfel prin nimic deosebit, în afară de bătălia în care Petru cel Mare, stăpân al întregii Rusii, cu oaste puțină, a ținut piept vitejește, timp de patru zile, atacurilor des înnoite ale turcilor, în 1711.

În apropiere de acest loc se vede o movilă mare, ridicată de mână omenească, numită de tătari Han Țepeși, adică movila hanului, iar de către locuitori Movila Râbâi. Asupra ivirii ei sunt mai multe păreri. Unii zic că un han tătarăsc a fost nimicuit cu întreaga lui oaste de către moldoveni și întru pomenire s-ar fi ridicat această movilă; alții povestesc că o regină scită, numită Rabie, a fost ucisă în acest loc, pe când ieșise cu oastea împotriva sciților așezați în Moldova și a fost îngropată aici de oamenii săi. Ce e adevărat sau minciună în aceasta nu cutez să scot din întunericul atât de adânc al acestei legende.

Spre mieznoapte, cu ținutul Fălciului se mărginește:

10. Ținutul Lăpușnei. De acesta ținea pe vremuri Tighina, numită de către turci Bender, o cetate foarte întărită odinioară și pe care turcii au întărit-o și mai mult acum. Se află pe Nistru, iar în vremea noastră este locul de scăpare al regelui suedez, fugăr după bătălia de la Poltava.

Turcii au împresurat adesea, zadarnic, cetatea înainte de a o supune; și ceea ce n-au putut atinge prin forță, au dobândit prin viclenie și prin trădarea voievodului Hero, numit de către moldoveni Despotul. Căci, după ce acesta fu gonit din țara sa de către boieri din pricina tiraniei și a cruzimilor săvârșite împotriva moldovenilor, a fugit la sultanul turcesc, căruia i-a făgăduit că, dacă îl va ajuta să se întoarcă în țară, va da în mâna oștirilor sale Benderul atât de mult năzuit, împreună cu douăsprezece sate, dăruindu-i-le spre stăpânire veșnică. Sultanul, căruia acest plocon îi fu pe plac, l-a așezat din nou în scaun, iar pentru osteneala sa și-a luat cetatea cea mai întărită a întregii țări și pavăza cea mai puternică împotriva leșilor și tătarilor. Din această pricină scaunul ținutului este astăzi târgușorul Lăpușna, așezat pe râul cu același nume, unde se află doi pârçalabi, puși acolo de voievod și care se îngrijesc de treburile ținutului.

În afară de acestea se mai află aici Chișinăul, un târgușor de mai mică însemnătate, așezat pe râul Bâcul.

La mică depărtare se zărește un șir de pietre foarte mari, așezat în linie dreaptă în așa chip, de parcă ar fi fost puse înadins acolo de mâna omului; numai că atât mărimea însăși a pietrelor, cât și lungimea șirului lor nu ne îngăduie să credem așa ceva. Căci unele dintre ele sunt în patru colțuri, lungi de trei până la patru coți, iar șirul lor se întinde peste Nistru până la Crimeia. În graiul țării, acestea poartă numele de Cheile Bâcului și norodul de jos le socoate ca o izvodire a duhurilor necurate, care s-au înțeleș între ele să astupe drumurile Bâcului. Sigur este că unii voievozi s-au ostenit să astupe albia acestui râu, care curge în bună parte printre munți, pentru a preface într-un iaz locurile din jur, ce nu foloseau decât ca fâneată, dar lucrul n-a putut fi dus niciodată până la capăt.

Mai sus de acesta, pe Nistru, se află:

11. Ținutul Orheiului. Numele îi vine de la cetatea Orhei, așezată pe râul Răut, care nu e prea mare, dar cu toate acestea e frumoasă și are cu prisosință tot ce este trebuitor vieții omului. Lacul Orheiului, care e așezat în apropiere de acesta spre răsărit, și ostrovul minunat din acest lac, despre care am mai vorbit în capitolul al III-lea, îi dă hrană din belșug. Pe malul dinspre apus al lacului, în mijlocul codrilor deși, se văd urmele unei cetăți vechi, numită de locuitori Orheiul vechi. Judecând după așezarea ei, pare să fie cetatea Petrodava din Dacia veche.

Cel din urmă ținut care se întinde ca o fâșie de-a lungul malului Nistrului este:

12. Ținutul Soroca. Scaunul său este Soroca, numită mai înainte Alchionia, așezată în câmp, lângă coline, pe Nistru, destul de mică, dar foarte întărită, dacă ținem seama de vremea în care a fost clădită. Are un zid în patru colțuri, foarte tare, apărat de turnuri înalte și este clădit din piatră de cremene ce se găsește din belșug pe colinele dimprejur.

Fiindcă după pierderea Benderului, Soroca a ajuns cetatea cea mai de seamă împotriva Lehie, voievodul a așezat aici două căpetenii de oaste, ca s-o apere.

Lipsa de lemne și de apă nu îngăduie ca partea de sus a acestui ținut să fie lucrată; de aceea ea este singura parte din Moldova rămasă pustie, cu toate acestea nu e prea mare, așa cum se și înfățișează acest ținut - ca o pustie - în hărțile geografice cele mai bune.

MOLDOVA DE SUS, NUMITĂ DE LOCUITORI

ȚARA DE SUS, CUPRINDE ȘAPTE ȚINUTURI MAI MICI:

1. Ținutul Hotinului care se întinde în sus de ținutul Sorocei, la miazănoapte de Nistru. Aici se află Hociu sau Hotin, o cetate pe Nistru, față în față cu Camenița. Se numără printre cele mai vechi cetăți ale Moldovei. Înainte vreme era întărită spre apus cu ziduri foarte înalte și cu șanțuri adânci, iar în partea dinspre răsărit era întărită pe malul abrupt al Nistrului și de stânci ascuțite, dar în războiul din urmă cu rușii, turcii au luat cetatea în 1712, i-au dărâmat zidurile cele vechi dintr-o parte, iar în cealaltă parte au împrejmuț-o cu lucrări de întărire noi și au lărgit-o mai mult de jumătate, încât azi i se poate spune pe bună dreptate cea mai frumoasă și cea mai tare dintre cetățile Moldovei.

Pe când se afla încă în stăpânirea voievodului Moldovei, cârmuirea acesteia era în seama unui oblăduitor pus anume; acu, când se află sub puterea turcească, este cârmuită de un pașă turcesc, lucru ce este potrivit tractatelor și învoielilor cu leșii, în care se arată lămurit că în cetățile Moldovei nu va putea fi așezată oaste turcească.

Spre apus urmează:

2. Ținutul Dorohoiului, în care se află Dorohoi, un târgușor puțin cunoscut, în apropiere de izvoarele râului Jijia. Acesta este scaunul vornicului Țării de Sus, cârmuitorul Moldovei de Sus, dar în locul lui sunt puși doi vornici mai mici, fiindcă el, din pricina treburilor la curte, n-ar putea să se îngrijească de cele ale ținutului.

Ștefăneștii, un târgușor pe Prut, în care acum (1713) turcii, după ce au curățat râul, ar fi ridicat un atelier de corăbii și hambare cu hrană pentru oștile care se află la Hotin.

3. Mai departe, în jos, este așezat ținutul Hârlăului, în care se află Hârlău, un târg neînsemnat, peste care e pus un pârcălab. Cotnari, un târgușor vestit numai prin viile lui neîntrecute, ce stau în fruntea celorlalte. Cârmuirea acestuia este dată în seama marelui paharnic, cel care toarnă în pahar domnului. În acest târgușor papistașii au biserici de piatră lucrate foarte frumos.

Botoșanii, un târgușor din care, ca și din împrejurimi, doamna voievodului își trage veniturile, adunate de un cămăraș rânduit anume pentru această slujbă.

Aceste ținuturi sunt înconjurată ca o cunună de:

4. Ținutul Cernăuților, care se întinde de-a lungul hotarului dinspre Polonia. Cel mai de seamă târg din acest ținut este Cernăuți, așezat pe malul de miazănoapte al Prutului, iar cârmuirea lui este dată marelui spătar.

În apropiere de satul Cozmin, pe râul Cuciur, lângă vărsarea acestuia în Prut, se văd ruinele unei cetăți foarte vechi. N-am putut afla cine a zidit-o, cu toate cercetările pe care le-am făcut adeseori, cu băgare de seamă.

Pe malul dinspre miazăzi al Siretului urmează:

5. Ținutul Sucevei, în care sunt vrednice de pomenit: Suceava, odinioară scaunul întregii Moldove, unde se află curtea domnească și scaunul mitropoliților; acum este aproape pe de-a-ntregul pustie. E așezată pe apa Sucevei, care se vede că i-a dat numele, pe o colină netedă, fiind înconjurată cu ziduri foarte înalte și cu șanțuri. La poalele colinei, marginile ei se întindeau destul de mult. În afară de palatele voievodului și ale boierilor, număra patruzeci de biserici de piatră și altele felurite de lemn și 16.000 de case; toate însă s-au năruit după strămutarea curții domnești. Suceava este cârmuită astăzi de hatman, adică de căpetenia cea mare a oastei.

Rădăuți, un târgușor și scaun al unui episcop, este și el așezat pe râul Suceava și pe Siret, unde acesta cotește spre miazăzi.

6. Ținutul Neamțului se află mai jos și se întinde destul de mult între râurile Moldova și Bistrița. În lăuntru său se află:

Neamțul, cetate așezată pe râul cu același nume, care este zidită pe un munte foarte înalt și e atât de întărit din fire, încât pare să înfrunte orice atac vrăjmaș. A fost de multe ori atacată, dar n-a fost cucerită decât de două ori: o dată de turci, sub domnia lui Soliman, și o dată în vremurile noastre de Ioan Sobieski, craiul Leheii. Dar ea n-ar fi fost luată, dacă foamea nu i-ar fi silit pe cei câțiva moldoveni aflați în lăuntru ca s-o apere, s-o dea în mâinile leșilor, după o împresurare de mai multe zile. Odinioară cetatea avea un zid îndoit și numai o poartă, după aceea însă, când turcii au stricat zidul din afară, moldovenilor nu le-a rămas decât cel din lăuntru.

Înainte ca Moldova să fi fost închinată turcilor, la izbucnirea războaielor, voievozii își trimiteau copiii și averile în această cetate, aproape de nebiruit; și astăzi încă ea este locul de scăpare foarte sigur pentru locuitori, când sunt atacați de vecinii lor. Din această pricină și înainte vreme voievozii și-au clădit aici palate destul de mari, care se văd încă și acum; însă nu li se poartă de grijă așa cum s-ar cuveni. În față se află târgușorul Piatra.

7. Ținutul Bacăului, care își are vornicul său anume, al cărui scaun este:

Bacăul, un târgușor așezat pe un ostrov din râul Bistrița, vestit pentru belșugul în mere și alte poame. Are și un episcop al bisericii papistărești, numit episcop al Bacăului. În ținuturile de sub munți se găsesc mulți supuși moldoveni, numiți papistași atât după neamul, cât și după credința lor, pe care Ștefan cel Mare i-a așezat acolo, dându-i în seama boierilor săi după ce a bătut pe Matei, craiul Ungariei. Îndeosebi cel mai de seamă sat cantemiresc din părțile Romanului, numit Faraoni, are mai mult de o sută de familii, care toate mărturisesc legea papistășească și au o biserică de piatră foarte veche.

Ocna și Trotușul, pe râul Trotuș, două târgușoare care nu sunt vrednice de pomenit decât pentru ocnele de sare bogate ce se află în apropierea lor. Pe aici trece drumul cel mai larg din Moldova spre Transilvania.

BASARABIA, ODINIOARĂ CEA DE A TREIA PARTE DE FRUNTE A MOLDOVEI

Pământul ei este pe de-a-ntregul un câmp deschis, nu are nici munți, nici păduri și numai un singur râu, care curge toată vremea, numit Ialpuh; din această pricină, locuitorii, ca să scape de uscăciune, trebuie să sape fântâni foarte adânci. În locul lemnului, ei folosesc bălegarul vitelor, pe care-l usucă la soare și-și încălzesc cu el colibe. Această parte de țară a fost luată de turci mai înainte ca țara întreagă să le fie închinată și, din această pricină, nu se mai află sub stăpânire moldovenească, cu toate că și astăzi târgușoarele și satele așezate pe malurile Dunării sunt pline de moldoveni, care țin legea creștinească și rabdă stăpânirea cea silnică a turcilor și tătarilor. Țara, împărțită în patru părți și anume: Bugeac, Akerman, Chilia și Ismail, este însă locuită o parte de tătari și altă parte de turci, peste care este pus un seraschier.

1. În cea dintâi, așezată în mijlocul țării, se află Bugeacul. Bugeacul s-a dat ca loc de așezare tătarilor nogaici, dintre care unii se numesc tătari din Bugeac, ceilalți tătari din Bielograd. Căci pe la anul 976 al Hegirei, iar de la nașterea lui Hristos 1568, la porunca lui Selim al II-lea, când hanul tătarilor încerca să lege Donul cu Volga, mai mult de treizeci de familii de tătari nogaici, până atunci supuși rușilor, s-au lepădat de aceștia și s-au dus în Crimeia împreună cu toți ai lor. Dar fiind aceasta prea mică pentru a-i cuprinde pe toți, li s-au dat alte locuri de așezare în câmpia Bugeacului. De atunci încolo, neamul acesta, primind din când în când familii noi din stepa Nogaică, s-a înmulțit într-atâta, încât aproape că nu stă mai prejos la număr față de nici o altă hoardă tătarască.

Se împart în două ramuri: Orac Uglî și Orumbet Uglî și fiecare păzește cu multă grijă seminția. Își petrec viața după pilda înaintașilor, în câmp deschis; nu au târguri în afară de Căușani, pe râul Botna, apă care abia atinge acest ținut.

Că această regiune trebuie să fi avut pe vremuri târguri destul de frumoase, stau mărturie ruinele vechilor zidiri, care se mai găsesc ici și colo; printre altele, zidurile părginite ale unei cetăți foarte vechi de pe malul Nistrului, numită azi Tatar-Punar, adică fântâna tătarilor. Aceasta se află pe o stâncă înaltă, de la poalele căreia fâșnește un izvor cu apă foarte limpede. Nu s-a putut însă găsi nimica săpat în piatră sau vreun semn din care să putem afla de cine a fost înălțată.

Pe râul Ialpuh, în apropiere de gura lui, se mai găsesc urmele unei cetăți și mai vechi, numită îndeobște Tint. Ștefan cel Mare a înălțat-o din ruine; dar turcii au făcut-o una cu pământul, încât acuma abia de i se mai cunoaște locul. Din dărămăturile ei s-a zidit deasupra cetății vechi un alt târgușor, care înflorește încă și azi, numit îndeobște Tobac. Este așezat la Marea Neagră, poate chiar pe locul unde se ridică vechea Aepolium.

2. Câmpia Cetății Albe, înlăuntrul căreia se află Akerman, numită de locuitori Cetatea Albă, de români, odinioară Alba Iulia, de greci mobzaVjor, de leși Bielograd, pe țărmul Mării Negre; e o cetate destul de mare și întărită. Când era încă a Moldovei, era cărmuită de marele logofăt, acum ea are în frunte un agă de ieniceri.

În vremurile mai noi, Cetatea Albă a ajuns vestită prin sfântul Ioan de la Suceava, care, când stăpân era sultanul, a suferit aici moarte de mucenic. Moaștele lui făcătoare de minuni, alături de odoarele dăruite cu smerenie de voievozii Moldovei, au fost răpite Moldovei de Ioan Sobieski, craiul Lehie, în anul 1686; el se lăuda că se războiește pentru legea creștinească și pentru biserică și că papa i-ar fi dat bani pentru aceasta.

3. Mai în josul acesteia se întinde pe malul Dunării câmpia Chiliei; scaunul acesteia este Chilia, numită odinioară Lycostomon, așezată la gura dinspre miazănoapte a Dunării, căreia corăbierii greci obișnuiau să-i dea chiar acest nume, fiindcă pare că-și aruncă valurile ca într-un gât de lup.

Cetatea nu este mare, dar e un târg de negoț, cu faimă, unde se opresc toate corăbiile sosite nu numai din porturile dimprejur ale Mării Negre, ci și din îndepărtatele porturi egiptene, venețiene și ragusane, care încarcă de aici ceară și piei de vite netăbăcite. În cetate locuiesc nu numai turci, ci și evrei, creștini, armeni și alții de felurite neamuri, peste care se află un nazir, adică un oblăduitor, cum i se zice îndeobște.

În vremea domniei lui Suleiman, ea a fost arsă de moldoveni și de atunci nu a mai ajuns la vechea faimă.

Pe malul dinlăuntru al Dunării se află:

4. Ținutul Ismailului, din care e vrednică de pomenit Ismail, în vechime numită de moldoveni Smil, o cetate care nu trebuie lăsată de o parte, cu oaste turcească și cărmuită de un muteveli. Cartal, așezat pe Dunăre, la vărsarea Ialpuhului, față în față cu Isaccea, o cetate fără însemnătate. Aici turcii bătură pod peste

Dunăre, când au purtat război cu rușii în 1711. Pentru apărarea cetății au pus o căpetenie cu numele de disdar.

Reni, cum era numit de moldoveni, dar căruia turcii azi îi zic Timarova, este o cetate de același fel, în apropiere de vărsarea Prutului în Dunăre. În ea nu se află nici un turc, deși este sub stăpânire turcească. Oștenii sunt cu toții creștini, moldoveni cu toții, a căror căpetenie este de aceeași lege; acesta este numit îndeobște beșliagasi și se află la porunca pașei din Silistra, care trebuie să fie totdeauna un seraschier.

Cam acestea ar fi toate cetățile și târgurile Moldovei, pe care libertatea le-a dus la înflorire dar pe care le-a apăsătorit iarăși în tirania nedreaptă, deosebit de păgubitoare a ținuturilor înfloritoare. Nici istoricii cei vechi, nici cei mai noi nu ne arată numele întemeietorilor lor, care nu s-au putut afla până astăzi nici din inscripții, nici din izvoade. Nici unul dintre acestea nu poartă vreun semn despre vremea când au fost ridicate sau despre neamul care le-a ridicat, pe ziduri nu se găsește nimic săpat, afară numai dacă au fost înălțate din nou de vreun voievod.

Numai cetatea Suceava are în zidurile ei o piatră mare, pe care sunt săpate șapte turnuri, acoperite de o coroană domnească ținută de doi lei. În afară de aceasta la temelie turnurilor se vede o piatră cu doi pești solzoși, ce stau cu capul în jos și cozile în sus, iar sub aceștia capul unui zimbru, între coarnele căruia se află o stea cu șase raze. Cum însă capul de zimbru a devenit stema Moldovei abia după al doilea descălecat al celor din neamul lui Roman în Moldova, așa cum am arătat în capitolul I, pare că această piatră mărturisește mai degrabă refacerea zidurilor Sucevei, decât întemeierea ei.

Pe lângă aceasta, istoricii neamului nostru zic cu toții că moldovenii, după ce s-au întors din Maramureș în patria lor cea veche, au găsit cetăți și castele pustii și astfel se poate spune fără șovăială că întemeierea lor trebuie așezată în vremuri mult mai îndepărtate. Această părere este întărită, în afară de alte temeuri, și de felul clădirii zidurilor celor mai multe din cetăți care, cu siguranță, nu pot fi decât romane, în afară de câteva, așa cum am arătat mai sus, ce par a fi înălțate în vremuri mai noi împotriva năvălirii tătarilor.

Toate acestea sunt întărite de mărturiile celor mai de seamă istorici latini, prin care se arată că împăratul roman Traian a adus în Dacia colonii puternice de cetățeni romani, și că urmașul său Adrian, după ce a lăsat barbarilor unele ținuturi din răsărit, n-a părăsit Dacia, numai de teamă ca acestea să nu fie pustiite.

Se mai adaugă un monument veșnic al acestui lucru, și anume Valul împăratului Traian. Acesta a păstrat până și astăzi numele întemeietorului său și mă mir că nici unul dintre istoricii vechi sau mai noi n-a scris nimic despre el.

Valul lui Traian începe, cum am văzut cu ochii mei, cu două valuri la Petrivaradin în Ungaria, merge spre muntele Demarcapu (Poarta de fier), iar aici, numai cu un val, prin Valahia și Moldova, taie Prutul lângă satul Traian, Botna lângă târgușorul Căușani și, după ce străbate întreaga țară a tătarilor, se sfârșește la apa Donului. Are încă până astăzi peste doisprezece coți adâncime. De aici se vede neîndoios că, atunci când s-a făcut, valul trebuie să fi fost încă o dată pe atâta de lat și de adânc, fiind astfel o foarte bună lucrare de apărare împotriva năvălirilor vrăjmașe.

Dacă așa stau lucrurile, nu se va mai putea spune niciodată ceea ce au vrut să zică unii că cetățile din Moldova ar fi fost ridicate de genovezi.

Căci oștenii romani aflați acolo, întotdeauna în număr foarte mare, nu puteau locui fără a avea cetăți și case; de asemenea nu este de crezut că genovezii, care încercau să pună piciorul la Pont numai pentru a face negoț, ar fi pătruns în lăuntru Moldovei și, în locuri potrivite mai degrabă pentru plugărit decât pentru negoț, ar fi ridicat cetăți.

Mai curând s-ar putea zice că aceste cetăți au fost ridicate de dacii cei vechi pe când erau încă în înflorire, pe vremea domniei lui Decebal, iar după aceea, ocupate de către romani, ele au ajuns locuri de așezare pentru coloniile acestora. Acestei păreri nu cutezăm să ne împotrivim.

CAPITOLUL AL V LEA **DESPRE MUNȚII ȘI MINERALELE MOLDOVEI**

Spre apus, la hotarul dintre Ardeal și Valahia, Moldova este împresurată aproape din toate părțile de munți foarte înalți; de aceea a și fost numită de către romani Dacia muntoasă; cealaltă parte a ei, dinspre răsărit, are câmpii foarte mănoase.

Înălțimile sunt aici acoperite cu copaci și alți pomi cu roade, care cresc peste tot de la sine, și care, în alte țări, trebuie sădiți de mâna omului; printre înălțimi curg pâraiele cele mai limpezi, ce se rostogolesc ici și colo din vârful munților cu un murmur plăcut. Aceste locuri par niște grădini dintre cele mai frumoase; câmpiile dau din belșug roade, pe care aerul răcoros de munte nu le lasă să crească în partea muntoasă.

Cel mai înalt dintre munți este Ceahlăul, care, dacă ar fi intrat în basmele celor vechi, ar fi fost atât de vestit ca și Olimpul, Pindul sau Pelias. Este așezat în părțile Neamțului, nu departe de izvorul Tazlăului, iar în mijlocul lui e acoperit de zăpezi veșnice; pe vârful lui însă nu se găsește pic de nea, fiindcă pare să fie

deasupra norilor de zăpadă. Din vârful său, care se înalță ca un turn, se prăvale un pârâu foarte limpede, ce se năpustește cu mare larmă peste stânci abrupte și se varsă în Tazlău. Drept în vârful se vede o statuie străveche, înaltă de cinci coți, înfățișând, de nu mă înșel, o bătrână cu douăzeci de mioare, din a cărei parte firească curge întruna un izvor.

Este anevoie de spus dacă natura a vrut să-și arate, aici jocul sau dacă statuia a fost lucrată astfel de mâna unui artist dibaci. Căci statuia nu stă pe nici o temelie, ci este crescută și legată strâns de celelalte stânci, dar cu pânțele și spatele slobode; și chiar dacă ai vrea să crezi că încheieturile au fost umplute cu un var făcut cu multă iscusință - și noi bucuroși am spune-o - asemenea descoperiri ale celor din vechime s-au pierdut cu vremea, totuși nu-ți poți închipui lesne în ce fel a fost adusă apa prin picior în partea firească, fiindcă nicăieri împrejur nu se văd urmele vreunui izvor sau ale vreunei alții.

Pesemne că de aceasta s-au folosit păgânii pentru slujba lor religioasă, căci preoții lor aveau obicei să se slujească de mijloace firești sau vicleșuguri vrăjitorești prin care să poată aduce mulțimea lesne crezătoare la uimire sau la înălțare religioasă.

Înălțimea cea mare a muntelui se poate vedea mai cu seamă atunci când, pe timp senin, la asfințitul soarelui, el poate fi zărit de la Cetatea Albă, cetate ce se află la șazeci de ceasuri de drum depărtare, în întregime și atât de limpede, ca și când s-ar afla în apropiere, lucru care cu greu s-ar putea spune, după cum cred eu, chiar despre piscurile cele mai vestite.

Pe măgurile învecinate se găsesc aici și colo, întipărite în piatră, urme de cai, câini și păsări, ca și cum odinioară ar fi trecut pe acolo multă oaste călare.

Despre ele locuitorii povestesc multe basme; cercetătorii de azi ai naturii ar trebui să caute a afla care este părerea cea mai apropiată de adevăr.

Se mai găsește spre miazănoapte pe apa Ceremușului, în colțul unde se întâlnesc hotarele Moldovei, Leheii și Transilvaniei, un alt șir de munți, numit de către locuitorii Ineul, care nu se poate asemăna cu înălțimea cu Ceahlăul, dar este tot așa de mirare printr-un joc ciudat care nu se mai vede nicăieri în altă parte. Locuitorii adună roua ce cade de pe frunzele ierburilor înainte de răsăritul soarelui și, după ce-au strâns-o într-o oală, ei găsesc plutind deasupra apei un unt foarte bun, cu nimic deosebit de untul obișnuit, nici la miros, nici la culoare, nici la gust. Lucrul acesta nu se petrece însă tot anul, ci numai în trei luni - martie, aprilie și mai; în celelalte ori prea umede, ori prea uscate, nu se mai întâmplă.

În untul acesta se află atâta putere de hrană, încât dacă turmele de oi sunt duse la păscut la munte în această vreme a anului, după puține zile se sufocă de prea multă grăsime; de aceea ciobanii, care știu aceasta din faptă, își lasă turmele în acele luni la poalele muntelui.

Munților noștri nu le lipsește nici bogăția obișnuită a munților, adică mineralele. Numai din pricina cumpătării domnilor și a lipsei de săpători în munte nu s-au putut face săpături mai înainte. În vremea noastră lucrul îl împiedică cunoscuta lăcomie a turcilor și teama ca nu cumva, săpând după bogății, să-și piardă odată cu țara și truda și roadele ei. Că munții noștri nu sunt săraci în asemenea comori subpământene, o arată pâraiele ieșite din măruntaiile lor.

Căci aceste pâraie, având albia îngustă, deseori umplută peste măsură de apa zăpezilor topite sau a ploilor, se varsă peste maluri, iar după aceea, când se trag iarăși în matca lor, lasă, pe locul unde și-au vărsat apele, nisip în care se găsesc numeroase grăunțe de aur din cel mai curat. Țiganii îl adună, îl curăță și scot atâta aur, încât pot aduce doamnei, în loc de tribut, 1600 de drahme pe an.

Pe malul Nistrului, în ținutul Hotinului, chiar lângă cetate, se găsesc bulgări de fier, făcuți de la natură și care sunt așa de rotunzi, că ar putea fi folosiți, fără să fie lucrați, la tunuri, dar fierul acesta este atât de prost, că dacă nu este topit în foc, nu poate fi folositor la nici o altă treabă.

Pe când Hotinul nu fusese încă luat, bulgării de fier se trimiteau la Camenița; astăzi însă, cred că turcii cu greu ar mai îngădui ca leșii să le folosească drept material de război în paguba lor.

În ținutul Bacăului, lângă târgul Troțuș, se găsesc saline foarte bogate, numite în țară ocne. Nu e nevoie de vreun meșteșug deosebit ca să alegi sarea; dacă sapi în pământ până la unul sau doi coți adâncime, găsești sarea cea mai curată și limpede ca porfirul sau cristalul, fără să fie amestecată cu cea mai mică particică de pământ. Ocnele acestea sunt nesecate, cu toate că în ele lucrează zi de zi sute de oameni.

După ce scot bolovanii de sare, ei lasă în tot locul din aceeași sare cum e cristalul, ca să sprijine pământul și săpăturile și pentru ca noile drumuri săpate să aibă loc de întindere, iar vreme de douăzeci de ani aceste drumuri să se umple într-atât cu sare, încât să nu mai recunoști că au fost cândva deșertate. Din când în când se găsesc pești încremeniți în sare, care nu se deosebesc de aceia care se pescuiesc din apele din împrejurimi.

Și în alte locuri se găsesc multe ocne de sare de acest fel; voievozii însă n-au îngăduit ca ele să fie deschise, ca nu cumva, din pricina belșugului, să scadă prețul sării și fiindcă acelea în care se lucrează astăzi îndestulează nevoile și chiar prisosesc.

În Moldova se află munți întregi care, dacă dai la o parte scoarța de pământ de deasupra se dovedesc a fi cu totul de sare. Voievodul și întreaga țară trag mari foloase de pe urma sării, căci, în afară de locuitorii țării, locuitorii din Bugeac și Crimeia, ca și din alte țări îndepărtate își iau sarea de aici cu corăbiile. Silitră este

peste tot, fiindcă toate câmpurile Moldovei au pământ negru și plin de nitru.

În Tazlăul Sărat, aproape de satul Moinești, în ținutul Bacăului, țâșnește dintr-un izvor păcură amestecată cu apă, pe care țăranii noștri au obicei de o folosesc la unsul osiilor de la căruțe; ei zic că este mult mai bună pentru nevoile casei decât rășina pe care o scot din copaci dar numai dacă este deosebită de apă.

CAPITOLUL AL VI LEA DESPRE CÂMPIILE ȘI PĂDURILE MOLDOVEI

Câmpiile Moldovei, lăudate pentru rodnicia lor atât de scriitorii vechi, cât și de cei mai noi, întrec cu mult bogăția munților despre care am vorbit până acum.

Cele așezate în mijlocul ținuturilor despărțite prin munții și râurile Moldovei dau hrană tuturor, minunând pe oricine.

Semințe care nu încolțesc în munți din pricina aerului rece, rodesc atât de frumos pe câmpii, încât în anii bogați grâul dă locuitorilor de douăzeci și patru de ori sămânța semănată, secara de treizeci de ori, orzul de șaizeci de ori, meiul dă de trei sute de ori, lucru de necrezut pentru cel ce nu vede cu ochii lui.

Pentru ovăz Moldova nu este un pântec tot atât de roditor ca pentru alte semințe; el nici nu este prea răspândit, fiindcă în locul lui se dă cailor să mănânce orz.

Meiul crește în Moldova de Jos cum nu se poate mai frumos (de aceea oamenii din țara mea au o zicală: meiul din Moldova de Jos și merele din Moldova de Sus n-au coajă).

Ei îl cojesc și îl macină, îl fac pită și o mănâncă până nu se răcește, adeseori cu unt.

Nu se găsesc grădini cu pomi roditori, ci păduri întregi de pomi cu roadă. În părțile muntoase pomii cresc de la sine; pe câmpie însă trebuie sădiți și din această pricină dau roade cu atât mai gustoase.

Prisosul de poame este atât de mare, încât leșii, când năvăleau pe vremuri în Moldova, socoteau că nu e nevoie să-și aducă merinde, fiindcă poamele de care țara are din belșug îndestulau toată oastea. Numai că în mai multe rânduri s-au îmbolnăvit mâncând peste măsură și au fost bătuți greu, fără să mai fie nevoie de armele dușmanului; au învățat astfel să fie mai cu băgare de seamă.

Toate celelalte bogății ale pământului le întrec viile alese, înșiruite pe o lungă fâșie între Cotnari, și Dunăre; sunt așa de rodnice încât un singur pogon, care e o suprafață pătrată de 24 de stânjeni, dă adesea patru până la cinci sute de măsuri de vin, socotită de patruzeci de litri.

Vinul cel mai ales este cel de Cotnari, un tângușor în părțile Hârlăului. Dincolo de hotarele țării nu este cunoscut, fiindcă își pierde tăria când este dus într-un loc dintr-altul în butoaie - pe apă sau pe pământ - fără osebite îngrijiri.

Cutez să susțin că este mai ales și mai bun decât alte vinuri evropenești și chiar decât vinul de Tokay.

Când este păstrat în pivnițe adânci și boltite, cum se obișnuiește la noi în țară, și este ținut trei ani, în cel de-al patrulea capătă o asemenea tărie, încât arde ca vinul fierbinte. Cel mai vârtos băutor abia este în stare să bea trei pahare fără să se îmbete; cu toate acestea la urmă nici măcar nu-l doare capul.

Vinul de Cotnar are o culoare cu totul deosebită, pe care n-o găsești la alte vinuri și anume este verzui și, cu cât îmbătrânește, cu atât culoarea lui se face mai verde.

De la aceste locuri, mai încolo, spre miazănoapte, nu se mai găsesc vii în stare să dea vin bun, și chiar în partea dinspre miazănoapte a dealului de la Cotnari, nici măcar un strugure n-a ajuns să se coacă bine, cu toate că s-a încercat adeseori. Parcă firea, care nu îngăduie celorlalte ținuturi așezate spre miazănoapte rodirea viței de vie, a vrut să-și arate toate puterile în acest singur loc.

Îndată după acesta, vinul de la Huși, în părțile Fălciului, e socotit cel mai bun; în al treilea rând vine vinul de Odobești, din ținutul Putnei, pe râul Milcov; în al patrulea rând, Nicoreștii, în ținutul Tecuciului, pe Siret; în al cincilea rând Grecești, în ținutul Tutovei, pe râul Berheci; în al șaselea rând, cel pe care îl dau viile Costeștilor din același ținut. Multe alte locuri mai sărace le trec sub tăcere.

Aceste vii nu sunt de folos numai locuitorilor țării, pentru nevoile lor, căci prețul scăzut al vinului trage aici neguțători ruși, leși, cazaci, ardeleni și chiar unguri, care duc la ei în țară, an de an, mult vin, chiar dacă acesta nu-l întrece pe al lor.

Și Basarabia, înainte vreme când era a Moldovei, avea vii destul de bune, dar acestea s-au părginit de când turcii, care se scărbesc de vin, au început să se așeze în țară. Totuși, creștinii care locuiesc în părțile Chiliei și Ismailului au mai păstrat câteva vii și scot numai atâta vin cât le trebuie ca să-și stâmpere setea.

Cu păduri Moldova este dăruită din belșug atât cu lemn de lucru, cât și cu lemn de foc și pomi cu roadă.

Lucrătorii de corăbii caută mai cu seamă stejarul moldovenesc și-l laudă ca fiind cel mai bun pentru nave și cel mai tare împotriva carilor.

Între altele, au băgat de seamă că, dacă nu se dă la o parte toată scoarța albă dinlăuntrul și dacă rămâne cât de puțină, în scurtă vreme lemnul este mâncat de cari; dacă dimpotrivă este bine curățat, lemnul nu va fi vătămat de vânt, aer și apă vreme de o sută de ani.

Doi codri de stejar mai ales sunt vestiți în Moldova: codrul Cotnarilor și al Tigheciului.

Pe al Cotnarilor (codrul), de lângă târgul cu același nume, nu l-a înălțat firea, ci hărnicia locuitorilor țării.

Pe vremea lui Ștefan cel Mare acolo se afla un câmp larg deschis. Când leșii au tăbărit aici cu multă oaste, au fost loviți și bătuți de Ștefan cel Mare, care le-a luat tabăra, i-a pus pe fugă, a ucis pe cei mai mulți dintre ei și a luat peste douăzeci de mii de ostatici, în cea mai mare parte nobili.

După aceea, când craiul Leheii a vrut să-i dea bani mulți în schimbul slobozeniei lor, Ștefan n-a primit, fiindcă nu era lacom la bani, ci vroia să-și înalțe o astfel de mărturie a izbânzii care s-o vestească și în veacurile viitoare.

La sfârșit, a înjugat la plug pe toți leșii și i-a pus să are tot câmpul unde s-a dat bătălia, lung de două mile și lat de una, și a sădit stejari anume orânduți, care acum au ajuns o pădure frumoasă și destul de întinsă. Moldovenii îi zic azi Dumbrăvile Roșii, adică codri de stejari roșii, fiindcă au fost udate cu sânge leșesc; leșii îi zic Bucovina și nu pomenesc niciodată locul acesta fără să verse lacrimi.

Un alt codru de dincolo de Prut, care se află la hotarul Basarabiei și se numește Tigheci, se întinde pe aproape treizeci de mile italienești în părțile sale dinlăuntru. Pentru moldoveni a fost cea mai puternică pavăză împotriva sciților, care au atacat deseori, dar n-au putut-o lua niciodată. Copacii sunt foarte înalți și atât de deși, încât un drumeț nu-l poate străbate cu piciorul decât pe poteci cunoscute de locuitorii țării.

Înainte vreme se numărau aici peste douăsprezece mii de locuitori, care erau cei mai viteji oșteni din toată Moldova; azi, după atâtea lupte și înfrângeri și de o parte și de alta, n-au mai rămas decât vreo două mii.

În O samă de cuvinte, Neculce semnaleză trei asemenea Dumbrăvi: "Dumbrava Roșie de la Botoșani și Dumbrava Roșie la Cotnar și Dumbrava Roșie mai gios de Roman". Dumbrava Roșie de la Botoșani fusese menționată și în Letopisețul lui Grigore Ureche.

Acești locuitori au cu tătarii din Bugeac, vecinii lor, o învoială prin care se obligă să le dea în fiecare an un număr de legături de lemne, fiindcă Basarabia suferă mai cu seamă de lipsa lemnului.

Această învoială o țin întru totul până azi; însă atunci când tătarii trec peste învoială și au de gând să ceară mai mult, lucru care se întâmplă adesea, locuitorii Tigheciului se apără cu arma în mână și câștigă deseori izbânda.

CAPITOLUL AL VII LEA **DESPRE ANIMALELE SĂLBATICE** **ȘI DOMESTICE**

Nu e treaba noastră să facem o lungă descriere a animalelor care sunt aceleași în Moldova ca și în țările învecinate, fiindcă nu ne este aminte să vorbim despre turmele de cerbi, căprioare, capre negre, vulpi, urși și lupi, care rătăcesc de colo până colo prin păduri, ci să vorbim despre ceea ce aflăm deosebit la aceste animale ale Moldovei.

Îmi aduc aminte, ce e drept, că la noi sunt trei feluri de oi: oile de munte, oile de Sorocea și oile sălbatice de pădure.

E greu de spus câte și cât de mari sunt turmele de oi de pe munte. Căci dacă părțile Moldovei ce se află spre apus nu prea sunt prielnice semănăturilor, creșterea oilor, cu care se îndeletnicesc cel mai mult locuitorii din părțile acestea, este singura care le dă hrana de fiecare zi.

Neguțătorii de vite greci duc de aceea, an de an, peste șizeci de mii din aceste oi (numite turcește châvirgic) pentru cuhnia sultanului de la Țarigrad, carnea lor fiind pe placul turcilor mai mult decât oricare alta, atât pentru că are un gust bun, cât și pentru că se mistuie ușor.

În trei locuri însă se găsesc pășuni deosebit de bune; în Câmpulung Rusesc, pe râul Putila, în Câmpulungul Moldovenesc, pe râul Moldova și în munții Vrancei, în ținutul Putnei.

La șes, oile sunt mult mai mari, dar nu atât de multe ca la munte și printre acestea sunt de luat în seamă cu deosebire cele ce cresc în ținutul Sorocei. Toate au o coastă mai mult decât celelalte și pe care nu o pierd cât trăiesc. Duse însă în alt ținut, abia în al treilea an oaia fată un miel cu coastele obișnuite. De asemenea dacă o oaie din altă parte este adusă în ținutul Sorocei, mielul care se naște va avea o coastă mai mult decât mama lui.

De acestea se deosebesc foarte mult oile sălbatice de pădure, care cu greu se mai găsesc în alte părți. Buza de sus atâră în jos de două degete mari; de aceea, când pasc, sunt silite să-și caute hrana mergând de-a-ndăratelea. Grumazul le este țepăn și nu-și pot întoarce capul nici la dreapta nici la stânga. Au picioarele destul de scurte încât câinii care le fugăresc abia sunt în stare să le prindă. Pe deasupra au mirosul foarte ascuțit, încât adulmecă de la depărtare de o milă nemțească vânătorul sau fiara care vin spre ele în bătaia vântului și o iau la goană. Dacă însă aceștia se apropie de ele împotriva vântului, nu-i simt decât abia atunci când sunt înhățate.

Locuitorii munților au de asemenea boi mici, dar cei de la șes au cirezi mari cu boi frumoși și zdraveni,

din care sunt trimiși în fiecare an peste patruzeci de mii prin țara leșească spre Dantzig, iar de acolo sunt vânduți iarăși în țările învecinate ca boi leșești.

În Moldova poți cumpăra o pereche de boi cu 5 sau, iarna, chiar cu 3 taleri nemțești, iar la Dantzig se vând cu 40 până la 50 de taleri nemțești.

Boii cei mai grași se găsesc la Pârăul Sărat din Fălciu și pe pârăul Bașeului din ținutul Cernăuților, fiindcă acolo pășunile sunt foarte sărate și cu iarbă grasă.

Aici se găsesc atât de mulți boi de soiul acesta, încât ei sunt îndestulători nu numai pentru hrana locuitorilor, dar și pentru plata grelelor triburi pe care turcii au obiceiul să le ceară de la aceștia.

Pe amândouă malurile Nistrului se văd uneori bivoli sălbatici; se pare însă că nu sunt din partea locului, ci că vin din Podolia și țara tătarească peste Nistru, când acesta este acoperit de gheață din pricina vânturilor de la miazănoapte, care bântuie iarna prin aceste ținuturi.

În munții dinspre apus trăiește o altă fiară sălbatică, despre care aproape că aș zice că este numai a țării noastre. Moldovenii îi zic zimbru; la mărime se aseamănă cu boul domestic, însă are capul mai mic, gâtul mai lung și pantecele mai supt, picioarele mai lungi, coarne subțiri și crescute drept în sus, cu vârful foarte ascuțite, numai o leacă întoarse în afară. E o fiară sălbatică și iute la picior, și poate să se cațere ca o capră pe stânci abrupte. De aceea aproape că nu poate fi prins decât dacă e rănit sau ucis cu pușca. Aceasta este fiara al cărei cap a fost ales ca stemă a țării lui Dragoș cel dintâi voievod moldovean.

În ținutul Orheiului, în satul Tohatin, între apele râurilor Răut și Ichil, porcii nu au copita despiciată, ci întregă și aproape la fel ca a cailor. Scroafele aduse aici din alte părți fată după al treilea an godaci cu copite întregi. Lucrul acesta se întâmplă nu numai cu porcii de pe lângă casă, ci și la cei care trăiesc în pădure și din care se găsesc foarte mulți prin stufărișul de pe lângă Nistru.

În partea muntoasă a Moldovei trăiește un cal destul de micuț, asemănător la trup cu cel rusesc, dar foarte puternic și răbduriu la muncă, cu o copită atât de tare, încât nu e nevoie să fie potcovită, chiar dacă merge pe drumurile cele mai aspre. La șes caii care cresc mai mari și mai arătoși la înfățișare, cu picioare bine legate, iuți și tari și sunt foarte căutați nu numai de leși și unguri, ci și de turci, care au o zicală răspândită: “Adzem, dilberi, Bogdan barghiri, messhurdir”, adică: “Un tânăr persan și un cal moldovenesc sunt mai de laudă decât oricare alții”.

Pe lângă hotarele Moldovei se găsesc de asemenea mari herghelii de cai sălbatici, care nu se deosebesc cu nimic de cei domestici, doar că sunt ceva mai mici și au copitele late de o palmă și mai bine, altfel vârtoase și rotunde. Pe aceștia îi cumpără de obicei sciții din Buceag și îi cresc pentru ospețe sau pentru trebuințele casei. Toamna, când toată partea aceasta este udată de ploii neconținute și se prefăce în mocirlă, ei hotărăsc ziua și locul unde să se adune; atunci umplu toate câmpiile din jur cu chiote și răcnete. Caii, la auzul răcnetelor ce răsună din toate părțile de pe câmpii, aleargă zăbăuci încoace și încolo și, negăsind nicăieri vreun loc liniștit, sunt mânați în acest fel în mijlocul vreunei pășuni mlăștinoase, cărora ei le zic ghioluri. Cum din pricina copitelor late nu mai pot fugi de aici și rămân înglodați, tătarii azvârl în ei cu săgeți și sulite. O parte dintre cai sunt prinși vii, altă parte sunt uciși; după aceea și-i împart între ei după cum socot.

Nu vreau să pomenesc acum alte fiare sălbatice de care sunt pline pădurile noastre, ca de pildă: râșii, jderii (nu aceia numiți de obicei zibelină) și vulpile, ale căror blănuri slujesc mai cu seamă să apere de frig.

Voi spune ceva cât de cât despre albine, fiindcă eu am băgat de seamă că îndeletnicirea albinăritului nu este neplăcută și poate că nici nu o știe toată lumea.

Locuitorii țării trag foarte mari foloase de pe urma lor; toate câmpurile sunt pline de flori dintre cele mai frumoase și cele mai plăcute, iar pădurile le dau neconținut hrană îndestulătoare ca să-și strângă ceara și mierea. Aceștia ar avea foloase și mai mari de pe urma lor, dacă li s-ar îngădui să păstreze toate roiurile care roiesc în fiecare an. Dar pravila țării îi oprește să aibă stupi mai mulți decât îngăduie pământul fiecăruia, pentru ca înmulțirea albinelor la unul să nu-i păgubească pe vecini.

În afară de faguri de miere și ceară obișnuită, albinele din Moldova mai fac și o anumită ceară, cu un miros foarte puternic și de o culoare negricioasă, nu pentru păstrarea mierii înlăuntru, ci împotriva luminii soarelui. De aceea prisăcarii când prind un roi nou cu regina lui, îl așază într-un stup în care fac găuri și creștături în locuri felurite. Albinele, mai înainte de a se apuca de altceva, astupă găurile și creștăturile cu ceara neagră de care am pomenit mai sus, fiindcă ele nu pot lucra decât în întuneric, și abia după aceea se apucă de lucru.

Ceara aceasta, împreună cu mierea, o scot prisăcarii la vremea hotărâtă; fiindcă are un miros aproape ca de ambră și ține la razele soarelui, ei o vând cu atât mai scump.

S-a băgat de seamă că roiurile de albine care se află prea aproape unele de altele, când se întâlnesc în văzduh, începe o bătălie aprigă, care nu încetează până când una sau alta din părți nu o ia la goană, înfrântă. Partea biruitoare nu mai adună de aci înainte mierea florilor, ci se duce în fiecare zi la fagurii învinșilor și ia mierea adunată, pe care aceștia nu o pot apăra. Când prisăcarii bagă de seamă că albinele lor lucrează fără spor, le stropesc pe câte le găsesc în stupi cu var stins în apă. A doua zi se duc la vecinul pe albinele căruia au prepus, îi arată petele albe și-l pun să le împlinească paguba căsunată.

Se mai află în Moldova, și la hotarul dinspre Pocuți, o pasăre căreia locuitorii țării îi zic ieruncă, iar leșii glușca, adică surdă; seamănă cu un cocoș sălbatic, este însă mai mică, și proastă și surdă din firea ei. Dacă un vânător găsește o sută într-un singur copac, poate să le împuște pe toate rând pe rând, iar celelalte se uită cum se prăbușesc una după alta.

Și ierunca mai are o carne foarte gingașă și albă, și la gust întrece potârnichile și chiar fazanii.

II PARTEA POLITICĂ DESPRE ORĂNDUIREA DE STAT

CAPITOLUL I DESPRE FELUL DE CĂRMUIRE A ȚĂRII MOLDOVEI

Cine vrea să dea o descriere politică a Moldovei trebuie, după socotința mea, să cerceteze înainte de toate chipul în care este cărmuită, fiindcă noi socotim că în descrierea acestuia au dat greș chiar și bărbații cei mai învățați.

Mărturiile cele mai limpezi ale istoricilor vechi și vrednici de crezare nu ne îngăduie să avem îndoială că în vremile mai de demult, pe când era o provincie romană, toată Dacia era cărmuită nu numai de stăpânitori romani, dar și după legile Romei.

Numai după căderea imperiului, când n-au mai trimis nici oști, nici cărmuitori ai provinciei, iar coloniile italice n-au mai fost în stare să țină piept deselor năvăliri barbare, nemaiavând nici oști, nici căpetenii, se vede că romanii au dat cărmuirea, după pilda vecinilor, unuia dintr-înșii.

Cu toate acestea nu se poate ști cu siguranță în ce chip s-a ajuns la aceasta, fiindcă istoria tuturor neamurilor din această vreme este învăluită în întuneric. Atâta se știe bine însă că locuitorii Moldovei, care se trag din Italia și care au căutat să-și scape viața trăgându-se în munți din fața năvălirii sciților și barbarilor, au avut regii și voievozii lor.

Din aceștia se trage Ioan, acel domn atât de vestit al valahilor, pomenit de Nicetas Choniates, din care s-a născut Bogdan, al cărui fiu, Dragoș, a fost întâiul care i-a sfătuit pe stramoșii noștri să se întoarcă în țara lor cea veche și primind și domnia de la cei care îl urmaseră în Moldova.

Urmașii săi, care, în parte, au dobândit domnia prin alegerea boierilor, au cărmuit cu atâta chibzuință, încât, deși au fost nevoiți să se închine unor principii creștini mai puternici și cu țări mai întinse, totuși nu au îngăduit nici unuia dintre aceștia să stăpânească asupra supușilor lor.

Din drepturile domnești cu care se laudă principii cei mari nu le-a lipsit nici unul.

În țara lor nu aveau pe nimeni asupră-le, numai pe Dumnezeu și legea.

Nu erau nici supuși vreunui domn străin și nici închinați. Războiul, pacea, viața, moartea și averea tuturor supușilor lor atârnau numai și numai de vrerea lor și ei porunceau tuttora fără să li se împotrivescă cineva, după cum le plăcea, fie că aveau sau nu dreptate.

În vremea sinodului de la Florența, împăratul bizantin Ioan Paleologul a recunoscut lui Alexandru I cel Bun titlul de despot și coroana de rege.

Dacă vreo lovire a dușmanului îl mânia pe domnitor, tot norodul trebuia să ia arma în mână la porunca sa.

Cu chipul acesta Moldova a fost străjuită și apărată nu numai împotriva loviturilor din partea vecinilor, ci și împotriva turcilor; sub domnia lui Ștefan al V-lea cel Mare hotarele ei s-au întins mult chiar înlăuntrul țărilor dușmane.

Însă domnia lui Ștefan cel Mare a fost o epocă hotărâtoare pentru Moldova, când a încetat să se mai înalțe, iar după aceea, dimpotrivă, a început să scadă încetul cu încetul, până când a căzut în starea jalnică în care o vedem acum.

Sub fiul său Bogdan, după ce acest domnitor a jurat credință sultanului și a făgăduit să plătească în fiecare an un tribut de 4000 ducați, s-a stins dintr-o dată raza cea mai de frunte a strălucirii moldovenești, puterea fără margini a domnului și dreptul său, legat strâns de aceasta, de a face război și pace. Câtva timp a mai rămas totuși o umbră din vechea măreție și parcă Moldova mai degrabă se pusese sub paza turcilor decât li se închinase; pesemne fiindcă turcii n-au vrut să întărească inimile noilor supuși, care nu li se supuseseră de tot și se temeau că, dacă i-ar fi socotit supuși, aceștia ar fi putut ajunge dușmanii lor pe față și s-ar fi răscolat.

Dar după ce neamul cel vechi al Drăgoșeștilor s-a stins cu

Ștefan al VIII-lea, fiul lui Petru Rareș, ambiția celor mari, învrăjbiți pentru stăpânire, a dat prilej turcilor să sporească tributul Moldovei, ca s-o lipsească de slobozenia pe care mai avea până atunci.

În vremurile ce au urmat, ei au luat cu totul boierilor dreptul de a-și alege domn și au așezat în acest voievodat domni străini care le erau pe plac, pe care îi scoteau și-i puneau iar în scaun, încurcând toate în așa

chip, că pînă la urmă cele mai multe din drepturile domnești, pe care le avea mai înainte domnul, căzură în mîna turcilor.

Nu putem tăgădui că pricina cea mai de seamă a acestei decăderi a fost ambiția câtorva străini care, pentru a ajunge domni, nu se sfiau să făgăduiască și să dea tot turcilor și, fiindcă făgăduielile nu puteau fi împlinite numai din birurile obișnuite, ei trebuiau să găsească noi feluri de dări.

În acest chip Moldova, care la început își luase un singur jug și nu prea greu, a rădat unul îndoit, pr care i-l puneau pe de o parte turcii, pe de alta domnitorii străini.

Ca să spun totul pe scurt: sultanii cei înțelepți și-au luat pentru dânșii ceea ce socoteau că le este folositor în aceste vremuri tulburi; dimpotrivă, ceea ce nu trăgeau nădejde să le fie de vreun folos au lăsat domnilor, ca să mulțumească cât de cât sufletele ambițioase ale pretențiilor la domnie.

Domnilor Moldovei nu li s-a mai lăsat puterea să înceapă un război și să facă pace, să încheie tractate, să trimită soli cu treburi ale țării la voievozii vecini. Dimpotrivă, li s-a lăsat toată slobozenia și aproape toată puterea de odinioară de a face legi, de a-i pedepsi pe supuși, de a căftăni sau a lua boieria, de a pune biruri, de a pune episcopi, alături de alte drepturi asemănătoare.

Puterea lor se întinde nu numai asupra boierilor și norodului din Moldova, ci și asupra neguțătorilor turci sau a altora, de orice rang ar fi, cât timp se află pe pămîntul țării. Viața și moartea lor stau în mîna domnului.

Când acesta osîndește pe cineva la moarte, la bătaie, la surghiun, la pierderea averii, chiar dacă o face pe nedrept și tiranic, aceia care vor să se roage pentru osîndit pot să facă asta prin viu grai sau prin scrisoare, dar nimeni nu se poate împotrivi judecării domnești; dimpotrivă, când domnul vrea să slobozească pe oarecine osîndit la moarte de toată obștea, nimeni nu-i poate sta împotriva și nici osînditul nu poate fi omorât cu sila, dacă el l-a luat sub oblăduirea sa.

Toate dregătoriile țării, politicești și în oaste, atîrnă de bunul plac al domnului, le dă celor ce îi sunt dragi și le ia celor pe care-i urăște. La împărțirea lor domnul nu ține nici o rînduială. Dacă vrea să facă pe un om din norod mare logofăt, care este rangul boieresc cel mai mare în Moldova, nimeni nu cutează să i se împotrivescă pe față, când însă dimpotrivă vrea să ia rangul cuiva din neamurile cele mai de frunte, acesta trebuie să se supună pe dată voinței domnului.

Aceeași putere o are nu numai asupra călugărilor de rînd, ci și asupra mitropolitului, episcopilor, arhimandriților și egumenilor), ca și asupra tuturor celor ce țin de tagma bisericească. Dacă aceștia au săvârșit vreo răutate, au nedreptățit un om din norod sau au uneltit împotriva domnului ori a țării, domnul poate să-i înlătore din slujba și rangul lor bisericesc fără să fie împiedicat de nimic și fără învoirea patriarhului de la Țarigrad, dar nu le poate lua darul preoției; îi poate însă osîndi la moarte, dacă e nevoie. Călugării își aleg singuri cărmuitori noi, dar numai atunci când domnul îi adună pentru aceasta; e nevoie și de învoirea lui, pe care o dă în acest chip: domnul dă alesului, cu mîna lui, toiagul păstoriei. Acest drept este luat după obiceiul investiturii împăraților romani de către papi și nici unul dintre principii creștini nu-l mai are în afară de țarul rusesc.

Acestea sunt drepturile domnilor moldoveni asupra supușilor lor, îngăduite nu numai de Poartă, ci și întărite prin hrisoave unora dintre împărați.

Numai asupra averilor supușilor nu le e lăsată vreo asemenea putere. Atunci când domnul vrea să pună dăjdiile prea grele în țara lui, nimeni nu poate cârti fără a-și primejdi viața și nimeni nu se poate împotrivi poruncii sale; este ținut însă de Poartă să dea socoteală de apăsările lui.

Deși nu poate fi pârât pe dată, el se poate aștepta la o pedeapsă cu atît mai grea, când este pârât marelui vizir pentru vărsarea sîngelui nevinovat și când întreaga țară se jeluiește de biruri prea grele. Când se dovedește dreptatea plîngerii, de obicei este osîndit la surghiun în sărăcie și i se iau toate averile. Osînda la moarte și-o atrage numai dacă se răzvrătește sau dacă se împotrivesc să plătească sultanului haraciul de fiecare an.

Dar nici această orînduială nu este destul de puternică, ca să nu fie călcată; dacă domnul știe să-și facă prieteni buni, prin plocoane, pe marele vizir, pe chehaia, pe tefterdar și pe alții ca ei cu trecere la sultan, nu are a se teme întru nimic nici de pâri boierești, nici de ale întregii țări, căci un apărător la curtea otomană poate să ia asupra lui ca să-l aperse de toate, dacă izbutește să dovedească iscusit dreptatea celui pe care îl sprijină.

În chipul acesta tirania turcească apasă foarte greu Moldova, totuși domnul poate face fără teamă tot ce vrea, fiindcă nimeni nu se poate împotrivi voinței lui fără să fie pedepsit.

Mai degrabă datina țării, decît vreo lege îl împiedică să nu țină seamă de poruncile celorlalți voievozi de mai înainte sau să aducă iară înaintea divanului pricinile judecate de aceștia. De aceea, cu toate că au fost unii domni în Moldova care au luat iarăși în stăpînire moșiile date altora de înaintașii lor, cu osebite sub cuvînt că au fost date unor oameni nevrednici, lucrul acesta n-a fost însă nicicînd luat în seamă sau întărit de țară, iar cei păgubiți au dobîndit dreptatea și totdeauna li s-au dat îndărăt moșiile de către urmașii acestor domni.

CAPITOLUL AL II LEA DESPRE ALEGEREA DOMNILOR ÎN MOLDOVA

După ce am vorbit despre puterea domnilor moldoveni, rânduiala ne cere să descriem ceva mai pe larg chipul cel vechi și cel nou de alegere a domnului.

Nepăsarea strămoșilor noștri, cărora le stătea la inimă mai mult să săvârșească fapte de ispravă decât să descrie, este vinovată că noi nu putem spune nimic sigur despre cele dintâi vremuri ale neamului nostru; iar dacă prepusurile sunt luate în seamă, atunci poate că nu fără adevăr se spune că în timpurile vechi domnia Moldovei se moștenește și că nu se făcea vreo alegere mai înainte ca neamul domnesc să se fi stins.

În sprijinul acestei păreri avem, în afară de temeiul că, pe acele vremuri, acest obicei îl aflăm la toate neamurile de frunte din Europa, încă o altă mărturie vrednică de luat în seamă, anume șirul celor dintâi domni, care ne arată limpede că arareori domnia Moldovei a fost dată vreunui străin câtă vreme se mai găsea un vlăstar din neamul celui dinainte.

Ca să se vadă și mai limpede acest lucru, nu va fi lipsit de folos să trec aici întregul șir de voievozi ai Moldovei până în veacurile noastre.

Cel dintâi, care după năvălirea lui Batie, a dat iarăși Moldovei strălucirea ei de odinioară a fost

1. Dragoș. Cu toate că letopisețele noastre nu-i arată spița neamului, dănuie la noi o tradiție că el s-ar trage din vechea seminție domnească a Moldovei și că tatăl său a fost Bogdan feciorul lui Ioan, de la care toți voievozii și-au luat obiceiul să pună Ioan în titlul lor. Această părere trebuie socotită cu atât mai vrednică de crezare, cu cât anevoie s-ar putea crede că un om de rând ar fi putut pleca cu însoțitori așa de numeroși la vânatoare (care le-a dat prilej să descopere Moldova) și ar fi putut să îndemne pe ai săi să-l urmeze. Urmaș i-a fost fiul său

2. Sas. Acestuia i-a urmat fiul său

3. Lațcu. Acestuia

4. Bogdan I, cu porecla de Mușat, un fiu al lui Lațcu.

5. Petru I, un fiu al lui Bogdan Mușat, căruia i-a urmat fratele tatălui său, fiindcă el n-a avut copii.

6. Roman I, fiul lui Lațcu și fratele lui Mușat. După moartea lui, fie din pricina vârstei fragede a fiului său Alexandru, fie printr-o răscoală, a fost ales

7. Ștefan I, căruia îi urmează

8. Petru al II-lea. După acesta a venit

9. Ștefan al II-lea, un frate al lui Petru și fiu al lui Ștefan I, care este alungat din domnie cu sila de

10. Iuga. Dar nici acesta nu și-a păstrat multă vreme domnia luată cu strâmbătate, căci încă înainte de a se scurge un an,

11. Alexandru I, zis cel Bun, un fiu al lui Roman I, l-a izgonit din scaunul pe care îl luase pe nedrept și a pus iarăși vechea spiță a Drăgoșeștilor în drepturile ei dinainte.

Acesta este cel care a făcut cunoscut străinătății numele până atunci aproape neștiut al Moldovei, trimițând pe mitropolitul moldovean și soli la sinodul din Florența și prin apărarea dârză a dreptei credințe a meritat ca Ioan Paleologul împăratul bizantin, să-l cinstească nu numai cu titlul de despot, dar și cu o coroană crăiască. I-a urmat

12. Ilie I, fiul său, iar acestuia fratele său

13. Ștefan al III-lea, un fecior al lui Alexandru I. El a fost cel dintâi care a urmat la tron după moartea fratelui său, în paguba fiului domnului, lucru care se va petrece adesea și în vremurile următoare.

Cred că pricina nu a putut fi alta decât că Alexandru I, după ce a fost izgonit din scaun prin alegerea lui Ștefan I, nu și-a mai dobândit domnia decât prin alegerea boierilor, iar de atunci boierimea din Moldova capătă o slobozenie și mai mare decât înainte în alegerea domnului, dar cu îngrădirea că nu poate să-și aleagă alt domn decât de viță domnească, dacă se mai află vreunul de acesta. În același chip se făcea odinioară alegerea crailor leșești și același lucru se vede și în zilele noastre la alegerea sultanului și a hanilor din Crimeea. După acesta a urmat la domnie

14. Roman al II-lea, un fiu al lui Ilie I, după a cărui moarte a luat iarăși domnia

15. Petru al III-lea, un fiu al lui Ștefan al III-lea, care a avut ca urmaș pe fiul său

16. Ștefan al IV-lea. Acestuia i-a urmat

17. Alexandru al II-lea, un fiu al lui Ilie I și frate cu Roman al II-lea. După moartea acestuia a urcat pe tron

18. Bogdan al II-lea, fiul său. Acestuia i-a urmat fratele său

19. Petru al IV-lea, zis Aron, un fiu al lui Alexandru al II-lea. După moartea acestuia a ajuns domn

20. Ștefan al V-lea, zis cel Mare, un fiu al lui Bogdan al II-lea. A fost un voievod vrednic de toată lauda și

un viteaz apărător al țării sale împotriva tuturor lovirilor dușmanilor ei, de oriunde ar fi venit. Lui i-a urmat

21. Bogdan al III-lea, poreclit din pricina unui beteșug la ochi, Chiorul, care a închinat Moldova turcilor și a dat cel dintâi prilej pentru starea jalnică în care se află astăzi Moldova. La moartea lui, domnia a luat-o fiul său

22. Ștefan al VI-lea, zis cel Tânăr, care, murind fără copil, l-a avut ca urmaș pe

23. Petru al V-lea, zis Îndeobște Rareș sau Majă, un copil din flori al lui Ștefan al V-lea; din a cărui alegere se vede limpede cu câta sfințenie țineau seamă odinioară boierii Moldovei ca să urce în scaun numai cei din os domnesc.

Căci nimeni nu știa de unde se trăgea acest Petru, fie din pricină că tatăl se rușina de fiul său din flori, fie că nu vroia să dea prilej ca, după moartea sa, să izbucnească certuri și zăzanie, iar Petru însuși, care nu știa din ce neam ales se trage, fusese atât de sărac încât căuta să-și ducă viața cu umila îndeletnicire a negoțului de pește, numit de moldoveni măjerie, din care pricină i s-a dat porecla de Majă.

Dar atunci când, cu moartea lui Ștefan al VI-lea, s-a crezut că vestitul neam al Drăgoșeștilor s-a stins și toți boierii s-au adunat ca să aleagă un domn nou, s-a înfățișat mama acestui Petru și a arătat un hrisov al lui Ștefan cel Mare, prin care o slobozea pe ea de plata birurilor, iar pe fiul ei Petru îl arăta ca fecior al lui. Printr-aceasta, fără să se sfătuiască prea mult, toți s-au înduplecat să-l facă domn pe acest Petru, ca fiu al domnului lor și să-l cheme în scaun de la pescăria lui.

Dar după aceea și lui Petru i s-a luat domnia de către sultanul Suleiman, fiind învinovățit că ar fi dat foc Chiliei. El a avut ca urmaș pe

24. Ștefan al VII-lea, care se dădea drept strănepot al lui Alexandru al II-lea, și sub acest nume a izbândit ca pretențiile la scaunul Moldovei să-i fie luate în seamă de sultan și de boieri. El a fost omorât după o domnie scurta, de către boieri, care au uneltit împotriva lui și au chemat iarăși în scaun pe Petru Rareș al V-lea, care a lăsat domnia fiului său

25. Ilie al III-lea și fiindcă acesta n-a avut urmaș, i-a urmat în scaun fratele său

26. Ștefan al VIII-lea și el fiu al lui Petru al V-lea. A avut și acesta soarta să moară fără urmași punând astfel capăt seminției drepte și nedrepte a Drăgoșeștilor.

Stingerea acestei seminții este pricina de căpetenie a tuturor năpăștilor abătute asupra Moldovei în cursul vremurilor. Căci nemaiaflându-se nimeni care să-i întrecă pe ceilalți prin neamul său ales și să-i țină în frâu pe uneltitori, țara s-a ruinat și s-a umplut de partide răzvrătite.

Turcii vedeau cu ochi buni aceste tulburări dinlăuntru, fiindcă își dădeau seama că, dacă moldovenii vor fi sleiți de puteri, le vor putea porunci orice, mai lesne decât dacă ar fi uniți și puternici.

Astfel, în răstimp de câteva luni, au fost aleși feluriți domni și tot atâtea au fost iarăși izgoniți până când, după sfatul celor înțelepți au fost înălțați domni din neamuri felurite.

27. Petru, fost stolnic al răposatului domn Ștefan, sau Trușcă, când a fost uns domn i s-a dat numele de Alexandru al III-lea Lapușeanu; partida potrivnică aduse asupra lui la domnie pe

28. Despot, numit Îndeobște Ereticul de către istoricii noștri; om viclean și clevetitor, care l-a dat jos din scaun pe Alexandru cu ajutorul turcilor. Fiindcă știa că are mulți dușmani și că de câteva ori voiseră să-l înlătore otrăvinduo-l, s-a prefăcut că moare și a pus să se duca la groapă un chip asemenea lui, iar el însuși a fugit în taină la leși, ca să afle și mai bine gândurile supușilor săi. După fuga lui moldovenii l-au chemat iar la domnie pe Alexandru al III-lea Lăpușeanu. Numai că bucuria lui n-a ținut prea mult. Căci Despot, care s-a întors din Țara Leșească, l-a izgonit fără greutate, cu ajutorul oastei care-i era cu priință, întărită cu leși. După moartea lui Despot, domnia o smulse cu sila.

29. Ștefan al IX-lea, poreclit Tomșa, care mai înainte fusese hatmanul lui, adică căpetenia oastei. Dar moldovenii, scârbiți curând de domnia lui nedreaptă, au chemat iarăși din Lehia, pentru a treia oară, pe domnul lor cel vechi și drept.

Alexandru al III-lea, care stătea ascuns acolo și care l-a biruit în luptă pe Ștefan, l-a luat ostatec și l-a osândit la moarte. După atâtea schimbări ale soartei, el s-a bucurat la urmă de o viață mai tihnită și a murit în scaun. Averile și domnia le-a lăsat moștenitorului și fiului său

30. Bogdan al IV-lea. Fiindcă acesta a murit fără copii, a venit la domnie, prin alegerea boierilor

31. Ioan, poreclit Armeanul, fiindcă, după obiceiul armenesc, se ospăta cu carne în postul sfinților apostoli. Era un bărbat foarte învățat în limbile grecească și latinească și fusese pe vremuri tovarăș de învățătură al vestitului dascăl de grecește Ioan Lascăr, ale cărui scrisori trimise lui se găsesc pînă astăzi în cartea Turco-Graecia a lui Crusius. Voia să scape de stăpânirea turcească și țintea spre libertate; a fost însă prins cu vicleșug de turci, care au pus să fie rupt în două de cămile. Turcii au numit ca urmaș pe

32. Petru al VI-lea, poreclit Șchiopul, un fiu al voievodului valah Mircea al II-lea. Dar boierii cei mari ai Moldovei n-au suferit să fie cărmuiți de un străin și în curând au izbutit ca turcii să-l scoată din scaun și să pună domn în locul lui pe

33. Iancu, sas din naștere. Nu știu cu ce meșteșug a dovedit acesta să-i încredințeze pe cei mai mulți că s-ar trage din neamul Drăgoșeștilor. S-a făcut însă urât tuturor prin curvia și cruzimea lui; a fost ucis de

boierii care uneltiseră în taină împotriva-i. În locul lui turcii au pus a doua oară pe

Petru al VI-lea Șchiopul, care văzându-se vârat în tulburări neîncetate și iubind mai mult tihna decât fala, s-a lepădat de bunăvoie de domnie și s-a așezat la Sibiu, ca om de rând. Scaunul lăsat de el a fost luat, prin alegerea boierilor, de

34. Aron, bărbat crud și sălbatec. A fost izgonit de moldoveni din pricina tiraniei sale, dar turcii l-au pus iarăși în scaun, când le-a dat Benderul. După moartea lui, a domnit puțină vreme

35. Ștefan al X-lea, căruia i se zicea Răzvan. După el boierii au ales domn pe

36. Ieremia Movilă și, la moartea acestuia, pe fratele lui

37. Simeon Movilă, după moartea lui, Moldova a avut trei domni din același neam, anume:

38. Mihai I, un fecior al lui Simeon Movilă,

39. Constantin I și

40. Bogdan al V-lea, care erau frați și feciori ai lui Ieremia Movilă. Dar când au început să facă înnoiri și au vrut să dea țara pe mâna leșilor, au fost izgoniți de boierii care nu așteptau vreun sprijin prea mare din partea stăpânirii leșești. Pentru asemenea credință, ei au dobândit de la turci, fără osteneală, ca alesul lor

41. Ștefan al XI-lea Tomșevici, despre care se credea că se trage din neamul lui Ștefan al IX-lea, să fie întărit și investit cu puterea domnească. Acestuia i-a urmat

42. Gaspar, italian din naștere, care mai înainte fusese dragoman la Poarta otomană și pe care turcii l-au pus domn cu sila în Moldova. Dar fiindcă voia să aducă în Moldova religia papistășească, a fost izgonit de boieri, iar turcii au pus în locul lui pe

43. Radu care fusese domn în Valahia și i se zicea cel Lung. După moartea lui a urmat

44. Miron Barnovschi, leah, care însa, pentru slujba ce făcuse ani de-a rândul, fusese primit în rândurile boierimii moldovene și a ajuns la domnie prin alegerea boierilor celor mari.

În vremea acestuia dreptul de alegere al domnului, pe care-l avuseseră până atunci boierii, a fost lăsat chiar cu învoirea acestora, cu totul în seama turcilor. Căci atunci când izbucni un război între leși și turci, în care Miron trecu de partea leșilor, pricinuind astfel o groaznică năvălire a tătarilor în Moldova, boierii, ca să nu mai îndure și altă dată astfel de soartă, au lăsat de bunăvoie turcilor tot dreptul lor de a alege pe domn, numai să fie din os domnesc și de lege creștinească. După această învoială turcii, după ce tăiară capul lui Barnovschi, precum vom istorisi mai pe larg în altă parte, au trimis domn în Moldova pe

45. Alexandru al IV-lea, zis Iliș, despre care se credea că ar fi din neamul lui Ștefan al V-lea, iar după moartea lui

46. Moisa, un fiu al lui Simeon Movilă, fu pus domn în Moldova, și, împotriva obiceiului, fu cinstit cu trei tuiuri. Dar după moartea acestuia rupându-se toate legăturile tractatelor și legilor, domnia s-a dat arareori fiilor de domn și încă mai rar cuiva din țară, dar de cele mai multe ori străinilor. În acest chip, împotriva vrierii boierilor, dar pentru bănetul lui, a dobândit domnia de la turci

47. Vasile, născut în Epir sau Albania, unde i se zicea Lupu, care și-a luat numele cel nou când a fost uns domn. Supușii lui i-au purtat jugul cu destulă răbdare mulți ani de-a rândul, dar până la urmă, l-au izgonit și au pus în locul lui pe

48. Ștefan al XII-lea Burduja, adică Grasul, dobândind de la turci și întărirea acestei alegeri. Când acesta trecu însă de partea leșilor, turcii au pus domn în Moldova pe

49. Gheorghe Ghica, un albanez, care era capuchehaie a lui Ștefan la Poartă. După aceea însă când a fost făcut domn al Valahiei, turcii au dat domnia Moldovei lui

50. Ștefan al XIII-lea, fiul lui Vasile Albanzul, după moartea căruia

51. Istrate Dabija a fost ales domn de boieri și întărit de turci. După acesta a urmat

52. Ilie al III-lea, un fiu al lui Alexandru al IV-lea, numit și Iliș, care a dobândit domnia prin bunăvoința turcilor, dar tot aceștia l-au dat jos din scaun. I-a urmat

53. Duca-Vodă, un grec ridicat de jos, care, pentru meritele sale a dobândit nu numai cele mai mari ranguri în Moldova, ci și o domniță de soție, pe fiica lui Istrate Dabija. Când însă, după șase luni de domnie, a fost scos din scaun, turcii au numit domn în Moldova încă o dată pe Ilie al III-lea. Acesta a fost cel dintâi pe care turcii l-au făcut domn a doua oară, după ce-l dăduseră jos din scaun, lucru pe care l-au făcut după aceea adeseori. Căci după un scurt răstimp acestui Ilie i-a urmat Duca, numit a doua oară domn de turci și pe urmă scos iarăși din scaun din pricina părților moldovenilor, pe când pornise asupra Căminitei.

54. Ștefan al XIV-lea Petriceicu fu ales de boieri și întărit de turci. La Hotin, trecând în toiul bătăliei de partea leșilor, domnia Moldovei o dobândi

55. Dumitrașcu Cantacuzino, care era surghiunit în acea vreme din Valahia, făcea negoț cu pietre scumpe la Țarigrad și dăduse în dar sultanului o fântână arteziana de argint lucrată meșteșugit. Dumitrașcu a fost scos din scaun și

56. Anton Russet, nobil din Țarigrad, care era capuchehaie al Moldovei, dobândi domnia de la turci. După el a urmat Duca, grecul, pe care turcii l-au pus domn pentru a treia oară. Când acesta a fost luat ostatic de leși, domnia i s-a dat încă o dată lui Dumitrașcu Cantacuzino; dar acesta s-a făcut urât boierilor din pricina

tiraniei sale, iar aceștia au dobândit de la Poartă îngăduința să-și aleagă singuri domnul. Și astfel l-au ales pe părintele nostru

57. Constantin al II-lea Cantemir, numit cel bătrân, iar după moartea lui, care urmă la 23 martie 1693, fiul său mai tânăr,

58. Dimitrie Cantemir, fu așezat în scaun la anul 1693, ales de boierii cei mari și fu uns la Iași de doi patriarhi; dar, fiindcă n-a izbândit să fie întărit de Poartă, a fost nevoit să dea locul lui

59. Constantin al III-lea, un fiu al lui Duca, pus cu sila în Moldova de către turci. La rugămintele boierilor a fost scos din scaun și la 1700 i-a urmat

60. Antioh Cantemir, fiul cel mai mare al lui Constantin al II-lea dinaintea căruia fratele său (căruia sultanul îi hotărâse domnia), se dădu de bunăvoie la o parte. Dar Constantin Brâncoveanu, care știu să câștige cu bani mulți pe marele vizir, cel lacom, l-a izgonit, după ce domnise cinci ani și a adus în locu-i pe ginerele lui,

Constantin al III-lea, un fiu al lui Duca, ajuns, în chipul acesta, pentru a doua oară domn al Moldovei. Dar și acesta, după ce a cârmuit abia doi ani și jumătate, a fost mazilit în urma plângerilor boierilor. În locul lui, turcii l-au rânduit domn pentru a doua oară, la 1707, pe

Antioh Cantemir, a cărui scoatere din scaun a dobândit-o iarăși, după câțiva ani, dușmanul de moarte al neamului cantemiresc, Constantin Brâncoveanu, folosindu-se de bogățiile sale, după cum avea obiceiul. Ca urmaș al lui a fost trimis

61. Mihai al II-lea Racoviță, care a avut de soție pe Elisabeta, fiica lui Constantin Cantemir. Dar fiind învinovățit de răzvrătire de către serascherul din Silistra, turcii l-au scos din scaun și au pus în locul lui pe

62. Nicolae Mavrocordat, în acea vreme mare dragoman la curtea sultanului, urmaș în această dregătorie al vestitului său tată, Alexandru Mavrocordat. Dar când a izbucnit războiul între Rusia și Poartă, cum el era socotit mai bun scriitor decât oștean, i s-a luat domnia și i s-a dat ca urmaș pentru a doua oară

Dimitrie Cantemir, care, pentru unele pricini folositoare, a lăsat toată cinstea și viața înlesnită, trecând cu oastea sa de partea creștinătății. A avut urmaș pe înaintașul său, anume pe Nicolae Mavrocordat, care era foarte iubit de turci pentru credința sa și a tatălui său. După aceea, când tot datorită acestei credințe a dobândit domnia în Valahia, domn în Moldova a fost făcut pentru a doua oară

Mihail al II-lea Racoviță, care și astăzi (adică în anul 1713) încearcă să țină cât de cât în ascultare Moldova, zdruncinată și lovită din toate părțile.

Ne-am văzut siliți să scriem cam pe larg despre aceste lucruri, fiindcă ni s-a părut că nu s-ar putea pune lesne în fața ochilor bunului cititor, mai pe scurt, feluritele și numeroasele schimbări ale stării moldovenilor. Dacă acesta va voi să-și arunce ochii peste istorisirea făcută de noi despre domnii țării noastre, va băga de seamă, fără osteneală:

1. că de la Dragoș, descălecătorul Moldovei, pâna la Ștefan cel Mare, atâta vreme cât Moldova a fost slobodă, domnia s-a dat pe temeiul dreptului de moștenire ;

2. că această datină a fost păstrată de asemeni și sub turci, cu sfințenie și nestrămutat, atâta vreme cât a dăinuit neamul Drăgoșeștilor;

3. că după stingerea neamului Drăgoșeștilor și până în vremea Movileștilor turcii au lăsat boierilor slobodă alegerea domnilor;

4. că moldovenii au ales întotdeauna domn pe unul din copiii sau rubedeniile domnului răposat;

5. că după căderea lui Ioan Armeanul și după trădarea lui

Aron, turcii au luat asupra lor mai întâi întărirea, iar pe urmă și alegerea domnului, totuși în așa chip, încât calea la scaunul Moldovei nu era deschisă lesne decât celor din os domnesc;

6. că după răzvrătirea lui Miron Barnovschi legea aceasta nu numai că n-a mai rămas un obicei, dar și domnia a fost pusă la meza de turci pentru tot felul de străini.

Dar despre toate acestea vom vorbi mai pe larg când vom avea prilej să descriem istoricește soarta țării noastre de la început și până în vremile de astăzi.

CAPITOLUL AL III LEA

DESPRE OBICEIURILE VECHI

ȘI NOI LA ÎNSCĂUNAREA UNUI DOMN AL MOLDOVEI

După ce am arătat cine s-a învrednicit să domnească în Moldova în vechime și în zilele noastre, socotim că merită osteneală să spunem câte ceva despre obiceiurile și ceremoniile cu care se făcea înscăunarea domnilor odinioară.

În vremea celor dintâi șase voievozi, până la alegerea lui

Ștefan I, care a rupt firul ereditar al stăpânitorilor Moldovei, obișnuit pînă atunci, datinile țării se împlineau puțin sau deloc. Cel care moșteneau domnia se știa încă de pe când trăia tatăl sau fratele său și, ca

să se urce în scaun, nu era nevoie de altceva decât să-l vrea norodul.

Numai în vremile următoare, când pentru dobândirea dreaptă a domniei boierii aveau cuvânt, a fost nevoie de mai multe solemnități la numirea și ungerea ca domn.

Îndată după moartea lui Roman I, al șaselea voievod socotit de la descălecare, când vârsta necoaptă a fiului său Alexandru cel Bun îl făcea să pară prea slab ca să-i poată izgoni pe dușmanii care loviseră Moldova din toate părțile, boierii au chibzuit că e mai bine să se aleagă un domn destoinic și un oștean priceput, decât să aducă la cârma țării un copil și să se arunce în cele mai mari primejdii din pricina nepriceperii lui. Acest drept, pe care-l aveau pe atunci toți boierii, mai apoi din pricina tulburărilor istorice iscate adesea de mulțimea celor care alegeau, a fost lăsat numai în seama celor șapte boieri mari, și anume a marelui logofăt, celor doi vornici, căpeteniei oștilor sau hatmanului, postelnicului, marelui spătar și marelui paharnic, despre ale căror dregătorii vom vorbi mai jos, în capitolul al VI-lea.

Aceștia, îndată după moartea domnului lor, aveau obiceiul să se adune în divan, să deschidă diata domnului răposat și dacă în aceasta nu era numit vreun urmaș, să aleagă un alt domn prin glasul celor mai mulți dintre ei, dar fără să-l arate norodului.

Când însă unul dintre feciorii domnului era numit domn prin diata părintelui său, atunci când cei ce făceau alegerea trebuiau să i se supună ca unei legi și nu mai aveau slobozenie să aleagă altul.

După aceasta se îngrijeau de îngropăciunea răposatului și rămășițele lui, dacă în viață ctitorise vreo biserică, erau așezate în aceasta, iar dacă nu, într-o biserică din cele mari.

După slujba de îngropăciune, toată boierimea și curtenii, împreună cu toate căpeteniile de oaste, se întorceau de la biserică la curte, într-o adâncă tăcere, în haine cernite și cu obrazele întristate. Boierii se adunau îndată în Divanul cel mare, luându-și locurile și scaunele pe care le avuseseră în timpul vieții domnului răposat. Cetele de oșteni, cu steagurile și armele întoarse în jos, așteptau - răspândite în curtea domnească - înscăunarea noului domn.

În vremea aceasta, după amiază, domnul cel nou stătea în picioare lângă tronul părintesc, în haine cernite dacă era unul din feciorii răposatului; dacă însă era ales dintre boieri, stătea neclintit la locul său cel dinainte.

După ce se rânduiau toate în felul acesta, mitropolitul rupea cel dintâi tăcerea, ținea o cuvântare de laudă despre domnul răposat și-i plângea moartea în numele țării întregi.

După ce sfârșea mitropolitul, marele logofăt citea cu glas tare în adunare diata domnului, pentru ca, atunci când era numit ca urmaș fratele mai mic, cel mai mare fiind lăsat la o parte, lucru care se petrecea adesea, tot omul să știe că acesta se făcea după voia răposatului, iar nu după bunul plac al boierilor.

Marele logofăt era cel dintâi care, după citire, se apropia de noul domn și, dacă acesta se trăgea din neamul răposatului, îi arăta mai întâi mâhnirea pricinuită de moartea tatălui sau fratelui său, după care îi spunea că a fost hotărât domn prin diată și îl ruga în numele tuturor boierilor Moldovei să porceadă de îndată la domnie și să-i ocârmuiască pe toți ca pe niște supuși și robi credincioși, cu dreptate și după lege.

După datină, stând în picioare și cu capul gol, noul domn răspundea în puține vorbe, plângând soarta țării care a pierdut un domn atât de bun și arătând că, deși nu se sokoate destul de vrednic să poarte povara țării, se supune poruncii tatălui sau fratelui său și vrerii întregii țări și din această pricină primește domnia și-și va cârmui supușii cu toată dreptatea, dragostea și îndurarea.

După aceasta toți cei de față se ridicau în picioare și-l petreceau pe domn pînă la mitropolie cu mare alai, având în frunte pe mitropolitul și slujitorii bisericii.

La ușa bisericii mitropolitul îl întâmpina cu două lumânări mari, îl tămâia cu o cătuie și-i dădea să sărute sfânta cruce și sfânta Evanghelie, față de care acesta își arăta evlavia, iar apoi era lăsat să intre în lăuntru.

După aceea domnul pășea pînă la altar, în fața ușilor numite împărătești, cădea în genunchi și-și pleca fruntea pe marginea sfântului altar, iar mitropolitul îi puneu patrafirul pe cap și citea cu glas tare rugăciunea cea de obște la înscăunarea domnilor drept credincioși, ungându-i fruntea cu sfântul mir.

După această ceremonie premergătoare, domnul se ridica în picioare și săruta cu evlavie sfânta masă din altar și sfintele icoane. Când se trăgea îndărăt, mitropolitul, în mijlocul bisericii, îi puneu pe cap o coroană de aur împodobită cu pietre scumpe și, în timp ce psalții cântau *cxion* $\frac{1}{4}$ zin îl apuca de brațul drept, iar postelnicul de cel stâng și-l urcau pe un tron cu trei trepte, așezat în partea dreaptă a bisericii.

În vremea aceasta se slobozeau tunurile ce se aflau împrejurul cetății, iar muzicanții începeau să cânte din instrumente.

După sfârșirea slujbei bisericesti, domnul era înveșmântat în tinda bisericii cu straie domnești, iar boierii se îmbrăcau îndată cu veșminte strălucitoare și mai vesele, lepădând pe cele cernite purtate pînă atunci.

După ce se împlineau acestea, domnul încăleca din nou pe cal și se întorcea la curte, însoțit de mitropolit și de întregul sfat al țării și, intrând în sala cea mare, se urca pe tronul domnesc, la care solemnitate, după datină, hatmanul îi ținea poala din dreapta a straiului domnesc, iar postelnicul cel mare poala din stînga.

După domn veneau mitropolitul și întregul sfat, care se așezau pe scaunele lor după rânduială. După aceea mitropolitul pășea cel dintâi spre domn, care ședea pe tron, îi săruta mâna și-i ura, în puține vorbe, domnie norocită, îl încredința de sprijinul său și-i cerea ocrotire pentru dânsul și pentru oamenii bisericii. După aceea

se întorcea către norod, îl binecuvânta și-l îndemna să fie cu credință domnului.

După mitropolit urmau episcopii și celelalte fețe bisericești ale Moldovei.

După ce aceștia își arătau supunerea față de noul stăpân, veneau să-i sărute mâna și marele logofăt și ceilalți boieri.

După ce se isprăvea aceasta, domnul se ridica de pe tronul său și mulțumea tuturor, cu capul gol, pentru cugetul lor curat față de el, făgăduind țării milă, dreptate și apărare.

După asemenea cuvinte marele spătar îi lua coroana din cap și domnul se ducea în odaia lui de taină, după ce plecau cu toții.

Soaței domnului, dacă o are, mărturiile de cinstire îi sunt arătate de jupânesele boierilor în odaia ei de primire, dar la încoronare, fiind un lucru sfânt, ea nu este părtașă.

În tinda bisericii avea însăși ea o strană, mai scundă decât a soțului, iar în odaia ei de primire, în care erau hotărâte tuturor jupâneselor de boieri locuri după rangul bărbaților lor, purta o coroană la fel cu aceea a domnului, așa cum se poate vedea din picturile vechi.

Așa se petreceau lucrurile odinioară la înscăunarea unui domn în Moldova.

După ce au căzut toate în neorânduială prin cârmuirea silnică a turcilor și li s-a luat boierilor dreptul de a-și alege domnul, acum domnul se alege în alt chip, cu totul altul.

Pentru că, îndată ce marele vizir află că domnul din Moldova a murit sau când a hotărât să-l dea jos din scaun, fie că-l urăște, fie că acesta s-a făcut vinovat de ceva, atunci el caută printre feciorii domnului sau printre boierii de la Țarigrad un nou domn, și anume făgăduiește domnia aceluia care îi dă mai mulți bani - dacă vremurile sunt liniștite - dar dacă e primejdie de război, aceluia care e mai vestit pentru credința și vitejia lui.

După ce se învoiește cu acesta în privința plocoanelor și a celorlalte îndatoriri și după ce dobândește de la dînsul o scrisoare despre plata banilor, își arată socotința sultanului printr-o scrisoare numita talhîș, cam cu vorbele acestea:

„Domnul care cârmuiește acum în Moldova, cutare, apasă pe supușii înălțimii tale, încât boierii țării, ca să scape de tirania lui, sunt nevoiți să fugă în țările megieșe, iar unii au trebuit să vină chiar aici ca să cerșească împărăteasca ta îndurare împotriva unui domn atât de înfricoșat”. Dacă domnul nu poate fi învinovățit de ceva asemenea, atunci născocoște, fie că este adevărat sau nu, că domnul se împotrivesc să plătească haraciul, ori că este lăsător în împlinirea poruncilor împărătești, ori vreo altă fărâdelege pentru care acesta merită să fie dat jos din scaun. “De vreme ce aceste fapte sunt potrivnice înălțimii tale și împărăției, socotesc că e trebuit (dacă este pe placul înălțimii tale) să scoatem din scaun pe domnul pomenit și să punem în locul lui pe cutare, pe care eu îl știu bărbat drept, cu credință, viteaz și vrednic de milostenia aceasta.”

Dacă sultanul se învoiește și dacă nu se împotrivesc urzelilor vizirului nici câslar agasi și nici vreun alt dregător al curții, atunci sultanul scrie cu mâna lui dedesubt: “Mugebinge amel aluna” adică “sa fie făcut întocmai”. După ce dobândește învoirea, vizirul, dacă vrea să facă lucrurile în taină și dacă are a se teme că domnul care trebuie scos din scaun ar putea să fugă în țările creștine, dacă află de nenorocirea care îl paște, atunci îl cheamă pe pretendentul la domnie noaptea, iar dacă dimpotrivă nu are a se teme de nimic, îl cheamă ziua la curte, unde este întâmpinat cu toata cinstea de către chehaia-beg al marelui vizir, care îl duce în odaia lui de taină, ce se află la curtea marelui vizir și-i spune să stea jos.

După temenelele dintr-o parte și alta, chehaia îi arată pricina pentru care a poruncit să-l cheme și care trebuie spusă din nou, după obiceiul curții, cu toate că pretendentul o cunoaște prea bine și anume îi spune că stăpânul lui, marele vizir, a istorisit sultanului despre slujba credincioasă și despre meritele părintelui său, ori ale lui însuși față de Poartă și prin aceasta l-a înduplecat să poruncească să fie ales domn în Moldova. Îl îndeamnă să se poarte cu vrednicie în această slujbă și slujind cu credință să-și arate bărbăția și să se păzească să nu-l dea de rușine pe marele vizir în fața sultanului fie prin nepăsarea, fie prin necredința lui.

După asemenea vorbe, chehaia trece din odaia lui în aceea a marelui vizir și îl vestește că pretendentul la domnia Moldovei, pe care l-a chemat, s-a înfățișat și așteaptă poruncile luminăției sale. Marele vizir, îndată ce nu mai are alte treburi, poruncește lui capugilar chehaia agasi, sau ușierul cel mare, să-l aducă înlăuntru pe domnul cel nou. Acesta așteaptă oleacă în tindă până să intre în arzogazi sau odaia de primire, până când slujitorii marelui vizir și cămărașii săi se rânduiesc după rang pe amândouă părțile odăii. După aceea i se dă drumul înlăuntru și după ce sărută mâna marelui vizir, care e așezat turcește între perini și are de-a dreapta sa, în picioare, pe chehaia, se dă oleacă înapoi și rămâne în picioare. După aceea vizirul își ridică obrazul și, grav, îl salută ceremonios zicând: “Hosi gheldin beg”, adică: “Bun venit, doamne!”

“Preainălțatul, preadrechtul și preamilostivul nostru sultan, aflând că domnul ce a cârmuit până acum Moldova s-a arătat lăsător în împlinirea poruncilor sale și a asuprit pe supușii săi, a poruncit să i se ia domnia. L-am rugat să te pună în locul aceluia pe tine, pe care te știu bărbat drept, cinstit și cu credință

împărăției otomănești.

Preamilostivul sultan a dat ascultare rugăminții mele, s-a milostivit de tine și ți-a dat domnia Moldovei. Datoria ta va fi deci cu credință, ca să te arăți recunoscător față de asemenea mare milostenie împărătească; prietenii și dușmanii noștri să fie și ai tăi, să-ți cârmuiești supușii cu îndurare, să aperi pe cei drepți, pe cei ticăloși să nu-i ierți; să te mulțumești cu veniturile pe care legea și obiceiurile țării le recunosc domnului, să nu storci nimic cu sila de la supușii tăi, sultanului însă să-i trimiți la curte haraciul ce se cuvine și peșcheșurile la vremea hotărâtă. Dacă vei face astfel, te vei bucura în veci de mila împărătească. Dacă vei face altminteri, trebuie să știi că sfârșitul tău nu va putea fi într-altfel decât nenorocit”.

La vorbele vizirului domnul răspunde el însuși, dacă știe turcește, iar dacă nu știe limba aceasta, răspunde prin dragomanul cel mare al curții; el mulțumește pentru milosârdia sultanului, care i s-a arătat fără să fie vrednic de ea și făgăduiește să împlinească poruncile ce i se dau; să-și jertfească de bunăvoie toate puterile, ba chiar și viața în slujba înălțimii sale și se roagă numai ca sultanul să nu-și întoarcă mila de la el.

După aceea, la porunca vizirului, capugilar chehaiasi aduce un veșmânt de îmbrăcat pe deasupra, hileat, numit îndeobște caftan, pe care îl dă mai întâi domnului ca să-l sărute și apoi îl îmbracă cu el peste celelalte straie. Astfel înveșmântat, se îndreaptă iarăși spre vizir, îi sărută mâna și poala hainei, îi înfățișează pe capuchehaiasi sau solul său la Poartă, care-l însoțește, și se roagă de vizir să se milostivească să-l ia și pe acesta sub oblăduirea lui.

Dacă marele vizir se învoiește, atunci răspunde: “Ne hoș !” adică “Prea bine”, iar după aceea și capuchehaiasi este înveșmântat cu un caftan, dar de al doilea rang.

După ce se împlinesc aceste ceremonii, domnul sărută a treia oară mâna vizirului, iese din sală, fără să mai scoată vreo vorbă, și se duce în camera chehaiei. Îl urmează de îndată chehaia, îl firitisește pentru domnia cea nouă și-i dă cafea și șerbet (care este făcut din zahăr și apă) și stă de vorbă cu el despre treburile domniei sau despre alte lucruri.

În vremea aceasta imbrohorul, adică mai marele grajdurilor vizirului, gătește un cal frumos împodobit, iar căpetenia ceaușilor, cu 24 de ceauși, patru ceatări ai vizirului, încă vreo câțiva agalari (slujitori de rang mai înalt de la curtea vizirului) și ici-agalarî, adică slujitori de casă, îl așteaptă pe domn să iasă afară.

De îndată ce chehaia e vestit că toate sunt rânduite după obicei, poruncește să se aducă mirodenii ca să-l afume pe domn, ceea ce la turci este semn că trebuie să-ți iei rămas bun. Domnul sărută mâna chehaiei și, încălecând pe cal, iese din curtea marelui vizir, cu patru ceauși de alai înaintea, cu rânduiala ce urmează: în frunte pașesc atâția ceauși câți poștește domnul, cu ceaușlaremini sau căpetenia lor; după aceea urmează agalarii vizirului și ici-agalarî; după ei vine domnul înconjurat de patru ceatări, dintre care doi merg înaintea calului și doi pe de laturi, ca să-i sprijine picioarele.

Îndată după domn vine capuchehaia, adică solul său; alaiul îl încheie boierii Moldovei, dacă se întâmplă să fie de față, sau câțiva boieri greci din Țarigrad, rude sau prieteni ai domnului. Cu asemenea alai pornește călare de la curtea vizirului, trece pe sub poarta Bahce-Capu, numită mai înainte Hrysopyle, iese din cetate și se îndreaptă spre biserica cea mare a patriarhiei din Țarigrad.

Oricine îl vede pe domn călare, fie turc, fie dreptcredincios, chiar dacă șade jos în dugheana lui, trebuie să se scoale în picioare, să-și pună mâinile cruce pe piept și să-și plece capul; ba mai mult, după ce a trecut de poartă, toate străjile ienicerilor sunt așezate în rânduială de căpeteniile lor și se închină domnului care trece, ca și marelui vizir, plecându-și capul, punându-și mâna dreaptă pe piept și lăsându-și jos poala dinaintea a hainei, care lucru este la ei semn de cea mai mare cinstire și prin care se înțelege că îl cinstesc într-atâta pe domn, încât stau cu picioarele acoperite în fața lui și nu s-ar clinti din loc decât la porunca sa.

Când domnul ajunge cu alaiul la biserica cea mare a patriarhiei, turcii au poruncă să rămână în drum, iar el însuși intră călare în curtea bisericii, descalecă la scară cum este hotărât pentru această ceremonie, în vreme ce ceaușii rostesc urarea obișnuită:

— “Hac teala Padişahumute Febeg effendimuze cioc ilar umurler virsun devlet ile cioc iaşa”, adică “Dumnezeu cel mare și drept să dea sultanului nostru și domnului, stăpânul nostru, viață lungă și să trăiască mulți ani norociți”.

La poarta dinspre drum domnului îi ies înaintea preoții cei de mir ai patriarhiei; la scara pomenită mai sus îl întâmpină mitropoliții, episcopii și alte fețe bisericești care sunt de față; la urmă, în ușa bisericii, îi iese înaintea patriarhul și-l binecuvântează cu semnul crucii.

Apoi cu psalții patriarhului înaintea, în timp ce se cântă t` axion ¼zin voievodul pașește în casa Domnului și, în mijlocul ei, își face semnul crucii către altar, iar după ce sărută icoanele sfinților, se îndreaptă spre strana hotărâtă pentru domnii Moldovei.

În vreme ce urcă cea dintâi treaptă a acesteia, protodiaconul rostește ¼ftnZ în care îl pomenește și pe noul domn în chipul acesta “Încă ne rugăm pentru bine-credinciosul, prealuminatul și preainălțatul nostru domn cutare, să-i dea lui biruință, tărie, sănătate și noroc, și Domnul Dumnezeu nostru să-l ajute și să-l călăuzească și să-i pună la picioare pe toți vrăjmașii săi”.

Dupa ¼ftnZ patriarhul, în odăjdii, înconjurat de patru sau de mai mulți mitropoliți, intră în altar; domnul

îl urmează și îngenunchind își reazemă fruntea de pistol. Patriarhul îi pune patrafirul pe cap și, după ce îi citește rugăciunea orânduită odinioară la încoronarea împăraților, îl unge cu sfântul mir.

După aceea domnul se scoală în picioare și se întoarce la strana sa, în vreme ce psaltii cântă polihronul:

“Doamne, Dumnezeu nostru, dă-i viață lungă bine-credinciosului, preainălțatului și prealuminatului voievod și domn al întregii Moldove, domnul nostru cutare. Dă-i Doamne, ani mulți!”

După aceasta patriarhul se așează și el în strana lui, poruncește să se facă tăcere, rostește câteva vorbe de laudă pentru domn și-l îndeamnă să fie cu frica lui Dumnezeu și să apere biserica. După aceea urmează polihronul pentru patriarh, care e alcătuit aproape din aceleași vorbe ca și cel pentru domn.

La urmă domnul și patriarhul vin împreună în mijlocul bisericii, unde patriarhul îl întărește pe domn blagoslovidu-l, iar domnul îi sărută patriarhului mâna dreaptă.

La ieșirea din biserică, patriarhul îl petrece până la scara pomenită mai sus, unde își dau unul altuia sărutare, apoi domnul încalecă pe cal; în fața curții patriarhiei îl primesc însoțitorii săi, turcii și, cu aceeași rânduială cu care a venit, se întoarce, în strigările ceaușilor, la palatul său.

Când ajunge acolo, poștește înlăuntru numai pe căpeteniile însoțitorilor săi, poruncește să le pună dinainte cafea ori dulceturi, și le împarte bacșișuri, după cum e obiceiul, iar ei, împreună cu oamenii lor, îl firitisesc și se întorc îndărăt la curtea vizirului.

A doua zi patriarhul și mitropoliții vin la noul domn și după ei vin toți boierii greci din Țarigrad să-l firitisească.

După cum e obiceiul, mai vin să-l firitisească și solii crailor sau ai țărilor creștine, mai cu seamă dacă au avut mai dinainte legături cu domnul, fie ei înșiși, fie prin dragomanii lor.

În zilele ce urmează domnul se îndeletnicește cu plata banilor ce datorează pentru dobândirea domniei și cu plocoanele pe care osmanlâii le și numesc peșcheșuri, adică daruri de bunăvoie, dar care, în faptă, sunt stoarse domnului cu sila de lăcomia lor fără saț.

Cum a dat jumătate din acestea, i se trimit semnele domniei, adică două cozi de cal, cărora ei le zic tuiuri, și un steag, care în limba lor se cheama sangeac, și anume cu o pompă mai mare decât la așezarea unui vizir de cei cinstiți cu trei tuiuri.

Căci aceștia își capătă semnele puterii lor fără nici o pompă; le sunt trimise de către miralemaga, care este păstrătorul lor.

Dimpotrivă, când acestea sunt trimise unui domn moldovean sau valah, ele sunt purtate cu mare alai prin toată cetatea până la casa domnului.

Dis-de-diminează, în ziua hotărâtă, ceaușii și slujitorii vizirului, care l-au petrecut pe domn la biserica patriarhiei, se strâng la miralem-aga, adică păstrătorul steagurilor împărătești, care este o dregătorie însemnată la curte.

Când domnul e vestit că s-au adunat cu toții, trimite pe capuchehaie și pe boierii moldoveni ce se află acolo, înveșmântați în haine scumpe și, mai cu seamă, cu caili împodobii foarte frumos, la Babihumaiun, adică la poarta cea mare (așa se numește poarta dinafară a palatului sultanilor).

Ajungând acolo, aceștia sunt primiți cu mare cinste de miralem-aga, care cheamă îndată tubulhanaua, adică muzica împărătească orânduită pentru domn. În vremea aceasta, după ce tubulhanaua începe să bată tobele și să cânte din fluier și din alte instrumente obișnuite la turci, tot alaiul iese în rânduială din curtea sultanului. În frunte sunt ceaușii, doi câte doi; le urmează agalarii vizirului îmbrăcați în aceleași straie cu care se înfățișează în divanul sultanului; după ei pășesc capuchehaia domnului și boierii moldoveni; iar la urmă miralem-aga, care poartă un steag desfășurat și cele două tuiuri, tubulhanaua îl împresoară dindărăt.

Când trec în chipul acesta prin cetate, toate străjile, oriunde s-ar afla, chiar acelea de la curtea vizirului, trebuie să se rânduiască în drum, să-și coboare poala hainei, să-și pună mâinile cruciș pe piept și să cinstească în acest chip semnele împărătești. Ajunși în cele din urmă, la casa domnului, acesta, împreună cu curtenii săi, întâmpină la intrarea în palat pe purtătorul steagului, iar miralemaga, cu capul plecat, îi dă sangeacul și tuiurile, adăugând firitisirea: “Alah teala mubares eileie”, adică “Dumnezeu preainaltul să vă binecuvânteze”.

Domnul ia sangeacul în mână, îl sărută cu smerenie și-l dă în seama sangeacdarului său, adică stegarului.

După aceea poștește pe miralem-aga în camera sa de sfat și, după ce poruncește să-i pună dinainte cafea și dulceturi, după obiceiul turcesc, pune să-l îmbrace cu un caftan îmblănit cu samur și-l lasă să plece, după ce i-a dat peșcheșul după obicei.

Miralem-aga se întoarce cu slujitorii curții la palatul împărătesc, dar tubulhanaua rămâne la domn cântând în fiecare zi câte trei ceasuri înainte de asfințitul soarelui (care vreme se cheamă în turcește ikindi) neubet sau semn de strajă. Cinstea aceasta nu o au decât domnii din Moldova sau Valahia, fiindcă nici un pașă nu poate să se slujească de muzica ostășească atâta vreme cât se află în Țarigrad.

După ce isprăveste așa toate trebile pe care le are la curte și după ce plătește toți banii ce este dator, dă de știre vizirului, prin chehaie, că nimic nu-l mai împiedică să purceadă la domnie și se roagă să-l ajute să se înfățișeze înaintea sultanului și să-i îngăduie să plece.

Odată hotărâtă ziua aceasta, care nu poate fi alta, după obicei, decât duminica sau marția - acestea fiind zilele statornicite de Suleiman pentru divanul sultanului - se adună, încă înainte de răsăritul soarelui, marele vizir, muftiul și cadileșirii, ceilalți viziri, agalele ienicerilor, silahdar-agasi și alții care, datorită slujbei lor, au intrarea slobodă la palat și judecă pricinile, pe care sultanul le ascultă stând îndărătul unor zăbrele aurite. Câteodată judecata ține patru ceasuri, pâna când se isprăvesc plângerile.

După ce se sfârșește divanul, se poruncește domnului să stea drept, în rând cu boierii săi, de la ușa bolții dinafară a sălii divanului și până la ușa cu care se închide bolta dinlăuntru, numită cube.

Vizirul cel mare se ridică de la locul său și se duce la sultan împreună cu ceilalți viziri și cadileșiri, în vreme ce domnul își pleacă adânc capul în fața vizirului cel mare și a celorlalți viziri. Când ajunge în fața sultanului, vizirul cel mare îl vestește mai întâi despre pricinile ce s-au judecat în divan sau despre alte treburi ale împărăției, apoi îl mai vestește că robul său, domnul Moldovei, se roagă să-i fie îngăduit să se ducă la domnia lui. Dacă sultanul îi îngăduie, vrerea sa i-o spune domnului capugilar chehaiasi, adică portarul cel mare, iar muhur-agasi poruncește să i se pună în cap domnului o cucă frumoasă lucrată din pene de struț.

Această cucă este o podoabă a ienicerilor și li se pune în cap domnilor, fiindcă și ei slujesc în rândul ienicerilor. De aceea nimeni altul nu poate să pună această podoabă pe capul domnilor decât muhuraga, căpetenia străjilor la curtea palatului vizirului și care se socotește mai marele tuturor ienicerilor de la vizir.

După ce domnul a fost împodobit în acest chip, tefterdarul cel mare îl îmbracă cu un caftan și mai împarte alte 27 de caftane mai sărace boierilor săi care se află de față.

După aceasta pe domn îl duc înlăuntru, ținându-l de subsuori, doi capugibași, asemenea și pe alți patru boieri de frunte ai săi ce se află acolo. Când ajung în pragul divanului, aceștia îl silesc să-și plece capul până la pământ, lucru pe care îl face și la pasul al treilea și la al șaselea. În cele din urmă rămâne stand în picioare în mijlocul divanului, care nici nu este prea mare.

Sultanul, șezând pe tron, face semn vizirului, care stă la dreapta sa cu mâinile puse cruce una peste alta, să spuie domnului ce are de spus. Vizirul, închinându-se în fața sultanului, aproape până la pământ, spune domnului aceste cuvinte:

“Sultanul, stăpânul nostru, care este mântuirea lumii întregi, cunoscându-ți credința și cinstea, s-a milostivit asupra ta și ți-a dat domnia Moldovei. Deci și de acum încolo să fii credincios și să slujești cu dreptate, să dai ascultare poruncilor sale sfinte, cărora toată lumea trebuie să se supună, și să-i fii plecat pururea. Pe supușii împăratului, care să fie sănătoși și fericiți, să-i aperi și să-i cârmuiești cu blândețe. Să fii sărguincios și să bagi de seamă la tot ce fac dușmanii, să trimiți vești sigure despre ei în orice ceas, având grijă de aceasta din răspuțeri. Altminterea știi ce te așteaptă. Iar dacă vei fi lăsător, nici o dezvinovățire deșartă nu-ți va folosi!”

Dacă domnul știe turcește, răspunde cam așa: “Făgăduiesc cu capul meu că-mi voi jertfi toată puterea slujind preaslăvitului și preamiloștivilui sultan, numai să nu-și întorcă luminata lui față de la mine, nevrednicul său rob”.

După ce rostește vorbele acestea, capugibașii îl scot afară din divan, cu aceeași ceremonie ca la intrare, mergând dea-ndărătatea (fiindcă nu e îngăduit să arate sultanului spatele).

În vremea aceasta buiuc-imbrohorul sau comisul cel mare al sultanului gătește la poarta palatului un cal arăbesc cu frâu de aur bătut cu pietre scumpe și acoperit cu o harșa cusută cu aur și argint.

De partea stângă a șelei atîrnă o spadă, iar la dreapta un buzdugan.

Doi iedicii sau slugi de la grajdul împărătesc țin calul; alătura se află doi achiulahli sau trabași cu fesuri albe în cap și tot atîția paici îmbrăcați în straie cusute cu fir de aur și cu chivăre de argint poleite cu aur, care seamănă cu niște pocale.

Domnul încalecă pe cal și, așteptând sosirea vizirului cel mare, poruncește boierilor săi să se rânduiască la stînga sa. Pe urmă se închină cu capul plecat și cu mâinile pe piept către vizirul cel mare și ceilalți viziri, care, de obicei, îi răspund în același chip. Când aceștia pleacă spre palatele lor, domnul, călare, cu același alai cu care a venit, cu tubulhanaua, însoțit de paicii și achiulahlii sultanului, iese din curtea palatului și merge drept spre biserica cea mare, unde este întâmpinat de către patriarh și alte fețe bisericești, cu aceeași ceremonii și cu aceeași pompă pe care le-am descris mai sus.

Când intră în biserică, își scoate cuca din cap și n-o mai pune până când iese. Atunci încalecă și pleacă spre palatul său, unde îl duc în divan tot agalarii care l-au însoțit pe drum. După ce agalarii își iau bacșișurile obișnuite, se întorc îndărăt la curte. Iar paicii și achiulahlii rămân cu el și-l petrec până la Iași, cetatea cea mai de frunte a țării și scaunul domnesc.

A doua zi, rais-effendi sau logofătul cel mare al sultanului îi trimite firmanul de domnie scris meșteșugit cu litere de aur și-l vestește că trebuie să plece cât mai degrabă la domnie. Pentru că nici un domn nu poate să rămână în Țarigrad mai mult de o săptămână, după ce s-a înfățișat înaintea sultanului.

Pe drum, sultanul îi dă ca însoțitor un iskimne-agasi, care, așa cum spune cuvântul, însemnează acela care trebuie să-l așeze pe domn în scaun.

Această dregătorie se dă numai slujitorilor de credință ai curții, lui capugilar chehaiagasi, adică portarul cel mare al curții, imbrohorului cel mare sau celui de-al doilea, adică comisul cel mare împărătesc, adesea și silahdarului și cihodarului, care sunt cei mai mari dintre slujitorii de credință ai curții.

Aceștia doi din urmă însă, din pricina multor treburi însemnate ce au de îndeplinit, niciodată nu-l însoțesc ei înșiși pe domn, ci trimit pe alții în locul lor.

Pe domn îl mai însoțesc un capugibașa cu patru capugii de rând și tot atâția ceauși, doi achiulahli, doi ceatâri și doi paici împărătești precum și o ceată de muzicanți, de care se slujește de obicei și vizirul.

După ce se împlinesc toate acestea, în ajunul plecării din

Țarigrad domnul cere îngăduința să-și ia rămas bun de la vizir și, când o dobândește, se duce la curtea lui întovărășit de capuchehaie și de boierii săi.

Sosind acolo chehaia îl duce la vizir, care îl îndeamnă iarăși să fie cu credință, îi aduce iar aminte de sfaturile ce i-a dat mai înainte și-i mai arată și altele de care e trebuință.

Domnul îi dă răspuns după cum e nevoie, se roagă să aibă grijă de capuchehaiele sale și de el însuși și, isprăvind vorba, îi sărută mâna.

La urmă vizirul îl lasă slobod și-l firitisește cu aceste cuvinte: "Te-oi vedea! Poartă-te cu bărbăție și vrednicie. Să fii și de aci înainte cu noroc și sănătos. Domnul să te aibă mereu în sfânta lui pază".

Apoi poruncește să-l îmbrace cu un caftan, numit iciuncaftan sau caftanul de bun rămas.

Sfârșindu-se și acestea, domnul se duce la chehaie și-și ia rămas bun de la el.

La urmă încalecă pe cal și se duce ori la palatul lui, ori pe la ceilalți viziri, ca să se roage și de aceștia să aiba grijă de dânsul; îndeobște acestea se petrec mai cu seamă noaptea, ca nu cumva domnul să trezească bănuiala vizirului că ar căuta sau ar vrea alți sprijinitori.

A doua zi pleacă fără grabă din cetate, cu mare pompă și alai, în strigătele ceaușilor ori de câte ori încalecă sau descalecă, după cum am arătat mai sus.

În fruntea alaiului merg călăreții moldoveni, dacă domnul îi are cu dânsul, iar înainte duc steagul.

După călăreții urmează o muzică creștinească cu pauze și trâmbițe; deasupra ei flutură un steag alb (semn de pace și supunere), între două tuiuri sau cozi de cal, date domnului de către Poartă. Urmează capuchehaia domnului și boierii aflați la Țarigrad, împresurați de amândouă părțile de câte un rând de ceauși. După aceștia vin cei șapte armăsari domnești pe care domnul, ca și vizirii, poate să-i ia cu dânsul. Armăsarii sunt împodobiiți cu harșale de mare preț. De amândouă părțile sunt împresurați de șase ceatâri domnești, după care urmează doi ceatâri împărătești.

După aceștia călărește domnul însuși, înveșmântat în caftan domnesc și având în cap o cealma. Capul calului său este acoperit de către doi paici împărătești, iar scările sunt ținute de doi iedeclii sau grăjdari. Puțin mai înapoia domnului, de-a stânga (care se socotește partea cea mai de cinste la turci) călărește ischimne-agasi, iar de-a dreapta, sangeacagasi, adică cel ce poartă grija steagului. După domn vin slujitorii săi de casă. După aceștia, fluturând în vânt, vin trei steaguri roșii, pe care le poartă cei ce țin locul lui sangeacagasi; steagul din mijloc are sus, în vârf, jumătate de lună, ce i se zice alem, iar celelalte numai niște bumbi, poleiți cu aur. Urmează o ceată de muzicanți turci, care fac o larmă asurzitoare cu pauze mari și cu trâmbițe.

În coada alaiului vin slujitorii lui ischimne-agasi și ai lui sangeac-agasi și alți oameni de rând care trebuie să-l însoțească pe drum.

Cu această rânduială alaiul merge încet până la cea dintâi oprire, care nu este departe de zidurile cetății celei mari.

De aci înainte, pe drum, nu se mai ține atât seama de toate acestea; dar ori de câte ori domnul intră într-o cetate sau într-un târg, muzica și strigările ceaușilor, ca și celelalte ceremonii, trebuie să se facă din nou.

Toata vremea cât sunt pe drum, doi ceauși și un slujitor al domnului pornesc înainte până la cealaltă oprire, care se numește conac, și se îngrijesc de sălaș și de bucate, după vrerea și pofta domnului.

Căci în toată vremea aceasta, după porunca împărătească, toți trebuie să dea ascultare fără șovăire domnului, ca și cum ar fi marele vizir însuși; iar dacă unul din turci se arată fără cuviință sau nu vrea să dea ascultare poruncii domnului, acesta poate să dea poruncă lui beșli-agasi să-l pedepsească după cum i se cade. Iar dacă vrea să fie mai blând cu el, îl dă pe seama mai marilor lui, ca să-l pedepsească.

Ajungând domnul în acest chip la Galați, cel dintâi târg moldovenesc ce le iese în cale aceluia ce vin de la Țarigrad, îl întâmpină aici toți boierii din Țara de Jos și unii din Țara de Sus, care se întâmplă să fie pe aproape.

Însoțit de aceștia, se îndreaptă către Iași și în vremea aceasta cercetează starea supușilor săi, le ascultă jalbele și le judecă pricinile.

La o milă de Iași îl întâmpină caimacamii puși de el prin scrisoare de la Țarigrad, împreună cu ceilalți boieri, oșteni și târgoveți, pe care domnul călare pe cal, îi lasă să-i sărute mâna sau poala hainei.

Apoi, cu aceeași pompă cu care a ieșit din Țarigrad, intră în cetatea de scaun și descalecă la biserica sfântului Nicolae.

În curtea bisericii îl întâmpină cu multă cinste mitropolitul și alte fețe bisericești, care îl duc în biserică,

unde se împlinesc aceleași ceremonii cum am arătat mai înainte.

După ce se sfârșește slujba, ieșind afară din biserică, îl întâmpină strigările și muzica obișnuită a alaiului turcesc, care rămâne toată vremea aceasta în drum. Însoțit de turci, se îndreaptă spre curtea domnească.

Îndată ce ajunge acolo, iskimne-agasi îl duce în divanul cel mare, unde rămâne în picioare lângă scaunul domnesc, care are trei trepte.

După ce boierii se așază la locurile lor, sunt lăsați să intre în divan și căpitani de oaste, ca și neguțătorii cei mai bogați din Iași.

Se poruncește să fie tăcere, iar ischimne-agasi dă secretarului (care se numește divan-effendisi, este turc și se află în slujba domnului cu bună leafă) să citească porunca împărătească, numită hiucm-firman, adică porunca stăpânului.

Acest firman este alcătuit din cuvintele acestea: “Aleși și măriți boieri, episcopi și boieri, pedestrime și călăreți și voi, toți supușii și robii mei! Sfârșitul vieții voastre fie fericit! Ajungând la voi atotputernica poruncă a înălțimii noastre, de care ascultă lumea toată, să știți că în anul... luna... mila noastră cea fără de margini a luat în seamă credința și slujba cinstită a acestui voievod prea ales și de frunte, din neamul care crede în Isus Nazarineanul, și l-a socotit vrednic de mila, îndurarea și ajutorul nostru. De aceea ne-am îndurat a-l orându-i domn în Moldova. Dar i-am arătat cu osebite grijă părintească de boierii de orice rang ar fi ei, de aceia care sunt puși peste ținuturi și de toți supușii săi, să-i apere și să le ia partea, asemenea să împlinescă fără zăbavă poruncile noastre și să ne slujească în toate chipurile cu credință și cuget curat. Vouă iară vă poruncim să-i fiți ascultători și supuși în toate, să împliniți cu hărnicie și de îndată tot ce vă cere la porunca noastră. Cine se va arăta îndărătnic și fără cuviință și se va împotrivi să dea ascultare poruncilor sale, oricare i-ar fi rangul, răutatea și îndărătnicia aceluia slobod este s-o pedepsească cu spada sau să-i dea orice altă osândă îi va plăcea.

Deci pe acesta pomenit aici să-l cunoașteți de stăpân și domn al vostru, orându-i și pus de noi în fruntea voastră, și păziți-vă să cugetați altminteri sau să lucrați împotriva și să aveți credință în prea sfânta noastră pecete (anume tura, adică semnul sultanului). Aceasta s-o știți.

Dat în Țarigrad, în anul... luna...”

După ce îl citește divan-effendisi și dragomanul îl tălmăcește vorbă cu vorbă, toți boierii răspund într-un singur glas:

“Facă-se voia sultanului!”

Atunci iskimne-agasi îl înveșmântează pe domn cu un caftan pe care îl aduce cu el și-l ridică în scaun cu mâna dreaptă, iar în aceeași clipă sunt slobozite tunurile și ceaușii fac strigările lor obișnuite.

Întărit în scaunul său în acest chip, domnul poruncește ca iskimne-agasi să fie îmbrăcat cu o blană de samur, iar divan-effendisi și postelnicul cel mare cu caftane de rând.

După ce se împlinește această ceremonie, întâi mitropolitul îl firitisește pentru domnie în puține vorbe și îi sărută mâna, după ce îl blagoslovește pe domn, și acesta sărută mâna mitropolitului. După mitropolit vin să-i sărute mâna și poala hainei episcopii și boierii cei mari al căror nume îl rostește postelnicul cel mare, adăugând vorbele:

“Robul măriei-tale cutare sărută cinstita poală a hainei măriei-tale.”

Postelnicul al doilea face același lucru cu boierii de al doilea rang și postelnicul al treilea cu boierii de al treilea rang. După boieri urmează căpitani de oaste de felurite ranguri, ca și neguțătorii și alți târgoveți de vază din Iași.

Apoi domnul se trage în camera sa de taină, iar pe iskimne-agasi îl duc cu alai mare, în frunte cu portarul cel mare, până la casa ce i s-a gătit.

A doua zi boierii se adună iarăși la divan, unde, după ce se așază fiecare la locul lui, se arată domnul, în urma postelnicilor, și trece din sala cea mare în cea mică (numită spătăria mica).

Așezându-se domnul în scaun, sunt chemate pe rând cele trei ranguri de boieri moldoveni, fiecare de către postelnicul său. Aceștia se apropie după rânduială de domn, care îi întărește sau îi scoate din dregătorii, ori îi saltă dintr-un rang mai de jos într-altul mai înalt. Dar ca să treacă pe un boier dintr-un rang mai înalt într-altul mai de jos nu îngăduie datina țării, afară numai dacă cineva nu primește de bunăvoia sa. Încolo, domnul poate face cu boierii ce pofteste, ca și cum n-ar mai avea deasupra sa pe nimeni în această lume.

După ce pune la cale toate după cum îi este vrerea și face rânduială în țara ce i s-a încredințat, îi trimite îndărăt la Țarigrad pe iskimne-agasi și pe ceilalți slujitori împărătești.

Aceștia sunt scoși din cetate cu mare pompă și cinstiți cu multe peșcheșuri; îi petrece domnul însuși, împreună cu toți boierii, cale de o mie de pași afară din cetate; iar de acolo le dă pe unul dintre boieri să-i petreacă până la Galați, și el se întoarce îndărăt la Iași.

CAPITOLUL AL IV LEA

DESPRE ÎNTĂRIREA DOMNILOR

Așa cum am arătat până acum, domnia le este dată domnilor moldoveni de către Poartă. E drept că această domnie este atât de nestatornică, încât dacă n-ar fi întărită cu legăturile cele mai tari, le-ar putea scăpa din mâna turcilor, mai înainte ca ei să-și fi dat seama.

În chipul în care lucrează asupra moldovenilor, osmanlăii au arătat limpede temeinicia zicalei care spune despre ei înșiși că nu pleacă la vânatoare de iepuri cu ogarul, ci cu carul și că nu caută să prindă calul amăgindu-l cu sacul deșert.

Ei au socotit dimpotrivă că este mult mai bine să îmblânzească cu lingușiri zimbrul moldovenesc nedomolit - a cărui sălbăticie au cunoscut-o spre paguba lor nu o singură dată - decât să-i înfrâneze mânia cu sila, fiindcă nădăduiau că acesta își va lepăda cu vremea firea sălbatică, iar atunci când va fi sleit de puteri îi vor putea pune lesne lațul de gât.

Cu asemenea gânduri, atunci când Bogdan al III-lea, feciorul lui Ștefan cel Mare, a închinat pentru întâia oară țara Porții, nu l-au lipsit de nici una din cinstiri și au păstrat toate legile țării, atât cele politicești, cât și cele bisericesti; i-au lăsat toate semnele domnești și s-au mulțumit să se plătească curții patru mii de galbeni în tot anul ca semn de închinare a țării.

După moartea lui Bogdan, o cinstire înca mai mare s-a arătat fiului său Ștefan al VI-lea, pe care boierii l-au ales domn, ca moștenitor drept al domniei: printr-un sol al său, comisul cel mare împărătesc, sultanul l-a firitisit la urcarea în scaun și i-a trimis semnele de cinstire; tuiuri, un sangeac, turban, caftan domnesc și un armăsar împărătesc. Urmașilor săi li s-a îngreunat dajdia, dar turcii n-au cutezat să-i lipsească nici de cel mai mic semn de cinstire sau să se amestece în alegerea domnului, până când, în vremea lui Ioan, poreclit Armeanul, au găsit prilej să micșoreze vechile slobozenii și să împovăreze țara cu dăjdi noi nepomenite până atunci.

Atunci când acest Ioan, care încerca să facă înnoiri, le-a căzut în mâini prin vicleșug și, călcându-și cuvântul dat, l-au ucis, turcii au început să pună Moldovei lanțuri tot mai grele. Ei au hotărât că domnul trebuie să fie întărit în domnie de Poartă, iar dacă nu, să fie socotit vrăjmaș.

Cum Moldova era acum sleită de puteri și turcii vedeau că nu e în stare să se împotrivescă acestor lucruri, îndată după aceea, pe vremea domniei lui Miron Barnovschi, au statornicit obiceiul ca domnul să meargă să-și ia el însuși semnele domniei de la Poartă, iar la fiecare trei ani să se înfățișeze la Înalta Poartă, ca să se închine împăratului.

Și pentru ca acestea să se petreacă după placul lor, ei au schimbat adesea domnii sau i-au scos din scaun. Cu chipul acesta, domnii atâta s-au spăimântat, încât nu numai că și-au luat obiceiul ca după întâiul sau al doilea an de domnie să se ducă de bunăvoie la curtea turcească, să ceară întărirea domniei, ca o milă din partea sultanului, dar și de frica lăcomiei vizirului ei cer de bunăvoie firmanul de înnoire a domniei. Firmanul se dă lesne domnului, dacă vizirul nu are vreun prepus asupra credinței lui și dacă vreun altul nu fâgăduiește bani mai mulți; atunci vizirul înfățișează sultanului un talhăș cu cuvintele acestea:

“Fiindcă cutare, domnul de acum din Moldova, s-a arătat cu credință în atâția ani ai ocârmuirii sale și nu s-a ferit să-și pună viața și averea în primejdie slujind sultanului, asemenea plătind în fiecă an dajdia obișnuită către prea norocita Poartă; osebit boierii și ceilalți locuitori din Moldova, ocârmuiți cu blândețe și dreptate, și-au arătat mulțumirea pentru stăpânirea lui prin scrisori multe în care se roagă Măriei tale ca să-l întărești în domnie, drept care și eu îl socot vrednic de mila Măriei tale. Altminteri, aștept porunca prea înaltă a Măriei tale.”

Această scrisoare o duce sultanului, după obiceiul turcesc, un talhășci (sau referendar, cum i se mai zice), iar după ce sultanul pune pecetea cu cuvintele obișnuite amel aluna (“facăse întocmai”), tot acela o aduce îndărăt vizirului, care deși a dobândit învoirea sultanului ca să-l întărească iarăși pe domn în scaun, se face că nu a vorbit încă cu sultanul despre treaba aceasta și însuși chehaia, care vine cu viclenie în ajutorul lăcomiei vizirului, cheamă pe capuchehaiele domnului și-i minte că din pricina unor intrigi ale altora și a împotrivirii tainice a unor slujitori ai curții, sultanul s-a arătat mai puțin plecat să-i asculte decât aveau ei nădejde, că stăpânul său, vizirul, a încercat în câteva rânduri să aducă aminte sultanului despre acest lucru, dar încă nu a dobândit răspuns mulțumitor. Văzând primejdia închipuită care îl paște pe domnul lor, capuchehaiele se aruncă la picioarele chehaiei și se roagă să-l ajute pe stăpânul lor în toate chipurile, fâgăduind la urmă să sporească și mai mult peșcheșurile hotărâte pentru el și pentru vizir. Așa joacă ambiția și lăcomia pe pielea sârmanilor moldoveni. Și în acest chip se târguiesc îndelung, până când se îndestulează îngâmfarea ce stăpânește la curți alături de lăcomia de aur.

Când cele două părți au căzut la învoială întru toate și chehaia înțelege că nu mai are ce stoarce, îi sloboade de la sine cu nădejdea că ruga lor va merge spre bine.

A doua zi trimite pe unul din slujitorii vizirului (care nu se poate întoarce cu mâna goală) și îi vestește capuchehaiele că vizirul a dobândit în cele din urmă de la sultan îngăduința ca domnul lor să fie întărit iarăși în domnie și le poruncește să se înfățișeze la curte. Ajunși acolo, se duc mai întâi la chehaie și după aceea la

vizir și, când află din gura acestuia că sultanul s-a milostivit asupra domnului lor, sunt îmbrăcați, după obicei, cu câte un caftan.

După vreo câteva zile, vizirul trimite la domn pe capugilar chehaia agasi sau pe alt slujitor de la curte, pe care-l vrea el, ca să ducă domnului firmanul cel nou de domnie, împreună cu porunca sultanului, numită hiucm-firman.

Acest firman este de obicei la fel cu acela care se dă domnilor la întâia așezare a lor în scaun, cu deosebirea că în locul cuvintelor “ai fost dăruit cu domnia din mila și îndurarea împărătească” se scrie : “ți s-a înnoit și întărit domnia din mila împărătească”.

Iar porunca are cuprinsul acesta :

“Prea slăvite dintre domnii neamului care crede în Isus, prea ales domn dintre cei mai de frunte din neamul Nazarineanului, tu, domn stăpânitor acum în Moldova, (cutare) ajungând la tine porunca noastră, să știi că noi am auzit și despre slujba ta credincioasă, după cum am aflat și de credința ta cea nestrămutată față de noi, și drept aceea te socotim vrednic de mila și îndurarea noastră și am poruncit să ți se înnoiască și să ți se întărească domnia Moldovei. Îți dăm deci domnia ta și putere deplină asupra moldovenilor, supușii înălțimii noastre. Poartă-te cu dreptate față de ei, ca și până acum. Să păzești și să aperi pe boieri și pe fiecare locuitor, de orice rang ar fi, și să nu lipsești de a arăta prea Înaltei noastre Porți, fără zăbavă, nevoile lor, jalbele și orice împilări. Și să fii gata să împlinești poruncile înălțimii noastre, câte îți vom trimite și să-ți pui toate puterile pentru noi, cu poala suflecată; haraciul din fiecă an al Moldovei să-l trimiți întreg și la vremea hotărâtă la vistieria noastră. Păzește-te să cugeți sau să făptuiești altminteri și dă crezământ sfintei noastre semnături. Dat la Țarigrad în anul... luna...”

La această poruncă se adaugă o scrisoare a vizirului prin care îl înștiințează pe domn că prin rugămințile și mijlocirea lui a dobândit până la urmă înnoirea domniei din mila împărătească.

Luând scrisorile, capugibașa pleacă la Iași călare pe cai de poștă și, cum ajunge la Galați, trimite om înainte, ca să dea de știre domnului despre sosirea lui și despre ziua când intră în Iași. În acea zi domnul îi iese într-o întâmpinare la o mie de pași în afara cetății, împreună cu toată curtea sa. Când se întâlnesc, se închină unul la altul stând călare. După aceea domnul îl lasă pe capugibașa să călărească de-a dreapta sa (care la turci este locul de mai puțină cinstitie) și se întoarce în cetate. Înaintea lui călărește un slujitor al lui capugibașa, care duce în mâinile sale, înfășurat într-o pânză albă, firmanul împărătesc, iar pe brațe caftanul domnesc; urmează muzica împărătească, iar ceaușii fac din când în când strigarea lor obișnuită.

Cu această rânduială merg până la curtea domnească și, după ce domnul a intrat în divanul cel mare, împreună cu toți boierii, și s-a așezat în scaun, capugibașa dă firmanul în mâna domnului, iar el îl dă lui divan-effendisii ca să-l citească. Toate acestea se petrec după rânduiala obișnuită la înscăunarea unui domn, despre care am scris mai sus.

Osebit de această înnoire a domniei, care se face de obicei o dată la trei ani și se numește mucarerul mare, se mai face alta și în fiecare an, care se numește mucarerul mic, și care pricinuieste cheltuieli cu mult mai mici, așa cum vom arăta mai departe.

La mucarerul mic nu se mai înnoiește firmanul de domnie, ci se trimite numai un hiucm-firman sau porunca stăpânului, cu un slujitor de rang de mijloc, care și dobândește bacșiș mai puțin.

CAPITOLUL AL V LEA

DESPRE SCOATEREA DIN SCAUN A DOMNULUI

După ce am vorbit despre înscăunarea și întărirea domnilor moldoveni, cititorul dornic să afle poate să ne ceară pe bună dreptate să vorbim și despre scoaterea lor din scaun. Vom păstra aceeași rânduială de care am ținut seama mai sus și vom cerceta mai cu de-amănuntul - din izvoarele care ne stau la îndemână - toate obiceiurile de care se ținea seamă, în timpurile vechi și mai noi, la scoaterea din scaun a domnilor din Moldova. În cele dintâi veacuri, când Moldova a început să aibă domnie osebită, domnii nu se scoteau deloc din scaun și nici nu puteau să se scoată, căci ei aveau asupra supușilor lor, ca și craii, stăpânire neîngrădită, fiindcă dobândeau puterea ca moștenire de la înaintașii lor și nu erau aleși. Cronicarii arată, ce e drept că unii din domnii neamului moldovenesc au fost izgoșiți, dar aceasta s-a întâmplat din pricina tulburărilor dinlăuntru și nu din pricina amestecului vreunei puteri străine.

În Moldova nu se cunoștea dreptul celui dintâi născut, prin care în țările europenești se ocoleau tulburările dinlăuntru. Ba, legile țării nu lăsau nici să se împartă domnia la mai mulți, iar părintele putea să lase prin diată moștenitor pe acela dintre feciorii săi pe care îl vroia el. Iar când, uneori, moartea grabnică a domnului împiedica aceasta sau când ambiția nemăsurată a fiilor stârnea tulburări din această pricină, atunci era cu neputință să nu se deschidă drum larg gâlcevilor dinlăuntru. În vremea acestora, lua domnia țării acela care avea noroc; cel biruit fugea, dacă putea, în Transilvania sau în

Țara Leșească (țări în care domnii aveau, de obicei, moșii) și așteptau acolo prilej să-și adune puterile și

să-și întărească partida. De aici a urmat că atât cronicarii leși, cât și cei ungurești— luându-se unul după altul - spun că domnii moldoveni le-au fost lor supuși și socot că trebuie să numească supușenie ceea ce, la drept vorbind, nu era alt decât legături de prietenie. În afară de aceasta, s-a întâmplat de câteva ori că un domn a fost scos din scaun sau câteodată a fost omorât de boierii înțeleși între ei, fie din pricina tiraniei sale, fie din pricina unei alte răutăți. Dar afară de aceasta, alt chip de a-i lipsi pe domni de scaun nu se știe; ba dacă vreunul dobânda o dată sceptrul, apoi îl păstra, fără să se pună careva împotrivă, până la sfârșitul vieții sale. Această rânduială a fost întâia dată călcată la Petru al V-lea, poreclit Rareș, un fiu din afară de cununie al lui Ștefan cel Mare, când sultanul Soliman l-a izgonit pe acesta din scaun, învinuindu-l că ar fi dat foc Chiliei, și i-a dat ca urmaș, el fiind încă în viață, pe Ștefan al VII-lea, care zicea că dânsul este strănepot al lui Alexandru I.

Același lucru s-a întâmplat altă dată cu Petru al VI-lea, căruia îi zicea cel Șchiop, care a fost ales domn de către boieri după moartea năprasnică a lui Ioan Armeanul și pe care turcii, îndată după aceea, l-au scos iarăși din scaun. Ei s-au căit însă curând și i-au dat din nou domnia pe care o avusese mai înainte. Totuși numai arareori, și numai la o răscoală pe față, turcii obișnuiau să taie capetele domnilor; până ce la urmă, căzând Miron Barnovschi, a căzut și dreptul boierilor de a-și alege domnul, iar domnia Moldovei au dat-o, după placul lor, lui Ilie al III-lea, un fiu al lui Alexandru al IV-lea. Iar de atunci încolo nici unul n-a mai avut soarta norocită să moară în scaun, afară de Istratie Dabija și de tatăl meu, Constantin Cantemir. Cine dorește să cerceteze mai cu de-amănuntul faptele, să caute, dacă pofteste, la capitolul al doilea de mai sus, despre urmarea la domnie a domnilor în Moldova. Scoaterea din scaun a domnilor Moldovei se face cam în acest chip. Când vizirul hotărăște să scoată pe domn din scaun și dobândește încuviințarea sultanului pentru aceasta printr-un talhăș, el tănuiește urzeala sa cât poate mai bine și nu o destăinuiește decât domnului cel nou pe care l-a hotărât, ca să nu prindă de veste capuchehaiele domnului din scaun și să dea de știre stăpânului lor. După aceea chehaia vizirului cheamă la dânsul pe domnul cel nou noaptea, cu haine schimbate, și-i poruncește să-și aleagă caimacami (sau împuterniciți) și să-i puie să împlinescă ce este să se facă după porunca sultanului. După ce s-a făcut aceasta, vizirul rânduiește un capugibașa care să ducă domnului firmanul și să-l aducă la Țarigrad. Domnul cel nou îi dă însoțitor lui capugibașa pe unul din slujitorii care duc scrisorile și poruncile către caimacami, precum și o scrisoare osebită către toți boierii țării. Lui capugibașa i se mai dau două firmane împăratești, dintre care unul este către domnul ce se mazilește, iar celălalt către caimacamii aleși de domnul cel nou. Cel dintâi firman, care este către domni, are de obicei cuprinsul acesta:

“Prea înălțate, între domnii cei care cred în Mesia, prea ales între mai marii neamului lui Isus” (căci domnilor maziliți li se dă același titlu ca și celor care sunt în scaun), “care ai fost domn al Moldovei, sfârșitul să-ți fie fericit. Ajungând la tine porunca preainălțatului nostru sultan, căruia i se închină toată lumea, să știi că din pricina lipsei tale de osârdie în slujba noastră și a nepăsării tale în împlinirea poruncilor stăpânului nostru împărătesc te-ai făcut vinovat de tot felul de pedepse și ispășiri”. (Uneori se adaugă aici și osândirea la moarte.) “Dar fiindcă mila și îndurarea Măriei noastre este nemărginită față de tine, am poruncit numai să ți se ia domnia și să ți se dea urmaș pe cutare. De aceea tu, cu toată casa ta, cu slugi și avuții, trebuie să vii, fără să zăbovești un ceas sau o clipită, la pragul Înaltei Porți a preainălțatului nostru sultan. Și să te ferești să cugeți sau să faci altminteri și să ai credință în sfânta noastră pecete. Dat la Țarigrad în anul... luna...”

Celălalt firman, către caimacami, este alcătuit de obicei cu aceste cuvinte:

“Aleșilor între mai marii neamului lui Mesia cutare (căci se obișnuiește câteodată să fie numiți doi sau trei caimacami al căror nume este trecut aici) sfârșitul vieții voastre să fie fericit. Ajungând la voi porunca preainălțatului nostru sultan, să știți că am fost vestiți că domnul vostru cel de acum, cutare, s-a arătat cu zăbavă în împlinirea poruncilor noastre, n-a luat în seamă slujba ce i-am dat, n-a purtat de grijă norodului și boierilor, nu apără pe supușii noștri, așa cum se cade ori nu le face dreptate; ba, mai mult îi asuprește și îi stoarce în toate chipurile. Din această pricină, mila noastră cea nemărginită s-a milostivit către voi și am poruncit să-l scoată din scaun și să-l aducă la

Înalta Poartă. De aceea să dați ascultare poruncii noastre și să-l dați pe domnul mazilit, cu toată casa lui, cu toate slugile și averile, în mâinile lui capugibașa, pe care l-am trimis acolo pentru aceasta; dar să vă feriți să vă arătați fără cuviință față de el sau să luați un lucru cât de mic din averile lui. Pe lângă aceasta, să împliniți cu toții fără zăbavă tot ce vă va cere domnul cel nou cutare, din porunca noastră. Feriți-vă să cugetați sau să faceți altfel și dați crezământ sfintei noastre peceti. Dat în...”

Dacă turcii se temeau cumva că domnul scos din scaun ar putea să facă vreo răscoală, aflând că este mazilit, sau să fugă la domnii creștini din preajmă, atunci se trimiteau porunci seraschierului de la Babadag sau pașei din Bender ca să dea lui capugibașa câțiva oșteni, cu care acesta să poată prinde pe domn și să-l trimită, cu strajă tare, la Țarigrad. Dar când toate sunt liniștite în toate părțile și nu se ivește vreo pricină pentru care domnul să-și părăsească moșiile, atunci capugibașa vine singur la Iași, cât poate mai în grabă cu cele două firmane, așa cum am spus mai sus, cu cai de poștă cărora le zic cai de menzil. În drum, mai cu osebite când ajunge la Galați, întâiul târg al Moldovei dinspre Turcia, el tănuiește pricina pentru care a fost

trimis și, ca să-l prindă pe domn fără veste, zice că e trimis cu altă treabă. El își urmează în așa chip drumul, ca să ajungă la Iași înainte de amiază, când toți boierii sunt adunați la curte. Ajuns acolo, se duce drept la curtea domnească, intră în divan, se închină la boierii adunați și dă firmanul în mâinile caimacamilor orânduți de către domnul cel nou - pe care i-i arată un slujitor al domnului cel nou, îmbrăcat în straie turcești și care se află în alaiul lui capugibașa - cu aceste cuvinte: "Domnul vostru este mazilit, iară voi să dați ascultare poruncilor domnului cel nou". Atunci slujitorul domnului cel nou, care se află în alaiul capugibașei, îi firitisește în numele stăpânului său și le dă în mână scrisorile lui. La urmă, când se adună toți boierii în spătărie, atunci intră și capugibașa; domnul trebuie să-l întâmpine la ușă. După ce se închină unul altuia, capugibașa poruncește domnului să se urce în scaunul său, pentru că are să-i vestească o poruncă împărătească. Iar domnul, cu toate că el poate să înțeleagă lesne din acestea că o să fie mazilit, îi dă totuși ascultare. El se așează în scaun și nu zice alt nimic decât: "Sa se împlinescă porunca preainălțatului și preamilostivului sultan". După aceea capugibașa dă în mâna domnului firmanul împăratului. Acesta—după ce îl duce, după obicei, la buze și la frunte - îi dă lui divan-effendi al său ca să-l citească. În vreme ce se citește firmanul, domnul, capugibașa și toți boierii se scoală în picioare. După ce se citește firmanul, capugibașa îl ia pe domn subsoară, îl dă jos din scaun și îl așează alături pe o laviță scundă. După aceea domnul obișnuiește să se întoarcă spre capugibașa și să-i spună: că el este dator față de împărat cu mulțumire nemărginită, fiindcă acesta nu a vroit să piardă pe robul său netrebnic, numai să-l îndrepte printr-o pedeapsă blândă; că el așteaptă plecat tot ce s-a hotărât pentru dânsul; că își cunoaște vinovăția, dar că nu a lepădat de la el orice nădejde în mila împărătească; și mai spune tot ce socoate el că e de trebuință ca să nu i se ia mila de care se bucură la turci.

Îndată ce domnul isprăvește vorba, capugibașa îl lasă vreme de trei zile în seama boierilor și le poruncește să gătească cât mai în grabă chervane și alte lucruri trebuincioase la drum lung și, după ce orânduiește toate acestea, se duce la gazda ce i-au gătit caimacamii. Iar domnul se trage în curtea sa. Rămâne acolo trei zile după ce i se vestește mazilirea, în care vreme are toată puterea domnească pe care a avut-o mai înainte.

Boierii îi arată aceeași cinstire pe care i-o arătau atunci când era în scaun. Iar dacă oarecine cutează să se arate fără de cuviință față de dânsul sau nu ia în seamă, chiar și numai cu o vorbă, cinstirea ce i se cade, atunci nimeni nu se poate pune împotriva dacă el îi zdrobește oasele cu buzduganul sau topuzul pe care l-a primit de la sultan la înscăunarea sa; ba chiar dacă ar străpunge cu sabia pe unul dintre cei mai de frunte boieri - numai s-o savârșească cu mâna lui - nici această faptă nu i-o socotește sultanul drept o fărădelege. Fiindcă turcii au acest proverb: o piatră care a fost folosită o dată la zidire rămâne tot o piatră de zidit. În aceste trei zile, oamenii rânduți de caimacami poartă grijă de cai, chervane și de alte lucruri trebuincioase la drum, ca să-l pornească pe domn. După ce trece vremea aceasta, domnul, cu toată curtea sa, cu familia și averile sale - din care nimeni nu cutează să ia ceva, nici cât o para - iese de la curte pe poarta cea mică, ce se află spre miazăzi, începându-și drumul spre Țarigrad. Toți boierii și căpeteniile de oaste îl petrec cale de o milă afară din cetate, descălecă acolo de pe cai, îi sărută cu mare cinste mâna și își iau rămas bun de la el, ca și când ar fi în scaun. Iar domnul le mulțumește pentru cinstirea pe care i-au arătat-o și pentru înțelegerea în care a trăit mai înainte cu dînșii. El îi îndeamnă să păstreze legăturile politicești dinainte și să se supună poruncilor sultanului și ale domnului cel nou. După aceea boierii se întorc îndărăt la Iași, iar lui îi dau doi însoțitori, care trebuie să se îngrijească de conac și de masa lui. În drumul acesta capugibașa poartă de grijă ca domnul cel nou să nu se întâlnească cu cel mazilit. Iar dacă se întâmplă acest lucru, atunci domnul cel nou trebuie să se dea la o parte și să-i facă loc acestuia. După ce trece Dunărea, domnul este slobod să trimită înainte pe câțiva din slujitorii săi la vizir și la prietenii cei buni, pe care îi are la Țarigrad. Aceștia trebuie să cerce să înduplece bunăvoia slujitorilor cei mari ai Porții. Dacă se pricep să sature cu plocoane lăcomia de bani a acelor care cârmuiesc, atunci ei dobândesc porunca pentru capugibașa ca: acesta să-l ducă pe domn la casa lui. Iar dacă nu pot dobândi asemenea poruncă, atunci capugibașa, ajungând la marginea cetății, se oprește acolo și vestește pe chehaie, printr-un slujitor al său, că l-a dus pe domn până acolo și așteaptă porunca vizirului ca să știe ce să facă cu el. Dacă domnul este învinuit de vreo fărădelege grea sau dacă turcii voiesc să stoarcă de la el o sumă mai mare de bani, atunci i se dă poruncă să-l păzească bine. Aceasta se face, dacă turcii voiesc să fie blânzi cu el, în casa lui capugibașa sau a lui baș-bacâculi, adică vistiernicului. Iar dacă sultanul vroiește ca acesta să-i simtă mânia, atunci îl închide în cele șapte turnuri. Nimeni nu poate să fie închis acolo decât la porunca dată de sultanul însuși. Dar odată închis, oriunde ar fi, el nu-și poate dobândi iarăși slobozenia decât cu bani grei și plocoane mari. Dacă își dobândește iar slobozenia, atunci trăiește slobod în casa sa până găsește iar prilej ca să ia domnia. Și măcar că este mazilit, când se duce la slujbă la patriarhie, el stă în strana domnească - în care nimeni altul nu poate să se așeze decât atunci când se află în Țarigrad vreunul din ceilalți patriarhi. Același drept îl are și doamna sa, care are o strană a ei deosebită, în tinda bisericii, mai înaltă decât celelalte. Pe lângă aceasta, el își clădește și casă cum îi e placul și o împodobește cât poate de bogat; este slobod să aibă legături cu trimișii curților europenești, ai franțujilor, ai englezilor, ai Țărilor de Jos și ai Veneției, fiindcă turcii cred că cineva care trăiește în Țarigrad nu poate să urzească nimic împotriva Porții. El umblă prin cetate întovărășit de patru sau mai mulți slujitori; dacă vrea, el

poate să încalce pe un cal împodobit cât mai bogat cu puțință. El și curtenii săi se îmbracă în haine de orice culoare pofteste, măcar că celorlalți creștini nu le este îngăduit să poarte straie verzi și ciubote galbene. Când se duce la curtea vizirului, el descalecă la scară, iar chehaia și ceilalți îi zic domn. I se pun dinainte cafea și zaharicale și i se dă cinstirea pe care turcii au obiceiul să o arate domnilor în scaun. Mai înainte vreme se hotărâse, atât fiilor de domni, cât și domnilor maziliți, un tain din visteria împărătească de 5 până la 10 taleri împărătești în fiecare zi. Dar mai pe urmă au lepădat acest obicei. Totuși domnul este încă și astăzi slobod de bir, împreună cu toată curtea, și poate să aibă vin pentru curtea sa în văzul lumii, numai că nu i se îngăduie să-l vândă. Dar domnii nu au cerut niciodată asemenea îngăduință. Căci la moldoveni orice fel de negoț - în afară de vânzarea rodului de pe moșiile lor - se socotește necinstit, iar pentru boieri, necuviincios. Asemenea domnul care nu este mazilit pentru o vină vădită, ci numai din pricina zgârceniei vizirului este destul de norocit; fiindcă, după obiceiul turcilor, vizirii fiind schimbați foarte des, urmașul vizirului izgonit, ca să vădească înșelăciunea și jecmănelile înaintașului său, obișnuiește să cerceteze de îndată cu de-amănuntul, ce a stors acesta cu strâmbătate și peste suma hotărâtă de la domnii Moldovei și Munteniei. Iar ca să mărească în chipul acesta cu atât mai mult vina înaintașului său, el iartă adesea de orice vină pe câte un domn care săvârșește greșeli mai mici și dă pe față lăcomia celui dintâi, ca să-și ușureze calea spre îndestularea lăcomiei sale.

CAPITOLUL AL VILEA DESPRE BOIERII DIN MOLDOVA ȘI STĂRILE LOR

Fiindcă până acum am vorbit adesea despre boierii din Moldova, iar în capitolele următoare vom vorbi și mai des despre ei, socotim că este nevoie să arătăm cu de-amănuntul cititorului dornic să le știe dregătoriile și drepturile, ca și felurile stări ale acestora. În limba țării li se zice boiari - nume ce se trage din slavonă și care pare să fie ieșit prin stricare din cuvântul boliar. Neamurile slave obișnuiesc - din vremuri străvechi - să numească astfel pe toți mai marii lor. La început nu au avut numirea cea obișnuită din limba latină baron, ci au dobândit-o luându-se după obiceiurile de la curțile dimprejur. De unde se trag nu se știe cu siguranță și lucrul a rămas în beznă din pricina lenevirii istoriografilor moldoveni. Dar pildele noroadelor vecine, ale sârbilor și bulgarilor, întăresc că dregătoriile boierilor sunt mult mai vechi decât însuși descălecatul al doilea al Moldovei, numai că vechii cărmuitori ai Moldovei nu împărțeau boierilor lor dregătoriile cele mai înalte ale curții, întocmai cum se întâmplă astăzi. Felurile dregătorii, așa cum sunt orânduite acum, ar fi fost așezate, după cum spun cronicile noastre, de către Alexandru I, numit cel Bun, după ce a dobândit de la Ion Paleologul titlul de despot și coroană crăiască, vroind să-și alcătuiască toată curtea sa după obiceiurile curții împărătești. Acestei povestiri lesne îi va da crezământ oricine va voi să asemuiască dregătoriile de la curtea vechilor împărați greci, despre care Curopalates și Georgius Codinus au scris într-o carte osebită, cu stările de astăzi ale boierilor din Moldova. Căci și la unii, și la alții va da de aceleași titluri și aceleași dregătorii ale boierilor cei mari ai țării, care și când stau alături de domn în divan, ca și atunci când împlinesc poruncile sale ca oblăduitori ai ținuturilor, slujesc curtea și îi dau faimă: De aceea ei se împart și astăzi la moldoveni, ca și înainte vreme la greci, în boieri de sfat sau sfetnici și boieri de divan, pe care i-am putea numi ascultători. Boierii de sfat, adică aceia care sunt sfetnicii de taină ai domnului în trebile țării, sunt aceștia șapte :

1. Logofătul cel mare este cel dintâi dintre toți ceilalți și este fruntea și capul tuturor sfaturilor. El înfățișează mai întâi celorlalți sfetnicii trebile asupra cărora va să facă sfat din porunca domnului și, după ce ascultă hotărârea fiecăruia, el îl înștiințează pe domn despre hotărârea ce s-a luat. Dacă boierii au a face o rugămintă domnului, atunci numai el poate să o înfățișeze domnului pentru ceilalți. De aceea și-a dobândit numele grecesc logotheta.

În afară de aceasta, tot el are și dreptul de a statornici hotarele; asemenea tot el hotărăște atât asupra stăpânirii pământurilor, cât și asupra clăcii datorate pentru stăpânirea pământurilor. De el ascultă și curtenii, adică oamenii de la curte, și aceia care nu au dobândit încă rangul de boieri. Ca semn al dregătoriei sale poartă gherdan legat de gât cu lanț de aur și în mână un toiag aurit. Pe vremea când Moldova era încă în plină înflorire, de această dregătorie era legată și oblăduirea cetății Moncastrum, ce se zice acum Akerman. Dar după ce cetatea a fost răpită Moldovei de turci, i s-a statornicit venit dijma ținutului Cernăuților.

2. Vornicul de Țara de Jos sau oblăduitorul Moldovei de Jos. Acesta are în grijă la curtea domnească toate trebile ținutului acesta. Sub ascultarea lui se află scaunele de judecată ale ținutului. În fața lui sunt aduse pricinile de judecată. El hotărăște în pricinile de osândire și poate să hotărască pedeapsa morții, fără știrea domnului, pentru tâlhari, omorători, jefuitori de biserici și alți ticăloși. Ca semn al dregătoriei sale poartă un toiag aurit. Altădată, când și Basarabia era o parte a Moldovei, asculta de el și cetatea Chilia. De când ea a fost răpită moldovenilor, i s-a dat oblăduirea Bârladului. Și fiindcă din pricina dregătoriei sale

trebuie să se țină la curtea domnească, el lasă la Bârlad doi vornici sau oblăduitori mai mici.

3. Vornicul de Țara de Sus sau oblăduitorul Moldovei de Sus are aceeași putere în ținutul său ca și oblăduitorul din Moldova de Jos și asemenea poartă un toiag aurit ca semn al dregătoriei sale. Cu osebire, el are în grijă oblăduirea ținutului Dorohoi.

4. Hatmanul, mai mare peste toată oastea - dregătorie pe care o avea, în vremea împăraților bizantini, logofătul cel mare al curții. El este căpetenia tuturor călărășilor, adică a călăreților și are la porunca sa toate oștile cu leafă, atât călărime, cât și pedestrime. Este oblăduitorul ținutului Sucevei și poartă, când se înfățișează la curte, un toiag aurit.

5. Postelnicul cel mare, mai marele treburilor curții domnești, rânduiește toate la curte și are la porunca sa pe toți slujitorii dinlăuntru ai curții. El are de asemenea privegherea asupra oștenilor hotărâți pentru poșta de Țarigrad și de Crâm, numiți îndeobște beșlii. În sfatul de taină el nu are, la drept vorbind, nici scaun și nici nu poate să hotărască, dar este lăsat să intre ori cu învoirea celorlalți, ori la porunca domnului; și atunci se socotește că ține locul domnului și îngrijește ca sftnicii ceilalți să hotărască de îndată și după voia domnului în trebile cele mai grabnice ale țării. Pe deasupra mai are și oblăduirea Iașilor și judecă de obicei pricinile locuitorilor lui. La curte, ca semn al dregătoriei sale, poartă un toiag de argint.

6. Spătarul cel mare este pus peste cămărașii ce poartă spada domnului. La sărbătorile mari, numite domnești, se înfățișează într-o haină cusută cu fir de aur și cu un turban cu pietre scumpe. El poartă de obicei spada domnului, toată vremea cât acesta se află în biserică, la liturghie și când stă la masă.

7. Paharnicul cel mare sau cel care toarnă în pahar, întinde domnului la ospete întâiul pahar de vin și are la porunca lui pe ceilalți paharnici. Priveghează toate viile domnului și se îngrijește ca acestea să fie lucrate cum se cuvine și să se culeagă la vreme. De aceea la porunca lui se află și toți vierii. Nimeni nu e slobod, în toată țara, să-și culeagă via, dacă nu și-a cumpărat mai dinainte de la dânsul, printr-un plocon mic, învoirea pe care, după datină, o dă la 14 ale lui septembrie. Aceasta îi aduce un venit destul de mare. Pe deasupra el mai are și oblăduirea peste porțile Cotnarilor. Printre acești boieri este socotit și:

8. Vistiernicul sau păzitorul cel mare al vistieriei. Acesta strânge veniturile țării și le ține la porunca domnului. El ține socoteală de toate cheltuielile și veniturile; toți scriitorii vistieriei, care se numesc dieci de vistierie, trebuie să asculte de poruncile sale. El are cheia de la cămara unde se ține sfatul de taină și numai din această pricină se socotește al optulea printre sftnici, căci altminteri între aceștia nu are nici scaun și nici nu poate să hotărască. Dar atunci când în sfatul de taină este vorba de trebi ale vistieriei, de obicei se află și el acolo, dar nu ca să spună ce gândește, ci ca să asculte și să împlinească poruncile celorlalți.

STAREA CEA DINTĂI A BOIERILOR DE DIVAN

După acești opt sftnici urmează boierii de divan, care se împart în trei stări.

1 Referirile lui Dimitrie Cantemir la instituțiile Moldovei trebuie primite cu circumspecție. Dacă pentru sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul celui de al XVIII-lea relatările sale au valoare de mărturie autentice - fiind contemporane cu el - ele nu mai sunt valabile pentru veacurile anterioare. Dregătoriile enumerate n-au existat dintotdeauna, ci au fost înființate la diferite epoci. În secolul al XV-lea, de pildă, cei mai de vază boieri, care hotărau treburile țării, alcătuind sfatul domnesc, nu dețineau dregătorii. Și acei boieri care îndeplineau atribuții dregătorești participau la sfat ca boieri, nu ca dregători. Raportul se va modifica de-a lungul anilor, boierii deținători de dregătorii ocupând locul preponderent în viața politică. În secolul al XVI-lea, nu erau cunoscute cele trei ierarhii dregătorești menționate de Cantemir.

Boierii din întâia stare se numesc boierii mari și au în frunte pe: Stolnicul cel mare, mai marele cuhniilor, pus peste toată kuhnea domnului și peste oamenii de la kuhne. La ospete sau la alte sărbători ale curții, el orânduiește bucatele pe masa domnească, gustă din ele și rămâne în picioare la masă până la al treilea pahar. Afară de alte venituri, i se dau bucatele de la kuhnea domnească.

Comisul cel mare sau mai marele grajdurilor are sub privegherea sa toate grajdurile domnești, hamurile cailor, pe slugile lor, pe potcovari și pe rotari. El este pus peste Braniște, o pășune foarte întinsă, așezată lângă Prut, și poartă grijă ca să se cosească de acolo fânul pentru grajdul domnesc. De aici își trage un anume venit. Pe deasupra, el ia de la fiecare moară de apă - din care se găsesc foarte multe pe Prut - la fiecare trei ani, o dajdie de 20 de taleri împărătești.

Medelnicerul cel mare dă domnului la ospete mari, înainte să se pună la masă, apa de spălat și are jumătate din veniturile oblăduirii moșiilor de la Ștefănești.

Clucerul cel mare, care ar putea fi numit veghetorul cel mare al curții domnești, este pus peste toate cămările domnești în care se păstrează poame, unt, miere, brânză, sare și alte lucruri asemenea; el se îngrijește ca toate să fie strânse la vreme și să se păstreze bine și le scoate din cămară când este trebuință sau când poruncește domnul. Domnii i-au rânduit venit dijma oilor de la stânele din munți ale țăranilor moldoveni.

Serdarul campidux sau, cum i se zice în felul europeanesc, generalul locotenent este pus peste călărimea

din ținuturile Lăpușnei, Orheiului și Sorociei și păzește ținuturile dintre Prut, Nistru și Basarabia de năvălirea tătarilor de la Crâm și Bugeac.

Sulgerul cel mare sau veghetorul peste casapi are slujbă să rostuiască vitele ce e trebuință să se taie pentru masa domnului și să împartă carnea celor care capătă de la curte tain în fiecare zi și în rândul cărora se socotește, printre alți slujitori ai curții, și pedestrima seimenilor.

Jitnicerul cel mare sau veghetorul peste bucate adună grâul hotărât pentru trebuințele domnului și îngrijește să se așeze în jitițe.

Pitarul cel mare este pus peste pitari și îngrijește să gătească făină și să se coacă în fiecare zi pâine proaspătă atât pentru domn, cât și pentru ceilalți cărora le este hotărât tain în fiecare zi.

Șătrarul cel mare îngrijește de corturile domnului, iar în războaie mai priveghează și tunurile și alte arme mai mici și așează taberele; împlinește, adică, deodată atât slujba unui general de artilerie, cât și pe aceea a unui intendent general. Armașul cel mare are la porunca sa pe ceilalți armășei sau slujitori ai cetății vreo 80 cu toții. Când se osândește cineva la moarte, el orânduiește împlinirea judecății domnești. Pe deasupra are privegherea temnițelor și a muzicii ienicerilor, care se numește tubulhana.

Logofătul al doilea ține locul logofătului cel mare și este orânduit de acesta, când îl împiedică treburi mai mari, să statornicească hotarele ogoarelor și moșiilor.

Ușierul cel mare sau portarul cel mare este pus peste ceilalți portari și îngrijește de capugibași și de celelalte agale trimise de la curtea împărătească de vizir.

Un agă priveghează străjile Iașilor. La porunca lui stau seimenii de scuteală, care slujesc fără leafă pentru slobozenia de dări. El judecă pricinile mai mici ale târgoveților din Iași. Dacă dă de vreun om desfrânat sau beat pe uliță îl pedepsește oriunde s-ar afla; și mai are de împlinit aproape aceleași trebi pe care le are de făcut la turci aga ienicerilor.

Postelnicul al doilea ține locul postelnicului cel mare și priveghează toată curtea domnească. Singura lui treabă deosebită și mai de seamă este să ducă înlăuntru la domn pe boierii cei mari maziliți și pe toți ceilalți dregători de alte ranguri sau să ducă domnului plângerile celor care le fac și să le aducă îndărăt răspuns. Logofătul al treilea sau secretarul domnului pune pe scrisorile domnului pecetea cea mică, le scrie și le dă domnului ca să le iscălească. El este pus peste diecii sau scriitori de hrisoave și peste cămara domnească; înscrie pricinile mănăstirești și aduce în fața domnului pe arhiepiscopi, episcopi și alte fețe ale bisericii. Când sosesc soli de la alți domni, el îngrijește ca să se țină seama, la primirea lor, de obiceiurile îndătinate la curtea domnească. Poartă legată cu un lanț de argint pecetea cu care obișnuiește să pecetluiască hotărârile de judecată scrise de mâna logofătului cel mare.

Căpitanul de dărăbani este pus peste dărăbani (nume ce se trage de la cuvântul nemțesc Trabant și care înseamnă pedestrimă; cei care străjuiesc la curtea domnească). El cercetează străjile ziua și noaptea, le rânduiește, le schimbă și, când lipsește aga, el îi ține locul.

Toți boierii arătați mai sus sunt din starea întâi și se numesc cei mari. Osebit de cinstea pe care le-o dau dregătoriile lor, ei mai au dreptul - oriunde s-ar afla în toată Moldova - să judece și să hotărască pricinile dintre supuși, drept pe care boierii de rangul al doilea și al treilea nu îl au. Serdarul, logofătul al doilea și al treilea, postelnicul al doilea, ca și căpitanul de dărăbani, măcar că sunt la porunca altora, care au aceleași dregătorii în rangul marilor boieri, drept care ar trebui să fie socotiți mai mult de rangul al doilea, își au locurile lor între boierii cei mari și, odată cu ele, drepturi deopotrivă cu ale acestora, fiindcă dregătoriile lor le dau mai multă vază decât ale celorlalți și fiindcă ei sunt de obicei mai în toate zilele pe lângă domn. Afară de aceștia se obișnuiește să mai fi socotiți tot în rândul boierilor mari și aceștia:

Vameșul sau mai marele vămilor și cămărarul, care adună dijmele de ceară ce se cuvin domnului. Numai că aceștia doi nu au scaun anume în divan, ci trebuie să stea acolo unde vrea domnul. Dar ei nu pot să fie mai presus de serdar.

STAREA A DOUA A BOIERILOR DIN DIVAN

Spătarul al doilea, care poartă spada domnului la sărbătorile mai mici. Iar când spătarul cel mare nu este de față, atunci împlinește toată slujba lui.

Paharnicul al doilea asemenea ține locul paharnicului cel mare și are în seamă mai ales viile domnești de lângă Huși, îngrijindu-se ca acestea să fie lucrate și culese la vreme potrivită.

Vistiernicul al doilea, la trei luni după vistiernicul al treilea, scrie în condici veniturile și cheltuielile vistieriei și dă seama de ele vistiernicului cel mare, care orânduială este luată în seamă la toate celelalte slujbe care au legătură cu trebile vistieriei.

Stolnicul al doilea, îngrijește în toate zilele de cuhnie, poruncește ce bucate să se gătească pentru domn, le aduce la masa domnului și le gustă el mai întâi.

Comisul al doilea ține locul comisului cel mare și priveghează în toate zilele grajdurile domnești, iar atunci când domnul pofteste să meargă călare, el pune șaua pe cal și i-l aduce. Ca leafă are a treia parte din venitul comisului cel mare.

Medelnicerul al doilea, Clucerul al doilea, Sulgerul al doilea, Jitnicerul al doilea, Pitarul al doilea, Șătrarul al doilea, ca și vistiernicul al doilea, trebuie să-și împlinească slujba trei luni de zile după dregătorii din starea a treia.

Armașul al doilea ține condica tuturor celor ce zac în temniță și care trebuie să fie duși la osândă. În fiecare sâmbătă o înfățișează domnului și-l întreabă ce poruncește să se facă cu aceștia. Împreună cu alți armași, el trebuie să aducă în fața domnului pe cei ce au savârșit vreo ticăloșie.

Ușierul al doilea împlinește de obicei slujba marelui ușier când acesta este lipsă.

BOIERII DE STAREA A TREIA

Postelnicul al treilea, care trebuie să se afle zi și noapte la curtea domnească împreună cu alți doi postelnici. Slujba lor este ca, atunci când domnul voiește să poruncească ceva postelnicului cel mare, să-i ducă acestuia poruncile. Mai trebuie să aibă grijă să fie împlinite și alte porunci domnești, care le sunt aduse de către cămărași și trebuie să aducă la urmă răspuns domnului despre ce s-a făcut. Din această pricină acestor trei postelnici le este slobodă intrarea în divanul cel mare, care nu este slobodă altor boieri.

Spătarul al treilea poartă în toate zilele spada domnească și de aceea are, afară de boieria sa, și o dregătorie printre slujitorii curții.

Paharnicul al treilea priveghează viile din ținutul Bacăului și Trotușului și are grijă ca vierii să culeagă la vreme strugurii și să-i calce.

Vistiernicul al treilea este sub ascultarea vistiernicului cel mare și e dator să-i dea seamă de chipul cum își împlinește slujba. După ce vistiernicul cel mare ține trei luni de zile socoteala cheltuielilor el dă această slujbă celui de al treilea vistiernic, care o împlinește vreme de o lună. După ce isprăvește luna aceasta, slujba o ia de la dânsul vistiernicul al doilea, care o dă iarăși - așa cum am spus mai sus - după un sfert de an vistiernicului al treilea. Iar acesta dă socotelile încredințate lui - după ce trec cele treizeci de zile - din nou vistiernicului cel mare. În chipul acesta slujba vistieriei trece neconținut pe la acești trei vistiernici, așa încât ea se află vreme de trei luni în seama celor doi mai mari, iar la urmă, vreme de două luni, în seama celui mai mic. Această rânduală se ține și la celelalte dregătorii, așa cum se vede mai jos.

Comisul al treilea are aceleași îndeletniciri ca și al doilea. Sulgerul al treilea și jitnicerul al treilea împlinesc în același chip ca și vistiernicul al treilea slujbele celor mai mari numiți la fel, de fiecare dată în a patra lună.

Cămărașul de sulgerie împărțește carnea după cât cântărește. Cămărașul de jitniță ține seama bucatelor strânse în jitnițele domnești și primește leafă treizeci de aspri pentru fiecare căruță. Cei patru vornici de poartă au scaunul lor de judecată afară în curte și judecă pricinile mai mici, pedepsesc femeile desfrânate, iar pe fecioarele care au greșit cu voia lor sau cu sila poruncește să le cunune cu făptașii, dacă și unul și altul sunt din norod; iar dacă vreuna din părți este de neam boieresc, atunci el îl înștiințează pe domn și stau alături de domn când acesta șade în scaunul de judecată, poruncesc norodului să tacă și aduc părțile în divan. Când vreunul dintre aceștia zăbovește să vină cu pârâșul în ziua hotărâtă înaintea domnului, ei îl scriu în condicile lor. Căci cine nu se înfățișează la vremea hotărâtă se face vinovat de nesupunere față de domn și pierde pricina. Pentru asemenea slujbe vornicii de poartă primesc leafă venitul ținutului Roman.

Pe toți boierii aceștia pe care i-am pomenit până aici îi ține țara ca să-l slujească pe domn. De aceea cine nu este boier rareori poate să ajungă la o asemenea dregătorie, cu toate că stă în puterea domnului să o dea orișicui, chiar din rangul cel mai de jos. Jupânesele lor, când vin să se închine doamnei în camera ei, adică în gineceu, își au fiecare locul după starea bărbaților.

Domnul mai are, afară de boierii obișnuiți pomeniți mai sus, care slujesc la curtea sa, și slujitori de casă ce se numesc boiernași și de obicei se primesc în această stare nu numai dintre boieri, ci și dintre prinșii în război și chiar dintre oamenii cei mai de jos și prin aceasta dobândesc drepturi și slobozenii boierești. Din rândul acestora fac parte:

Cămărașul cel mare; acesta priveghează pe cămărașii divanului cel mare și are grijă de vistieria domnului, care este deosebită de vistieria țării. El dă porunci curtenilor de la cămară, boierilor din starea mai de jos, hotărăște neguțătorilor cumpenele și măsurile cu care trebuie să-și vândă marfa, poartă grijă ca ei să nu folosească cântare și coți înșelători și pedepsește după pravilă pe cei vinovați. Sub porunca lui stau și neguțătorii zaporojeni, care nume se dă acelor care aduc în Moldova mărfuri din cetățile căzăcești și din Rusia.

Vătaful de aprozi de divan este pus peste aprozii de divan; el are în Moldova aproape aceeași slujbă pe care o are la Poartă ceauș-bașa. Este mai mare peste aprozii divanului și împlinește cu sila pentru jeluitor datoriile cerute la judecată, ca și banii ce se hotărăște să se dea îndărăt. El arată locul acelor care stau alături de domn în divan, iar drept semn al dregătoriei sale poartă în mână un bici cu mânerul poleit cu argint.

Vătaful de stolnicei este mai marele slujitor de la masă și când aceștia aduc bucatele din cuhnie la masa domnească, el merge înaintea lor, purtând în mână un bici fără mâner poleit cu argint.

Vătaful de păhărniceii este priveghetor peste păhărniceii. El împarte porunci paharnicilor, care dau

paharele cu vin la masa domnească sau la ospetele la care sunt poftiți boierii.

Cuparul, paharnicul de toată ziua al domnului, este pivnicer mare peste chelarii curții. El dă neguțătorilor de vinuri măsura sa dreaptă și cu pecetea domnească, iar dacă află pe oarecine că a vândut vin cu o măsură mai mică decât cea care este îngăduită atunci îl pedepsește după pravilă.

Ciohodarul se îngrijește ca domnul și toată curtea să aibă ciubotele și încălțările de care au trebuință. Iar domnului, el însuși îi aduce ciubotele. Sub porunca lui stau toți ciubotarii din Iasi.

Medelnicerii de obicei sunt cei trei sau patru care pun în toate zilele masa domnească. Ei aduc apă de spălat. Au în păstrare blidele, farfuriile, paharele și îndeobște toate tacâmurile de argint, tot așa și fețele de masă, șervetele și celelalte lucruri de trebuință la masă.

Cămărașul dinlăuntru sau cămărașul de taină are sub privegherea sa straietele, pietrele scumpe și celelalte podoabe domnești și este pus peste cămărașei.

Vătaful de copii, priveghetor peste cămărașii spătăriei și ai divanului. El are privegherea asupra lor, iar venitul și-l trage din împlinirea slujbei lor, fiindcă aceștia sunt trimiși adesea la boierii pe care domnul îi cheamă de la moșiile lor și atunci vătaful dobândește un taler din cei șase pe care boierul obișnuiește să-i dea cămărașului.

Cămărașul de dulceți, cofetarul curții, se îngrijește să fie aduse pe masă, la urmă, bucate făcute cu zahăr sau în alt chip; tot el are în seamă vasele de porțelan.

Cămărașul de rafturi este priveghetor peste hamuri și are în seamă șeile, hamurile bătute în aur și argint, precum și toate tacâmurile cailor.

Pivnicerul este pus veghetor peste chelari. El însuși stă sub ascultarea cuparului sau paharnicului toată ziua, iar sub porunca lui sunt toți dogarii și ceilalți oameni care lucrează în crame. Drept leafă are drojdia vinului, din care face rachiu.

Logofătul de vistierie, adică cel ce ține socotelile vistieriei, poruncește peste toți diecii vistieriei și păzește condicile de cheltuieli; iar el se află la porunca vistiernicului cel mare.

Cămărașul de catastife ține toate condicile de socoteli cu cheltuielile deosebite ale domnului, ca și condica oștenilor. Când se cercetează oastea, atunci el citește pe fiecare după numele său. Asemenea face și când se plătește leafa; iar la urmă dă căpitanilor condica oștenilor din ceata lor, pe care o scrie cu mâna lui, pentru care osteneală primește câte un taler împărțesc de la fiecare.

Cămărașul de lumini sau veghetorul luminilor ține socoteala dajdiilor de ceară și săpun, care se numeste seu și se folosește pentru lumânările și lămpile curții.

Vornicul de târg, mai marele târgului, strânge zeciuiala de la toate mărfurile care se vând cu măsură și cu cântarul - dajdie care la moldoveni se numește mortasipie. El primește și lumânările de la cămărașul de lumini și le împarte slujitorilor curții. De asemenea tot el trebuie să îngrijească de lemnele pentru trebuința curții și să le împartă, la vreme, prin odăi și cuhnii.

Vătaful de aprozi de târg este veghetorul peste slujitorii divanului de judecată, care adună dajdia și alte dări de la târgoveți și le aduc apoi la vistierie. Toți aceștia, împreună cu mai marii lor, stau la porunca vistiernicului cel mare.

Vătaful de paici, mai mare peste paici, are sub supravegherea sa pe cei opt slujitori de casă a domnului care se numesc paici și poartă cingătoare de argint, spadă și lance, cu mânerul și vârful bătute în argint poleit cu aur.

Doamna este slujită de:

Doi vornici, care sunt și oblăduitori ai ținutului Vasluiului. Un comis care îngrijește de grajdul, caretele și caii ei și Doi cluceri, care îngrijesc de grâu și bucate atât pentru slujitorii curții, cât și pentru grajduri.

După aceștia urmează la rând slujitorii boierimii care se află pe lângă domn și la curtea domnească și, prin aceste slujbe, ajung la dregătorii mai înalte:

Cei cincizeci de cămărași ai divanului care stau lângă domn, când acesta se află în divan și care trebuie să cheme pe boieri înlăuntru, în fața domnului;

Cei douăzeci și patru de cămărași ai spătăriei; Cei doisprezece cămărași ai divanului cel mare; Cei trei cămărași ai divanului cel mic;

Cei șapte postelnici de rang mai mare; douăzeci și patru sau mai mulți, dacă vrea domnul, de rang mai mic;

Cei cincizeci de aprozi de divan, a căror slujbă este asemenea cu a ceaușilor la turci, adică să aducă în fața judecății pe pârâții care nu s-au înfățișat în ziua hotărâtă și să îplinească datoriile celor răi platnici;

Cei douăzeci și patru de păhărnice, care slujesc la masă și dau de băut oaspeților;

Cei douăzeci și patru de stolnici aduc bucatele din cuhne la masa domnească;

Cei șaiszeci de armășei, care trebuie să prindă pe tâlhari și pe boierii care vor să fugă din țară sau care sunt vinovați de vreo altă fărâdelege mai mare;

Ușierii, care trebuie să îngrijească de casă și masă pentru solii Înaltei Porți și ai hanului tătărăsc din Crimeia și să-i slujească.

CAPITOLUL AL VII LEA DESPRE OASTEA MOLDOVENEASCĂ

După ce am vorbit de boierii moldoveni și despre numele slujitorilor curții domnești, urmează să dăm o scurtă lămurire despre oștile pe care le ținea odinioară Moldova și pe care le mai are și acum. Că odinioară, pe când țara mai era slobodă, oastea număra 70 000 și adeseori 100 000 de oameni, ne-o spun cronicile țării. Aceasta n-o sa ni se pară de necrezut, dacă ne gândim cu ce vecini puternici: turcii, leșii, cazacii, ungurii și muntenii a purtat Moldova războaie pe vremuri și nu numai că și-a păstrat slobozenia ținând piept lovirilor lor până în vremea lui Bogdan al III-lea, ba chiar și-a întins și mai mult hotarele. Numai că această putere a moldovenilor, după ce ajunsese la culme sub Ștefan cel Mare, începu să decadă cu vremea tot mai mult. Căci cârmuitorii țării după Bogdan al III-lea, care a închinat Moldova turcilor, fiindcă sub pavăza acestora nu avea a se teme de lovirile vecinilor, nu s-au mai îngrijit de oaste - cum se întâmpla de obicei în vremuri liniștite. Și, fiindcă socotea că este fără folos să țină atâția oameni, fără să fie de trebuință, au lăsat bucuroși oștile să se împutineze și să piardă vitejia lor de altădată. Cu toate aceste cronicile noastre moldovenești spun că, până în vremea Movileștilor, n-au fost niciodată ținuți în oaste mai puțin de 40 000 de oameni. Numai că după aceste vremuri puterea moldovenilor a decăzut așa de mult - atât din pricina tulburărilor dinlăuntru, cât și din pricina uneltirilor turcilor, care în răzvrătirile domnilor au găsit prilej ca să răpească faima coroanei moldovenești - astfel că acuma abia mai este în stare să ridice în fața dușmanului 6 până la 8 000 de oameni. Iar aceștia se împart în oșteni cu înțelesul cel adevărat, adică cei care slujesc pentru o leafă știută, și oșteni de scuteală care, pentru slobozenie de dări, slujesc în oaste pe cheltuiala lor.

Peste oștenii cu înțelesul cel adevărat sunt puși:

Bașbuluc-bașa. Acesta poruncește peste 10 buluc-bași sau căpitani, iar fiecare dintre aceștia are sub el cam 100 de seimeni. Iar seimeni în limba turcească se numesc oșteni aduși din Serbia, Bulgaria, Albania și Grecia, care sunt ținuți cu bună leafă pentru straja domnului, care se schimbă în toată vremea la curte, unde își au și locuințele de jur împrejurul zidurilor.

Patru căpitani nemți, odinioară căpetenii a peste o mie de oameni, mai au astăzi sub steagul lor abia 25 de oameni.

Patru căpitani cazaci, care asemenea aveau pe vremuri la porunca lor 1 000 și chiar mai mulți oșteni, dar care acum abia mai au 40 până la 50 de oameni din neamul lor, de obicei din ceata zaporojenilor.

20 de căpitani de călărași, care sunt puși peste vreo sută de oameni, fiecare dintr-înșii având leafă 3 taleri împărătești pe lună. 11 căpitani mari. Toți aceștia stau la porunca hatmanului.

Căpitanii tătarilor lipcani (care este numele sciților ce locuiau în Lituania și care sunt mahomedani). Aceștia sunt patru sau mai mulți, după cum vrea domnul.

Beșli-agasi, care are sub dânsul doi căpitani ai beșliilor. Iar beșliii sunt tătari sau turci, pe care domnul îi ține ca să stăvilească împilările oștilor turcești și ca să poată pedepsi pe turci, când aceștia se desfrânează, fiindcă musulmanii socotesc nelegiuire dacă un mahomedan este pedepsit sau bătut de un necredincios, cum le zic ei, de obicei, creștinilor. Ei stau mai presus de oștenii de scuteală, adică de cei care slujesc pentru slobozirea de dări.

Buluc-bașii cetățitor, din care fiecare cetate, mare sau mică, are patru sau cinci, după cât e de mare ținutul ei - iar Iașii are zece - și peste care este pus, de obicei, un agă.

Opt căpitani poruncesc dărăbanilor, peste care este pus căpitanul cel mare al dărăbanilor, ce stă la porunca unui agă.

Nouăsprezece căpitani de mie sau de cete alcătuite din 1 000 de oameni luați în oaste din cele 19 ținuturi ale Moldovei. Fiecare din acestea se alcătuea mai înainte vreme din 10 centurii sau companii, care se zic la moldoveni sutași. Dar în zilele noastre numărul lor este destul de scăzut. Odinioară ele stăteau sub marii vornici ai Moldovei de Sus și de Jos, iar acum toate aceste oști sunt date sub privigherea și la porunca hatmanului. Aceia dintre ei care stau la hotare păzesc trecătorile din munți și vadurile apelor. Cei ce se află înlăuntru Moldovei - unde nu au a se teme de dușmani - sunt folosiți pentru strajă la palatul hatmanului, ori îi trimite el să slujească țara. Că au fost cândva și husari, ne-o dovedește încă numele acelei cete din oastea lor care se numește hinsari. Hinsarii de astăzi din Moldova de Sus și din Moldova de Jos sunt cei ce țin de vornicul ținutului. Totuși aceștia nu fac vreo slujbă ostășească, ci, păstrându-li-se vechiul nume, sunt puși să lucreze ogoarele. De-aici se trage la moldoveni zicala: "dalle arme alla sapa", "de la armă la sapă".

Tot printre aceștia se socotesc și vânătorii moldoveni, care, împreună cu vâtaful sau mai marele lor, au în stăpânire un sat de 100 și mai bine de gospodării în munții Moldovei, lângă târgul Piatra. La vreme de război, trebuie să stea în preajma domnului, în tabără; iar la vreme de pace, ei se îndeletnicesc cu vânatoarea, și aduc la curte tot felul de fiare: cerbi, zimbri, oi sălbatică și orice fel de fiare care cutreieră pădurile, parte vie pentru plăcerea domnului, parte ucise pește masa domnească, pentru care muncă sunt slobozi de dări.

Pentru pulbere și plumbi dobândesc leafă deosebită.

Călărașii din Țarigrad (cetatea împărătească) sau alergătorii țarigrădeni, care sunt cincizeci, cu vătaful sau mai marele lor. Toți vorbesc turcește și, când este de trebuință, trebuie să se ducă la Țarigrad, pentru care treabă primesc, în afară de slobozirea de dări, 20 de taleri din vistieria țării. Călărașii de Galați stau la porunca unui vătaf deosebit sau mai mare al lor și împlinesc aceeași slujbă ca și cei țarigrădeni. Iar când sunt trimiși undeva, nu primesc mai mult de 10 taleri. Sunt cam cincizeci cu toții.

Umblătorii de Hotin, cincizeci la număr, și tot atât de mulți umblători de Soroca sau alergători soroceni. Grăiesc leșește și rusește și sunt trimiși, când este de trebuință, în Țara Leșească și în Rusia. Și unii și alții ascultă de vătafii sau mai marii lor deosebiți.

Cei 24 de fuștași, purtători de ghioage. În vreme de pace, păzesc ușile de la odăile femeilor și de la temnițele curții în care sunt închiși slujitorii curții pentru greșeli mărunte. Dacă cineva trebuie să fie bătut din porunca domnului, cu vergile, ei împlinesc pedeapsa. Când domnul iese de la curte, fie cu alai, fie pentru desfătarea sa, ei îl împresură de amândouă laturile cu ghioage lungi în mână: aceeași slujbă o împlinesc și în război. Au o căpetenie a lor deosebită, ce se numește vătaf de fuștași.

Acestea sunt, așadar, oștile pe care trebuie să le țină țara, cu cheltuiala sa, pentru domn. Iar dacă domnul vrea să țină din punga lui mai multe oști, nimeni nu-l împiedică s-o facă; numai că domnii nu cutează niciodată să-și sporească oștile, decât atunci când cugetă la vreo răzvrătire. Căci ei socotesc că este mai folositor să pui banii în vistierie, decât să-i risipești pentru oșteni care nu sunt de trebuință.

CAPITOLUL AL VIII LEA

DESPRE OBICEIURILE CURȚII DOMNEȘTI

De aici înainte credem că luăm asupra noastră o muncă neplăcută cititorului dornic să știe dacă îi vom arăta fastul și rânduiala de care se ține seama la alaiurile cele mari și la ospețele domnești, precum și în biserică.

Ori de câte ori domnul iese din cetate ca să se ducă la vreo mănăstire sau pleacă la război, aceasta se face cu cel mai mare fast și el este petrecut de un mare număr de oșteni. În frunte pășesc câteva căpetenii și călăuze, alese pentru aceasta dintre oșteni și alergători. După ei vine călărima în frunte cu steagul și căpitanii, așa fel că între cetele de oaste se lasă loc, ca să se poată deosebi unele de altele. De amândouă laturile steagului pășesc căpitanii cetelor de oaste, care iau seama ca toți oștenii să meargă cu rânduială și în linie dreaptă.

În urma lor vin călărașii și umblătorii cu vătafii lor; după ei sunt duși de căpăstru caii lăturași, în fața cărora sunt purtate două tuiuri sau cozi de cal, pe care Poarta le dăruiește domnului ca semn de cinstire a domniei sale.

După aceea vin coconii domnului, după care vine domnul însuși, oleacă mai îndărăt, în mijlocul rândului. De amândouă părțile îl însoțesc strâns paicii. Straiele și slujba acestora le-am descris mai sus. Mai departe, de-a dreapta, urmează comișii sau mai marii grajdurilor și vătafii slujitorilor curții; de-a stânga postelnicul cel mare cu ceilalți postelnici în rândul al treilea; după domn, merg buluc-bașii, câte patru de fiecare latură și anume cei mai vârstnici dintre ei mai aproape de domn. Alaiul îl încheie seimenii sau oștenii cu leafă, care merg de amândouă laturile, sub privegherea ceaușilor - care ar putea să fie numiți, după pilda europenilor, caporali - ca să meargă drept și într-același pas. Iar îndată după domn, își are locul său, spătarul, care poartă armele domnului. După aceea urmează slujitorii de taină - cum li se zice - cămărașii, paharnicii, ciohodarul și medelnicerii. Întâiul rând după aceștia îl alcătuiesc vătaful de copii, adică mai marele cămărașilor, cu cămărașii săi, al doilea rând, păhărniceii; al treilea, stolniceii. Pe urmă vine sangeacul cel mare, adică steagul cel mare, care are în vârf alemul, cu încă două steaguri dăruite domnului de sultan la începutul domniei. După purtătorii steagurilor urmează tubulhanaua sau muzica ienicerilor, după care se întind, pe amândouă laturile, armașii. După aceștia vin, în rândul cei dintâi, boierii cei mari, în al doilea, cei din starea a doua, în al treilea, cei din a treia. Toți boierii mazili merg laolaltă după rangul dregătoriei pe care au avut-o. Coada alaiului o face o droaie amestecată de slugi boierești, târgoveți și neguțători. Dar când domnul pornește la război, atunci urmează tunurile, sub privegherea șararului cel mare și căpitanului dărăbanilor, cu pușcașii ori tunarii, precum și merindele de trebuință pentru tabără și boclucurile. Altminteri toți aceștia merg printre ceilalți boieri după rânduială.

Cu rânduiala aceasta ajungând la vreo biserică sau mănăstire, călărima se înșiră la ușă, și când domnul trece pe dinaintea lor, ei i se închină plecându-și capetele. Iar pedestrima, atât cât poate să intre în curte, este rânduită într-un cerc mare. Când domnul ajunge la scară, descalecă în strigările obișnuite ale ceaușilor: "să trăiască întru mulți ani!". Apoi iese în întâmpinarea domnului, mitropolitul, cu diaconii săi - care cădelnițează - și cu sfânta cruce, dându-i evanghelia s-o sărute. De acolo domnul, pășind în urma mitropolitului și, în cântarea to ezil xion, după ce se închină la sfintele icoane, se suie în amvon (lucru

neîngăduit nimanui afară de domn și preoți), iar în mijlocul bisericii își face semnul crucii. De aici se duce la strana sa și, suindu-se în ea, se închină mai întâi către mitropolit plecându-și capul, apoi și către boieri, care în vremea aceasta se așează și ei pe la locurile lor.

Dar pentru că noi vorbim tocmai de obiceiurile curții, socotim că nu e de prisos să spunem câteva vorbe despre orânduiala stranelor în biserică.

Lângă stâlpul din dreapta, înlăuntrul bisericii, se află strana domnului, cu trei trepte și împrejmuită cu zăbrele frumos lucrate și poleite cu aur. Amândouă laturile ei sunt împodobite cu stema domnească. Deasupra se vede o coroană poleită cu aur, sub care se află icoana sfântului pe care domnul și-l alege păzitor.

În fața ei, lângă stâlpul din stânga bisericii, este o altă strană pentru coconii domnului, asemenea cu strana domnului, cu deosebire că are numai două trepte. Lângă domn, de-a dreapta, șade spătarul cel mare, care ține spada domnului pe umăr și buzduganul în mână. La stânga șade postelnicul, iar îndărătul lui tot șirul postelnicilor, cu toiege în mână, pâna la stâlpul din stânga. Îndărătul lor sunt rânduiți ceilalți slujitori ai curții, după starea lor. De-a dreapta domnului, către altar, își are strana lui mitropolitul, împreună cu unul dintre episcopi, după care urmează, până la strana dascălului, egumenii și stareții mănăstirilor.

În dreapta, în fața mitropolitului, stau doi episcopi cu egumenii stranei lor, în aceeași orânduială. Șirul fețelor bisericesti se isprăvește la dreapta cu vistiernicul cel mare, ca el să țină la îndemână dania de bani pe care domnul obișnuiește să o dea la miruit și ca să nu se tulbure liniștea și ruga celor ce ascultă slujba, dacă ar fi să o aducă mai de departe. În stânga stau logofătul al doilea și logofătul de taină, cel dintâi fiindcă are în grijă toate trebile mănăstirilor și ale fețelor bisericesti; cel de al doilea fiindcă trebuie să țină și să dea celor din jur vinul sfințit de mitropolit sau de o față bisericască. În colțul din dreapta al stranei sunt cântăreții moldoveni, în cel din stânga cântăreții greci, care cântă, cu schimbul, cântările bisericesti în amândouă limbile. Îndărătul stranei beizadelei stau boierii de starea întâi, într-un șir până la stâlpul dinafară, în tinda bisericii. După aceștia urmează boierii fără dregătorii, apoi mai marii, căpitanii și toți ceilalți câți pot încăpea în biserică. Îndărătul stranei domnului stau jupănesele boierilor cu dregătorii, în dreptul bărbaților lor, până la stâlpul cel de pe urmă din latura dreaptă, înlăuntrul bisericii. Lângă stâlpul acesta este locul doamnei - o strană cu trei trepte. Dacă are fiice, ele se așează între doamnă și jupănesele boierilor. De-a dreptul doamnei stau cămărășițele și jupănesele de la curte, aflate în slujba ei. La stânga o păzesc cei doi vornici ai ei, care poartă de grijă ca norodul să nu ajungă prea aproape de stranele femeilor. În tindă stau jupănesele boierilor fără dregătorii, în dreptul bărbaților lor. De-a lungul pereților bisericilor sunt zidite, ce e drept, strane pentru toata lumea, dar nimeni nu cutează să se așeze decât la vecernie, când se cântă viețile sfinților sau psalmii lui David. Numai domnului îi este îngăduit să stea cu capul acoperit în biserică și el se descoperă numai atunci când se cântă "Sfânt este Dumnezeu nostru", când se citește Evanghelia, când se spune Crezul de la Niceea, Tatăl Nostru sau când preotul rostește vorbele cele sfinte ale Cinei celei de taină. Când începe să dea cnoinicon (împărtașania), mitropolitul se duce cel dintâi să sărute icoanele sfinților; după aceea și domnul. Când acesta coboară din strană toți boierii își lasă locurile, ca să se închine către domn atunci când se întoarce la locul lui. Când se isprăvește slujba, mitropolitul dă anaforă (înt^odwrđn pâinea rămasă) domnului, doamnei, coconilor și domnițelor. Asemenea și toți boierii cu dregătorii primesc anafora din mâinile mitropolitului, care stă în strana lui. La urmă, logofătul al treilea le dă să guste din prinoasele preoților. După acestea boierii ies înaintea domnului și, după ce încalecă, se rânduiesc în fața bisericii și stau cu capetele goale până ce trece domnul; pe urmă, cu aceeași rânduială îl urmează pe domn la curtea domnească. Acolo își lasă caii în curtea cea dinafară (fiindcă nimănui nu-i este îngăduit să intre călare înlăuntru), se rânduiesc apoi în mijlocul curții dinlăuntru în picioare și primesc cu cinste pe domn, când descăleacă de pe cal. Urcând scara, el se întoarce către boieri cu capul gol, mulțumindu-le, după care fiecare se duce la casa sa.

În zilele când nu sunt ospete, masa de prânz a domnului se pune de cele mai multe ori în sala cea mică, adesea însă și în cea mare sau în casa femeilor (gynaecio). La masa de prânz sunt poftiți de fiecare dată doi dintre boierii mari și tot atâția dintre cei mici. Dacă mai este loc la masă, mai vin și căpitanii, ba uneori și oșteni vechi. La cină nu vine nimeni afară de rubedeniile domnului sau oarecine care e văzut cu ochi buni de domn sau care îl veselește cu lingușiri ori vorbe plăcute. Câteodată la masa de prânz a domnului vine și doamna; alteori ea poruncește să i se pună masa deosebit în odăile ei și o slujesc cămărășii, medelnicerii, cuparul sau paharnicul și jupănesele alese din neamurile boierești. Iar când sunt ospete mari, masa se așează în divanul cel mic. Răsunetul tobelor și al trâmbițelor dă semn pentru aducerea bucatelor. Stolnicii le aduc din culme, înaintea lor mergând vătaful și stolnicul al doilea, și le dau stolnicului cel mare, ca să le pună pe masă. Când vine domnul, mitropolitul rostește rugăciunea obișnuită la masă și blagoslovește bucatele; medelnicerul cel mare aduce apa pentru spălatul mâinilor. După ce domnul se așează la locul său, se așează și ceilalți după orânduială. Iar sftncicii și boierii de starea întâi se țin aproape, împlinindu-și slujba. Bucatele puse pe masă pentru domn le gustă mai întâi stolnicul cel mare. Când domnul începe să mănânce, se slobozesc tunurile, iar muzica turcească și cea creștinească pornesc să cânte. Paharnicul cel mare aduce băutura dintâi și gustă vinul turnat dintr-o oală mare într-un pahar mai mic, care lucru se zice în graiul moldovenilor "credință". Atunci mitropolitul și episcopul (cărora li se pun dinainte numai bucate de pește și

lapte, fiindcă lor nu le este îngăduit, după canoanele lui Vasile cel Mare, să mănânce carne) și toți boierii se scoală în picioare și se închină către domn. După aceea ei nu se mai scoală în picioare, dar se mai închină când și când înspre domn, chiar dacă sunt beți. Boierii cei mari stau la masă până se bea paharul al treilea; după aceea spătarul cel mare dă spada spătarului al doilea. Paharul celui de-al doilea îl dă domnului paharnicul al doilea și ceilalți boieri de starea a doua împlinesc acum slujba celor mari. La urmă, domnul dă fiecăruia dintre aceștia câte un blid de la masa sa, ca semn al milostivirii sale, pe care ei îl au - după ce sărută mai întâi mâna domnului - și îl duc în odaia de alături, unde se pune masă osebită pentru ei. Domnul arată aceeași cinstită și altor boieri mai mici care sunt de față, buluc-bașilor și căpitanilor, după același obicei. După ce mănâncă și beau cu toții, se întorc la masa domnească, la slujbele lor și se îngrijesc ca păhărniceii să dea de băut boierilor, stolniceii să ia bucatele de pe masă și să le ducă acolo, cămărășeii să schimbe talgerele și toate să se facă așa cum se cade și cu orânduială. Armașii stau la capătul mesei cu buzduganele lor, străjuindu-l pe domn (fiindcă masa este așezată în lung). După ce toți dimprejurul mesei au băut câteva rânduri de pahare și capetele încep să se fierbânte, deșartă cu toții un pahar mare de vin, drept mulțumită pentru mila și îndurarea cerească; al doilea pahar îl beau în sănătatea sultanului, dar nu pomenesc vreun nume. Fiindcă moldovenilor li se pare fără rost și searbăd să bea în sănătatea turcilor; dimpotrivă, este cu mare primejdie să bei în sănătatea crailor creștini și drept credincioși. Paharul al treilea îl bea mitropolitul, după ce rostește puține vorbe, în sănătatea domnului. Când pomeneste numele acestuia, toți boierii se scoală deodată de la masă și se așează în mijlocul divanului, în rânduiala lor cea obișnuită. Când isprăvește rugăciunea mitropolitul face semnul crucii asupra domnului și-l blagoslovește iar, în vreme ce domnul duce paharul la gură, se slobozesc toate tunurile împrejur, cu bubuitul cărora se amestecă muzica, din care însă cei de față nu aud decât răsunetul, care vine din bolțile largi ale palatului. După domn, mitropolitul deșartă și el un pahar de argint, cam de o sută de dramuri, dar nu se cîntărește de la locul lui, ci se scoală numai în picioare. Toți ceilalți boieri, care stau pe scaune sau în picioare, golesc două câte două paharele care li se dau și, după ce sărută mâna domnului (ținându-l postelnicul cel mare de subsuori) se așează iar la locurile lor de mai înainte. După ce au băut așa, mai deșartă paharele în sănătatea doamnei, coconilor și domnițelor și pentru orice le-ar mai pune la îndemână prilejul ori beția. Fiindcă domnul nu obișnuiește să se scoale de la masă până când nu se aduc sfeșnicile, pe care le așează medelnicerul cel mare, când toți oaspeții se scoală și se închină în fața domnului. Când domnul își pune șervetul pe masă însemnează că ospațul s-a isprăvit. Postelnicul cel mare, înțelegând aceasta, lovește în pământ cu toiagul de argint pe care îl poartă în mână; la acest semn toți cei care se mai pot ține pe picioare se scoală îndată. Iar pe ceilalți care sunt atât de beți că nu și mai pot duce picioarele, îi ridică alții și-i scot afară. Când se scoală domnul, medelnicerul îi aduce apă și un ștergar. Mitropolitul rostește rugăciunea și, după ce domnul își face de trei ori semnul crucii, se întoarce către boieri și, cu capul gol, își ia rămas bun. Când se întoarce cu spatele, slujitorii de la curte și cămărășii aflați de față iau cu mare grijă de pe masă ce poate apuca fiecare: căci ei socot că e o cinste pentru ei să mănânce ceva de pe masa domnească. Ca să nu se piardă vreun tacâm de argint, nu le este îngăduit să scoată ceva din odaie; sau, când sunt mai mulți la un loc și fiecare vrea să mănânce ceva deosebit, atunci ei trebuie să arate supraveghetorului cămării argintăriei câte talgere au luat și să le aducă după aceea îndărăt. Muzica domnului îi însoțește pe ceilalți boieri până la casa lor. A doua zi se adună cu toții în divan, intră la domn ca să-i sărute mâna, îi mulțumesc pentru cinstea de care s-au bucurat și se roagă de iertare pentru greșelile săvârșite la beție.

CAPITOLUL AL IX LEA DESPRE VĂNĂTORILE DOMNEȘTI

După cum toți domnii de pe pământ obișnuiesc să iubească vânătoarea, așa și domnii Moldovei o socotesc foarte plăcută. Să nu se creadă că unui neam plecat cu totul armelor îi place vânătoarea - care este un fel de război - mai mult decât toate celelalte îndeletniciri trupești; la moldoveni ea se bucură de cinste îndeosebi și pentru că le-a dat prilejul să-și găsească și să-și ia iarăși în stăpânire patria. Dar în vremurile care au urmat, domnii au trecut peste măsură și întru acest lucru, iar bieților țărani - locuitori ai câmpiilor și pădurilor prielnice vânătoarei - de-abia le-au lăsat răgaz cât era de trebuință ca să-și agonisească hrana de toata ziua, și lucrul acesta e pricina că s-au iscat adesea răscoale. Afară de acestea, oamenii înțelepți au luat seama că domnii prea dornici de vânători nu se îngrijesc de trebile țării, le lasă cu totul pe seama sftnicilor și vremea rânduită pentru trebile obștești o prăpădesc numai cu petreceri de acestea. Domnii următori au înțeles răul dintru aceasta și au pus măsură acestei îndeletniciri în așa chip că nici țaranul nu a mai fost prea mult împilat și nici domnul nu a fost lipsit de această desfătare. Și ei au rânduit pentru vânătoare vremea dinaintea celor patru posturi ale bisericii Răsăritului, când să se adune la vânătoarea domnească toate stările, boieri, oșteni, răzeși și neguțători. În zilele acestea sunt adunați câteva mii de țărani din satele de primprejur, care trebuie să intre în păduri și să gonească fiarele. Dinspre câmpie, de toate laturile pădurilor, stau la pândă vânătorii,

parte dintre ei cu câini de vânatoare, parte cu lațuri și, cu chipul acesta, fiarele gonite de strigătele țăranilor sunt prinse fără mare osteneală. Ca să îmbărbăteze sârguința vânătorilor, domnii au rânduit pentru fiecare fiară vânată un dar. Cine prinde un iepure dobândește bacșiș (așa se numesc în limba turcească aceste mici daruri) de 25 de aspri; cine prinde o vulpe, 60 de aspri; pentru un porc sălbatec, un taler; pentru un urs, un galben, iar pentru o ciută 80 de aspri. După ce se isprăvește vânătoria, fiarele cele curate, ce sunt bune de mâncat, sunt duse parte la cuhnea domnească și parte sunt împărțite între boierii și căpeteniile oastei; cele spurcate însă, cum sunt vulpile, urșii, pisicile sălbatice și alte fiare care viețuiesc în munții Moldovei, sunt lăsate paicilor sau slujitorilor domnești, care trag foloase destul de mari din pieile lor. În afară de aceste vremi obișnuite ale anului rânduite pentru vânatoare, domnul poate, oricât de des pofteste, să adune locuitorii și să-i folosească la vânatoare. (Pentru că nimeni nu poate să-i poruncească ceva sau să se împotrivescă vrerei lui, după cum am spus și mai sus.) Dar el și-ar trage prin aceasta nume rău și și-ar acoperi slava de ocară, care nu s-ar șterge în veci dinaintea ochilor urmașilor. Asemenea el nu poate să fie nici încredințat că nu l-ar pâri boierii la Poartă pentru asemenea împilare a supușilor. Iar când îl îndeamnă ori vremea frumoasă, ori frumusețea locului să se desfăteze, atunci pornește la vânatoare în tovărășia oamenilor săi de la curte și a oștenilor, care trebuie să-l urmeze întotdeauna; dar nu se întâmplă prea adesea să-și petreacă vremea, pe care trebuie s-o folosească pentru trebile țării, cu vânatul fiarelor.

CAPITOLUL AL X LEA **DESPRE ÎNGROPĂCIUNEA DOMNILOR**

Moldovenii își cinstesc domnul nu numai cât este în viață, ci și după ce moare. Când un domn își dă obștescul sfârșit, trupul său - dacă este vară îl bălsămează îndată și stă neîngropat, în palatul său, până ce se adună în Iași toți boierii, cei mari și cei mici, arhieriei, arhimandriții și stareții tuturor mănăstirilor, precum și călugării vestiți pentru viața lor cucernică și preoții cei mai de frunte. În vremea aceasta îl îmbracă în haine domnești și podoabe, iar boierii, cei mari și cei mici, și ceilalți slujitori stau împrejurul lui cu smerenie, ca și în vremea când trăia. Ca să-și arate jalea, tot norodul umblă prin cetate cu capetele goale și în zilele câte se rânduiesc toate pentru îngropăciune se trag clopotele bisericilor. În ziua îngropăciunii se rânduieste un alai la fel cu acela care îl însoțea pe domn cât trăia, atunci când se ducea undeva. Fețele bisericesti merg în frunte și cântă cântările de îngropăciune obișnuite în biserica Răsăritului; de amândouă laturile pășesc oștenii cu puștile și steagurile întoarse. Obrazele și straietele tuturor, arată jalea, la care își iau părtași chiar și caii făcându-i să lăcrimeze cu zeamă de ceapă. Năsălia o duc pe umeri boierii de starea întâi, căroră, până la cel din urmă, le iau locul, în drum, ceilalți boieri mai mici, ca să arate prin aceasta că ascultă porunca domnului răposat, tot așa ca și atunci când era în viață. Alaiul se încheie cu o muzică de oaste, în care sunt amestecate tobe, care, cu sunetul lor înăbușit, dau un cântec de jale. Cu această rânduială domnul este dus la mitropolie și, câta vreme se cântă litanii, îl pun jos în fața stranei domnești, în care ședea cât era în viață. După aceea, cel care rostește cuvântul de îngropăciune se urcă în amvon și spune multe vorbe de laudă despre domn, îi pomenește virtuțile, arată ce păgubește țara prin moartea lui și la urmă mângâie pe ascultători pentru paguba aceea, nădăjduind că vor afla iarăși virtuțile adunate ale celui răposat în fiul și urmașul său. După ce sfârșește de vorbit, se apropie de năsălie toți arhieriei, stareții, boierii cei mari și cei mici și toți cei care au slujit la curtea lui, sărută mâna dreaptă a mortului și crucea pe care o ține în mâna aceasta. După ce îi arată și această cinstire din urmă, îl duc - dacă a dorit să fie îngropat în cetate - la locul de îngropare hotărât, cu același alai cu care l-au adus în biserică și-l coboară în groapă, cu năframe de mătase, boierii din starea întâi. Mitropolitul aruncă peste sicriu cel dintâi pumn de țărână. În vremea aceasta se slobozesc tunurile, iar dangățul clopotelor, care face o larmă asurzitoare și care nu se oprește până ce nu se umple groapa, se amestecă cu sunetele muzicii. Iar dacă domnul a poruncit ca să-l îngroape într-o mănăstire aflată departe de cetate, atunci numai câțiva boieri, împreună cu slujitorii curții, sunt rânduiți să-i ducă trupul acolo cu mare fast. Ei arată și acuma domnului răposat aceeași cinstire pe care i-au arătat-o cât era în viață. Dacă drumul lor trece printr-o cetate sau printr-un târg, ei coboară trupul din car, îl ridică pe umeri și-l poartă până la marginea cealaltă a cetății sau târgului. Când ajung la urmă la mănăstirea hotărâtă pentru îngropare, îl îngroapă cu același fast arătat mai sus și anină stema domnească pe peretele cel mai de aproape de mormânt al bisericii.

CAPITOLUL AL XI LEA **DESPRE LEGILE ȚĂRII MOLDOVEI**

Din pricina tăcerii istoricilor nu se știe ce legi au fost în vremurile vechi în Dacia. După asemănarea obiceiurilor la alte noroade barbare, putem să credem că voia domnilor și dreptul firesc au avut putere ca și legile scrise. Dar când Dacia a fost schimbată în provincie romană și împăratul Ulpiu Traian a așezat aici romani, după ce l-a biruit pe Decebal și s-a stărpit norodul din locurile acestea, Dacia a luat legile romane de

la locuitorii ei cei noi. Acestea ținură atâta vreme cât a stat țara sub stăpânirea împăraților romani și bizantini. Iar după ce a fost deșertată de locuitori din pricina năvălirilor barbarilor, împărații bizantini s-au văzut siliți să părăsească această provincie, cugetând numai la scăparea lor, legile romane au început atunci să se strice și să se schimbe de către daci, până într-atâta încât la întemeierea cea nouă a Moldovei cu norocoasa descălecare a lui Dragoș, judecătorii abia mai știau cum să împartă dreptatea. Alexandru, cei dintâi despot al Moldovei, care a vrut să lecuiască răul acesta și pe care ai noștri l-au numit cel Bun pentru faptele lui mari, a primit de la împărații bizantini, odată cu domnia, și legile grecești twnbailifwn cuprinse în Codicile bazilicalelor, și din cărțile acelea întinse a scos ceea ce alcătuiește acuma pravila din Moldova. Osebit de acestea, felurile obiceiuri pe care aceștia le-au luat, în timpul rătăcirii lor încoace și încolo, de la neamurile megieșe, n-au putut fi șterse, așa cum altminteri aproape oricare neam de pe pământ are obiceiurile sale deosebite, cum sunt acelea cu privință la: moștenire, diate, împărțeala moșiilor și la zilele de corvoadă. De aceea la moldoveni s-au ivit două feluri de legi: una scrisă, întemeiată pe legile împăraților romani și țarigrădeni și pe hotărârile soboarelor bisericești, și una nescrisă, care ar putea fi numită datina norodului, cum se numește și în limba noastră cu vorba slavonească obicei, care însemnează datină și obicei. Dar, pentru că aceste obiceiuri nu sunt scrise și au fost adesea răstălmăcite de către judecătorii cumpărați și folosite ca să sprijine strâmbătatea, Vasile Lupu Albanezul, domn al Moldovei, în veacul trecut a pus oameni cinstiți și cunoscând legile țării să adune laolaltă toate legile scrise și nescrise, alcătuiindu-se din ele un codice deosebit de legi, rămas și astăzi călăuză judecătorilor din Moldova pentru împărțirea dreptății.

CAPITOLUL AL XII LEA **DESPRE DIVANUL DE JUDECATĂ AL DOMNULUI** **ȘI AL BOIERILOR**

Domnul ține divan de judecată obștească de trei sau patru ori pe săptămână, în tot cursul anului, afară de zilele pe care biserica le-a hotărât pentru posturile cele mari. Divanul - cu acest cuvânt turcesc numesc moldovenii sala cea mare de primire - se află totdeauna în mijlocul palatului domnesc. Aici, la peretele din fund, este așezat scaunul domnului, având aninată deasupra o icoană a lui Isus Hristos în fața judecății și dinaintea ei arde neconținut o lumânare. În partea stângă, pe care moldovenii o socotesc, după felul turcesc, mai de cinste decât dreapta, se află scaunul mitropolitului, după care urmează boierii dregători după starea lor. În față, lângă peretele din dreapta al sălii, își au locul boierii fără dregătorii.

În mijloc, lângă domn, la dreapta sa, șade spătarul cel mare, ținând spada domnească; ceva mai departe, tot de această parte, șade postelnicul cel mare, cu un șir lung de postelnice. Ceilalți care sunt de trebuință în divan, aprozi și armași, stau în fața domnului, așa ca să-i aibă el înaintea ochilor. Îndată ce domnul - după o rugăciune scurtă către Hristos judecătorul - se așează în scaun, toată lumea din sală tace și, la porunca portarului, aprozii aduc înlăuntru câte doi, câte trei dintre pricinașii adunați în fața porții. După ce li se ascultă jăluirea, aceștia sunt lăsați să iasa afară prin altă ușă a divanului, care dă înspre curtea mica a palatului - dacă nu sunt duși la temniță. După aceștia urmează alții, până când nu mai rămâne nimeni care să se jăluiască. La amiază se hotărăște jăluitoilor rămași altă zi ca să se înfățișeze la judecată. Această judecată este însă așa de înfricoșată și nepărtinitoare, încât însuși logofătul cel mare, dacă ar fi pârât și de un țaran, îndată ce și-a auzit numele pomenit trebuie să se scoale de la locul său și să se așeze de-a stânga țaranului, până ce isprăvește jăluirea. Pricinile cele mari le judecă domnul însuși, pe cele mai mici le lasă în seama boierilor. Boierii cărora li se înfățișează pricina o cercetează pe la casele lor și hotărăsc. Dacă jăluitoilor și pârâtorii sunt mulțumiți de judecată, atunci ea are aceeași putere ca și cum ar fi fost făcută în divanul domnesc. Dar dacă una din cele două părți sokoate că i s-a făcut strâmbătate, poate să se jăluiască iarăși la divanul de judecată al domnului. În fața acestuia pricina se cercetează din nou și, dacă se dovedește că un boier a făcut judecată strâmbă, pentru că a luat plocoane, sau din părtinire, sau fiindcă nu se pricepe să judece, atunci se pedepsește înfricoșat. Iar dacă domnul sokoate că acela care s-a jăluit din nou i s-a făcut judecată dreaptă, atunci îl pedepsește să fie bătut cu vergile, pentru că a defăimat judecata boierului, iar după aceea, pentru că nu a băgat în seamă porunca stăpânirii, se mai pedepsește după socotința domnului, trebuind să plătească îndoit și cheltuielile celeilalte părți. Când domnul vrea să asculte el însuși jalbele pe care le socotește mai însemnate sau de mână întâi, poruncește să vină la divan pârâtorii și jăluitoilor, îi lasă să spună slobod tot ce gândesc că ar fi de folos pentru apărarea lor sau pentru învinovățirea părții dimpotrivă. După ce se cercetează pricina, mitropolitul și fiecare din boierii aflați în divan spun ce gândesc cu glas tare (măcar că știu că domnul are alt gând) și apoi îl lasă pe pârât slobod sau îl judecă vinovat. Boierilor fără de slujbe nu li se îngăduie să aducă nimic în fața domnului și nici să-și spună gândul, decât dacă îi întreabă domnul. Când s-au auzit gândurile tuturor și s-a cunoscut că cineva e vinovat, domnul întreabă pe mitropolit ce pedeapsă i se cade după legile politicești și cele bisericești. Mitropolitul citește mai întâi cuvântul legii și după aceea cere mila domnului, căreia legile nu-i pot pune stavilă. Același lucru îl fac îndată și boierii. La urmă, domnul își spune gândul său și lasă slobod pe pârât sau îl osândește la moarte sau la altă pedeapsă. Cei care sunt pârâți

pentru vreo fărădelege mare se dau armașului cel mare, ca să-i bage în temniță. Iar aceia care se bagă în temniță din pricina datoriilor se dau pe seama vătafului de aprozi. Osândeile sunt de mai multe feluri: pe tâlhari îi spânzură, pe jefuitorii de biserici îi arde, boierului care a făcut moarte de om, îi taie capul, pe țărani îi pune în țeapă și-i omoară în chipul acesta cu încetul și în chinuri. Asemenea fărădelegi numai arareori le pedepsește domnul cu o pedeapsă mai blândă— doar dacă omorătorul se învoiește cu rudeniile ucisului și acestea arată în fața domnului și a celorlalți că îl iartă de vină și de pedeapsă și nu cer să se plătească sângele cu sânge sau moartea cu moarte. Dacă omorătorul poate să dobândească iertare, acesta atunci poate să și nădăjduiască întrucâtva că va afla milă și la domn; dar el nu poate să fie încredințat că va scăpa cu viață. Iar dacă din faptele lui de până atunci domnul știe că răutatea lui nu mai poate fi îndreptată prin nici o pedeapsă sau sunt alte pricini pentru care nu voiește să-i dăruiască viața, atunci obișnuiește să dea răspuns că jăluitoarii și rudeniile ucisului pot să ierte ucigașului fărădelegea săvârșită, dar el nu poate suferi ca în țara lui să trăiască ucigași și alți ticăloși, ca să se spurce de la stricăciunea lor mădularele cele sănătoase ale țării. Cu acest cuvânt îl osândește sau la moarte sau îl trimite la ocnă. Boierii care au luat din banii țării sau care au uneltit cu primejdie asupra vieții domnului (lucru care se întâmplă adesea după cugetul cel nestatornic al moldovenilor) domnul poate să-i osândească la moarte și la pierderea moșiiilor, fără să mai întrebe pe ceilalți boieri. Iar dacă nu are a se teme că târăganarea ar aduce vreo pagubă sau primejdie ca uneltitorii ceilalți, văzându-se a nevoie, să-și înfăptuiască lucrarea lor, atunci domnul, ca să arate dreptatea judecății sale și ca să bage spaima în ceilalți, poruncește să-l aducă pe răzvrătit în fața divanului de judecată și îi vedește vinovăția cu scrisorile prinse - dacă are asemenea scrisori - sau cu alte mărturii, apoi îl osândește la moarte sau la altă pedeapsă. Dacă i se cade osânda la moarte, nu poate să-i dea altă pedeapsă decât tăierea capului, iar dacă îl pedepsește cu bătaia, nu o poate împlini nimeni altul decât domnul cu mâna lui, ori cu topuzul (buzdugan domnesc) - care, ce e drept, lovește cel mai tare, dar nu vatămă onoarea - sau cu vergi și bice, care este socotită bătaia cea mai de ocară. Alte pricini nu zăbovesc multă vreme în divan, ci orice pricină care trebuie judecată se isprăvește de obicei în aceeași zi sau, când este prea încâlcită, se aduce de trei, patru ori în divan. Dacă domnul nu poate să vină în divan, fiindcă e bolnav sau are alte trebi, boierii se așează pe la locurile lor ca și când domnul ar fi de față, ascultă jăluirile și le hotărăsc, trimițând judecățile lor scrise la domn, arătându-i și chipul cum s-a făcut judecata. Afară de aceasta, oricine este slobod să dea jalbă domnului, atunci când se duce la biserică sau la preumblare, pe care le ia spătarul al treilea și le pune pe masa domnului când se întorc la curte. După aceea vine logofătul de taină, care le citește domnului și scrie pe marginea jalbei hotărârea acestuia. El rupe jalbele mincinoase sau acelea prin care se cere vreo strâmbătate. După aceea spătarul dă înapoi jalbele celor ce le-au făcut. Mai marele aprozilor are grijă să se împlinescă voia domnului. Nu s-a auzit niciodată zicându-se că hotărârea domnului ar fi fost dobândită prin daruri, nici el că s-ar fi abătut de la calea dreptății ca să părtinească pe careva, deși s-a vădit că lucrul acesta s-a întâmplat de mai multe ori printre boieri. Aceasta este orânduiala cu care jalbele celor asupriți ajung la judecătorul cel mai mare al Moldovei, adică la domn, și chipul în care se judecă.

Acuma trebuie să mai spunem ceva și despre judecățile mai mici. Ele sunt de două feluri: judecăți de obște ale țării, adică judecăți ale unui ținut, și judecăți deosebite, adică ale locului. Toți sftnicii domnești și boierii divanului din starea întâi au putere să judece și să hotărăscă pricinile de judecată în toată Moldova, de îndată ce se găsesc afară din Iași; însă cei doi vornici mari au o putere și mai mare. Nici unul dintre locuitorii ținutului pe care îl au ei în seamă nu se poate trage de la judecata lor; dar oricare din cele două părți poate să nu primească judecata celorlalți boieri și să se ducă la divanul domnesc; dacă judecata vornicului nu mulțumește una sau cealaltă din părți, aceasta este slobodă să se jeluiască din nou la divanul domnesc. Dacă s-a înfățișat divanului domnesc, pricina nu se mai cercetează, ci se caută numai să se vadă dacă judecata - așa cum este scrisă în hotărârea vornicului, ce se dă după obicei la partea câștigătoare - a fost dată după dreptate și după legea țării. O pricină se cercetează din nou numai atunci când cineva face jalbă la divanul domnesc după ce a fost judecat de un boier pe care îl primise mai înainte judecător. Dacă judecata boierului se socotește strâmbă - lucru ce se întâmplă adesea - atunci el trebuie să sufere pedepse grele. Dar dacă la cercetare se află că judecata a fost dreaptă și că jăluitoarul pus pe gâlceavă, a vătămat din nechibzuință cinstea boierului, atunci se pedepsește cu bătaia și trebuie să plătească îndoit cheltuielile părții vrăjmașe. Osebit, boierilor din starea întâi li s-a mai îngăduit să judece și să hotărăscă și în pricinile din cetatea Iași, dacă se învoiesc cele două părți în gâlceavă, fiindcă nimeni nu poate fi împiedicat să se ducă la divanul domnesc. Dacă un boier a judecat în divanul domnesc vreo pricină care i s-a dat lui în seamă, el trebuie să dea hotărârea lui împreună cu temeiurile ei, printr-un diac al divanului, logofătul cel mare; dacă acesta socotește că judecata s-a făcut după dreptate și după legea cea de obște și după cea bisericească, scrie cu mâna lui dedesubt: "S-a cercetat" și o dă logofătului de taină ca să o pecetluiască cu pecetea divanului, după care hotărârea nu se mai poate schimba. Iar dacă socotește că boierul a judecat cu strâmbătate, atunci logofătul cel mare rupe scrisoarea și trimite pe jăluitoar la divanul domnesc. Însă afară de curte logofătul cel mare nu poate nici să cerceteze iarăși și nici să lepede judecata altui boier. Cu nici un chip nu-i este îngăduit unui boier dintr-un rang mai de jos să răstoarne hotărârea unui boier mai mare. Iar fiindcă boierii cei mari

trebuie să fie aproape neconținut la curtea domnească și nu pot să judece toate pricinile din toată țara, de aceea s-au orânduit în cetăți și târguri judecătorești care să judece pricinile locuitorilor Moldovei. În unele locuri aceștia se numesc pârcălabi, iar în altele vornici și cămărași. La Hotin, Cernăuți, Suceava, Neamț și Soroca sunt câte doi pârcălabi, care poartă și numele de oblăduitori, fiindcă aceste cetăți sunt cele mai de frunte; asemenea mai sunt câte doi la Roman, Botoșani (târg care este în stăpânirea doamnei), Orhei, Chișinău, Lăpușna, Fălciu, Galați, Tecuci, Tutova și Putna. Celelalte târguri mai mici, cum sunt Bacău, Târgul Frumos, Hârlăul, Covurluiul și Vasluiul, au fiecare numai câte un pârcălab. La Bârlad sunt doi vornici, care judecă pricinile în locul vornicului cel mare din Țara de Jos. Tot doi sunt și în ținutul Dorohoi, în locul vornicului cel mare al Țării de Sus: unul la Câmpulung și unul la Vaslui. Peste ocnele de sare din ținutul Ocna sunt doi cămărași deosebiți. Aceștia toți pot să judece aproape toate pricinile, dar nu pot hotărî decât pe cele mai mici. Pe cele mai de seamă trebuie să le trimită ori la vornicul cel mare al ținutului acela, ori, dacă se judecă din nou, la divanul domnesc. Atunci însă ei hotărăsc părților împlicate un soroc, adică o zi când amândouă părțile trebuie să se înfățișeze înaintea domnului. Aceasta se face astfel: pârcălabul trimite o scrisoare în care vestește că cutare și cutare, care trăiesc în neconținută gâlceavă din cutare pricină, fac jalbă la divanul domnesc și făgăduiesc să se înfățișeze la divan în cutare zi sau la cutare soroc. Această scrisoare o rupe în două și dă câte o parte fiecăreia dintre părțile împlicate. Dacă vreuna din ele nu se înfățișează la divan la sorocul hotărât, trebuie să plătească o heria, adică gloabă: un țaran 25 de galbeni, un răzeș 100 și un boier 600. De această pedeapsă nu poate scăpa nimeni decât dacă poate să dovedească fie că a fost bolnav, fie că a împlinit vreo slujbă domnească, fie că i-au fost încredințate, de către cei mai mari, treburi ale țării, care l-au împiedicat să se înfățișeze.

CAPITOLUL AL XIII LEA

DESPRE VENITURILE VECHI ȘI CELE DE ACUM ALE MOLDOVEI

Atât cronicile noastre moldovenești, cât și hrisoavele domnilor de odinioară arată cu prisosință că, altă dată, începând din vremea descălecatului lui Dragoș, toată Moldova era moștenire a domnului, căci locuitorii cei noi ai Moldovei nu puteau să-și alegă moșii anume nici să le stăpânească, ci acestea le erau dăruite de către domn, împreună cu boieria - după cum fiecare izbândește să se facă vestit prin vitejia sa - și ca să-și țină rangul, primeau în dar sate și moșii. Că lucrul acesta este adevărat arată hrisoavele neamurilor cele vechi din Moldova, pe care se bizuie stăpânirea lor asupra satelor și din care se lămurește că sunt numai daruri, pentru care au a mulțumi dărniceii domnului. Ca să luminăm mai bine acest lucru, am voi să pomenim aici un hrisov dat strămoșului nostru Teodor Cantemir de către Ștefan cel Mare, având cuprinsul următor: "Fiindcă Teodor Cantemir, pârcălab pe Chilia și Smila, s-a arătat a fi o slugă credincioasă și un oștean viteaz al crucii lui Hristos, întru apărarea acestor cetăți împotriva năvălirilor turcești și tătarăști și fiindcă la urmă toate locurile acestea au fost, cu voia lui Dumnezeu, pustiite și răpitate de către turci, fiind silit de puterea acestora să părăsească moșia părintească, dăruită moșului și strămoșului său, pentru slujbele făcute cu credință, de către strămoșii noștri răposați întru domnul, dăruim, de aceea, sus-pomenitului Teodor Cantemir, din dragoste, și milă creștinească, trei sate în ținutul Fălciului cu tot ce ține de ele, păduri, câmpii, ape și iazuri și-l facem mai mare peste tot codrul Tigheciului și căpitan mai mare al călărimii de acolo" (care pe atunci era în număr de opt mii de oameni, după cum mărturisesc cronicarii). În același fel grăiesc și hrisoavele date altor neamuri. Din această pricină aproape că nu întâlnești în Moldova vreun neam de boieri care să nu-și tragă numele de la satul primit de întemeietorul său ca dar de la domn. Așa, mai târziu, Cantemir s-a numit Silișteanu de la satul cu același nume, Racoviță de la Racova și Ureche de la Urechești. Dar fiindcă în vremile ce urmară boierii s-au înmulțit foarte mult și se părea că aceste danii vor slei veniturile țării întregi, domnii au despărțit, pentru binele țării, veniturile care mai înainte intrau în aceeași vistierie atât pentru cheltuielile domnului, cât și pentru cheltuielile țării. Pentru cheltuielile curții lor, domnii și-au oprit toate cetățile și târgurile Moldovei, împreună cu douăsprezece sate din apropierea lor; apoi ocnele de sare, vămile, zeciuiala la oi, porci și stupii de albine de la țărani și de la răzeși pentru că boierii sunt și până astăzi slobozi de asemenea dări. Pe toate celelalte le-au lăsat țării și boierilor și au hotărât ca fiecare casă țărănească să plătească, în vreme de pace, pentru trebuințele țării, 80 de aspri, adică un florin, dajdie numită de ei fumărit; în vreme de război, un taler împărătesc sau 120 aspri, iar la vreme de mai mare nevoie, un galben, care prețuia atunci 200 aspri. Cititorul poate să-și dea lesne seama ce mulți bani se adunau, dacă erau îndestulători pentru a ține 40 000 de oșteni moldoveni și 14 000 de străini: nemți, cazaci, sârbi, bulgari, alvaniți și greci. Se cunoaște din catastifele cu socoteli ale țării că numai veniturile domnului făceau peste 60 000 taleri împărătești în fiecare an, iar numai din Câmpulung se strângeau 24 000 de oi sub numele de zeciuială. Iar acum, vai ! Moldova a căzut într-o sărăcie și ticăloșie așa de mare, încât abia se mai scoate a șasea parte din veniturile de odinioară. Adică se scot din vămi cam 30 000, din ocne 10 000, din cetăți și târgurile unde sunt pârcălabi 15 000, din zeciuiala oilor de obicei 10 000 taleri împărătești; iar în anul cel dintâi de domnie, când

și boierii trebuie să dea zeciuială, se scot 20 000; din zeciuiala stupilor de albine și a porcilor 25 000, de la curteni sau boierii de starea mai de jos 15 000 de taleri împărătești, care, socotindu-se laolaltă, fac ceva mai mult ca 100 000 taleri împărătești. Aceste venituri domnul le poate folosi cum îi place, pentru cheltuielile lui și pentru cele ale curții sale. Însă veniturile țării nu sunt hotărâte după puterile supușilor, ci după măsura lăcomiei turcilor. Căci orice ar cere aceștia, nu se poate să nu li se dea, iar domnul nu este dator să dea și el ceva, din veniturile sale, pentru ușurarea locuitorilor. Purtarea de grijă pentru veniturile țării o au în seamă cei șapte boieri de frunte, numiți îndeobște boieri de sfat. Numai lor le este îngăduit să intre în vistierie (odaia în care se ține sfatul țării). Asemenea numai vistiernicul cel mare (mai marele vistieriei) șade între dânșii, fiindcă pe seama lui se află vistieria și are cheia de la cămara acesteia. Când sosește vreo poruncă de la Poartă sau când domnul socotește că e de trebuință pentru trebile țării, atunci el îi cheamă pe cei șapte boieri prin scrisoare la sfat. Aceștia se adună la vistierie și, după ce se sfătuiesc, îl vestesc pe domn, prin vistiernicul cel mare, despre ceea ce socotesc dânșii că trebuie să se facă. Dacă domnul încuviințează sfatul lor, atunci poruncește să se îplinească lucrul până în atâtea zile. După aceea se trimit prin ținuturi doi sau trei dintre ei - sau și mai mulți dacă e de trebuință pentru împlinirea lucrului - ca să adune banii sau zahereaua sau orice li s-a poruncit și dau totul vistiernicului, de la care iau dovadă de ceea ce a primit. Vistiernicul e dator să înfățișeze acelorași șapte boieri din sfat, la fiecare sfert de an, socoteala veniturilor și cheltuielilor. În vremi liniștite se află întotdeauna în vistierie de la 30 000 până la 40 000 taleri împărătești. Dar când Poarta trimite domn nou sau când înnoiește domnia celui dinainte cu firman nou de domnie, trebuie să se adune în jur de 50 000 de taleri împărătești și tot acest bănet trebuie smuls și stors în toate chipurile de la bieții supuși, numai să sature lăcomia fără margini a curții turcești. De aceea trebuie să ne așteptăm la o decădere și mai mare, pentru că lipsa și sărăcia cresc din zi în zi.

CAPITOLUL AL XIV LEA

DESPRE TRIBUTUL ȘI PEȘCHEȘURILE PE CARE MOLDOVA LE PLĂTEȘTE PORȚII

Din vremea când oștile turcești s-au ivit la malurile Dunării și până în vremea lui Ștefan cel Mare, moldovenii și-au apărat vitejește slobozenia și nu s-au lăsat înșelați nici de lingușiri, nici de mari făgăduieli și nici de pilda vecinilor lor, a valahilor, ca să-și vâre grumajii în jug străin. Iar dacă cronicile noastre moldovenești cele vechi arată că domnii Moldovei ar fi dat bani turcilor de mai multe ori, de la lucrul acesta nici noi nu ne dăm în lături. Căci domnii noștri cei înțelepți, având puțința să răscumpere cu bani suferințele, urmând pilda senatului venețian, atât de vestit pentru înțelepciunea lui în trebile politicești, mai bucuroși au voit să-și îndurereze punga decât țara și supușii. Dar un tribut care să fi fost statornic și necurmat nu s-a putut pune până în vremea lui Ștefan cel Mare. Abia fiul său, Bogdan cel Chior, a închinat Moldova turcilor - după cum se zice, în urma diatei lăsate de tatăl său - învoindu-se să le dea, în fiecă an, 4 000 de galbeni, 40 de cai și 24 de șoimi, dar nu ca tribut, ci numai ca semn de închinare, iar atunci când împăratul s-ar duce el însuși la război, să trimită și dânșul în oastea turcească 4 000 de moldoveni, ca să desfunde drumurile și să întocmească podurile. Aceste tocmele au ținut aproape un veac, iar turcii, mulțumiți că au pus frâu zimbrului moldovenesc, nu îndrăzneau să-i scurteze lațul până nu-l îmblânzesc. După răzvrătirea lui Ioan Armeanul puterile moldovenilor fiind sleite detot, ei au început să ceară de la urmașul acestuia, Petru, poreclit cel Șchiop, 12 000 de galbeni (haraci). Cu toate că boierii s-au învoit cu tributul cel nou, Petru n-a vrut să fie socotit de către urmași drept cel dintâi care a făcut Moldova să plătească tribut și de aceea s-a lepădat de scaunul domnesc și s-a dus în Transilvania, unde avea moșii. Turcii au pus în locul lui pe Iancul Sasul, un om hapsân și crunt, Sardanapalul moldovenilor, care, ca să dobândească domnia, s-a învoit cu tot ce vroiau turcii, căci el nu se temea că o să-și vatăme cu chipul acesta numele cel bun, pe care nici nu l-a avut vreodată. Pentru că, în vremile care au urmat, domnii au năzuit în mai multe rânduri să scuture jugul, mai ales când le-au venit într-ajutor tulburările dinlăuntru, turcii au găsit atunci prilej să mărească tributul, așa încât cei 12 000 de galbeni s-au urcat la 65 000 taleri împărătești, care trebuie să se plătească acum la vistieria curții turcești. Ca să ridice banii, turcii trimit în fiecare an în Moldova, când nu se află în război cu alte stăpâniri europenești, pe vreunul din slujitorii de taină ai sultanului, care poartă numele de hasne-agasi (priveghetor ai vistieriei). Pe acesta îl duc în cetate cu mare alai și, după ce numără banii, îi dă din nou domnului, ca să-i trimită la Țarigrad. Pentru această osteneală i se dă din partea domnului 7 500 de taleri împărătești, împreună cu o blană de samur. Câteodată trebuie să i se dea și mai mult, dacă în scrisoarea vizirului se află vreo poruncă de acest fel sau când se știe îndeosebi că acel hasne-agasi, are multă trecere la împăratul său. Iar când capuchehaiele domnului plătesc tributul de-a dreptul, ei dobândesc o dovadă de la hasne-agasi, pe care o duc lui madenkalfasi (mai mare peste mine) și primesc de la el altă dovadă, în care se arată că haraciul s-a plătit pentru tot anul. Amândouă hârțiile acestea le duc la mehtupci-effendi, logofătul cel dintâi al marelui vizir, sau logofătul de taină, care, după ce ia scrisorile celorlalți, dă o dovadă din partea sa că banii s-au plătit. Când capuchehaiele domnului înfățișează dovada aceasta vizirului cel mare, acesta

poruncește să-I îmbrace cu câte un caftan și, împreună cu tefterdarul, scrie domnului o scrisoare prea plăcută cu acest cuprins: (după titlu) “Banii pe care voi trebuie să-i plătiți în fiecare an s-au adus și s-au plătit deplin, în acest an fericit, de către hasne-agasi tri mis de noi și de către capuchehaiele tale, care slujesc toată vremea la Poartă. Acum, cu bine ! Fii din belșug binecuvântat în toate și pâinea preainălțatului nostru împărat, stăpânul nostru cel sfânt, să-ți priască. Am să te văd. Sa faci tot asemenea și de acum înainte în celelalte slujbe ale sultanului nostru, punându-ți toate puterile, cu poala suflecată, dar să te păzești să slujești strâmbătății sau să te pui împotriva poruncilor ce ți se trimit și pașii tăi să fie statornici în ascultare și credință. Pace ție ! Dată” etc. Afară de tributul de fiecare an despre care am vorbit chiar acum, Moldova trebuie să mai plătească la Bairam sau Paștele turcilor, drept peșcheș sau dar sultanului, 12 500 taleri împărătești, împreună cu două blăni, una de samur prețuind 1 500 taleri împărătești și alta de răs; sultanei valide, adică mamei împăratului, 5 000 de taleri și o blană de răs; pentru ceara lumânărilor din palatul împărătesc 6 000; pentru seul de trebuință la unsul corăbiilor de război 12 000 de taleri; pentru câzlar-agasi (mai marele eunucilor) 2 500 de lei și o blană de samur; vizirului 5 000 de taleri și o blană de samur de mult preț, pentru chehaia 2 500 de taleri și o blană de samur; pentru tefterdar 1 000 de taleri, împreună cu o blană de samur; lui reis-effendi 500 de taleri și o blană de samur. Celelalte daruri ce se împărțesc slujitorilor împăratului și vizirului: postavuri, mătăsuri și blăni mai proaste de samur (pe care le numesc pacea, pentru că sunt făcute din picioarele samurului), rareori fac mai puțin de 40 000 de taleri împărătești. Pe deasupra, atunci când se face război cu leșii sau cu rușii, dacă vizirul poruncește să se facă pod peste Dunăre, sau să se adune cai pentru grajdul împărătesc sau pentru trasul tunurilor mari, sau să se dea zaherea, țara trebuie să se îngrijească de toate acestea. Dar toate cheltuielile se scad din haraci. Când se așează domnul nu se plătește totdeauna aceeași sumă de bani, ci se potrivește după lăcomia de bani a vizirului cel mare și după ambiția celui ce năzuiește la domnie. Dar este obicei să se plătească împăratului 25 000 de taleri, mamei sultanului 5 000, vizirului 15 000, chehaiei pe jumătate atâția. Tefterdarul dobândește 1 000, reis-effendi 500 de taleri. Darurile pentru ceilalți slujitori ai curții și pentru dregători, cum este bairam peșcheșul, adică darul de Paști, se urcă la 4 000 taleri. Ischimne-agasi, care îl duce pe domn la scaun, dobândește un dar de 10 000 de lei. De multe ori toate cheltuielile acestea ajung la 300 000 de lei, pe care trebuie să-i dea țara, nu domnul din punga sa. Asemenea și înnoirea sau întărirea domniei se face cu cheltuială. Cum am pomenit mai sus, este un mucarer mic și unul mare. Cel mic este hiucmfirmanul sau firmanul de domnie, ce se plătește 25 000 de taleri, iar când vizirul este binevoitor domnului, și mai puțin. Dar mucarerul mare, prin care se înnoiește firmanul de domnie după trei ani, se face tot cu atâta cheltuială ca și punerea unui domn nou. Afară de aceasta, când un capugi-bașa sau alt slujitor de la curtea împărătească se trimite la domn cu vreo poruncă, nu se poate să plece fără să i se dea daruri.

CAPITOLUL AL XV LEA DESPRE BOIERIMEA MOLDOVENEASCĂ

Cine vrea să cerceteze de unde se trage boierimea moldovenească nu are trebuință să alerge, după pilda altor neamuri, la născociri îndoielnice și întunecate. Scriitorii greci și latini, pe care toți învățații lumii îi știu că sunt pricepuți, ne dau în privința aceasta lumina cea mai limpede. Pentru că noi credem că cineva ar putea să tăgăduiască că au fost soldați și cetățeni romani aceia pe care Traian - după ce a biruit pe regele Decebal și a nimicit țara dacilor - i-a strămutat în Dacia ca locuitori noi. Dacă ne-ar lipsi alte mărturii, numai faptul că Adrian, după moartea lui Traian, lăsând barbarilor alte ținuturi asiatice, s-a oprit să părăsească Dacia, numai fiindcă se temea să nu ducă la pieire atâtea mii de cetățeni romani care erau acolo și încă ar fi destul pentru cititorul care cunoaște vremurile vechi ca să se încredințeze de adevărul lucrurilor, dacă și-ar aduce aminte și de obiceiul statornic la romani, după care nu era îngăduit să se primească cineva într-o legiune, dacă nu era cetățean și deci de neam bun. De aceea noi socotim că e de prisos să ne împotrivim născocirii lui Aeneas Sylvius, care zice că Moldova ar fi fost numai un loc de scăpare pentru romanii surghiuniți. De altminteri n-a fost niciodată obiceiul ca să se socotească mărturia unui scriitor din vremea aceea mai prejos decât închipuirea și prepusul după bunul plac al altuia care a trăit o mie de ani mai târziu. Noi nu avem de gând să vădăm mai pe larg în ce chip s-a păstrat neamul roman colonizat în Dacia atâtea veacuri de-a rândul de la Traian și până în vremurile noastre. Vrem să facem acelora care mai au vreo îndoială o singură dovadă și anume că limba moldovenească, ce se potrivește mai mult decât oricare altă limbă cu cea romană, ne duce prea lămurit la strămoșii neamului nostru, fără ca cineva să mai poată tăgădui în vreun chip. Dar cu toate acestea noi nu cutezăm să spunem că neamurile boierești cele mai de frunte, vestite în zilele noastre în Moldova, ar fi întrecut în faimă pe altele la fel cu ele, atunci când romanii stăpâneau încă Dacia. Noi cunoaștem mult prea bine nestatornicia lucrurilor pământești și știm prea bine că Dragoș, descălecătorul Moldovei, nu a pus în locurile cele mai de cinste și în dregătorii ale trebilor politicești și ale oastei pe aceia care puteau să înșire nume cât mai multe ale înaintașilor lor, ci pe aceia care-i întreceau pe ceilalți în vitejie

și credință. Asemenea mai știm despre ei că în satele din Moldova, pustiite de năvălirile tătarilor, au așezat țărani goniți din Țara Leșească, iar satelor ridicate din nou de dânșii, fie că le-au adăugat numele lor, fie că - lucru mai de crezut - au luat satele ca semn al boieriei lor. Asemenea se știe prea bine că în vremea care a urmat - când țările sârbilor și bulgarilor au fost nimicite de puterea turcească și a căzut sub stăpânirea străină și cetatea de scaun a grecilor, multe din neamurile boierești cele mai de frunte ale acestor neamuri au fugit în Moldova, care era locul de scăpare al tuturor în vremea aceea și pentru credința lor au dobândit împământarea și boieria. Asemenea s-a întâmplat și cu câteva neamuri boierești ale tătarilor, care au fost luate ostatece în războaiele neconținute dintre sciți și moldoveni sau care din pricina gâlcevilor dintre ei s-au plecat domnilor de bunăvoia lor, s-au creștinat și s-au socotit vrednice să slujească țara în dregătorii politice sau ale oastei. După aceea, cu deosebire în veacul din urmă, de când s-a început să se trimită domni în Moldova de la Țarigrad, aceștia își cumpărau robi cerchezi și abasieni (în vremea când nu erau încă domni și se aflau în Țarigrad) și după ce își arătau credința față de stăpân, slujindu-i multă vreme, îi puneau mai întâi în slujbele curții domnești, iar pe urmă îi ridicau și în rândul boierilor, care le aducea privilegiile nobilimii. Domnii au primit în rândurile boierilor și vreo câteva neamuri leșești, cu deosebire pe acelea care erau cele mai cu priință țării Moldovei, tot așa după cum, dimpotrivă, mulți moldoveni au fost primiți în boierimea leșească. Înmulțindu-se în felul acesta prea mult numărul boierilor, domnul a socotit să împartă boierimea în trei stări. În cea dintâi s-au pus boierii aceia pe care îi pune domnul însuși în dregătoriile cele mai înalte ale țării sau urmașii lor. Rangul lor este cam același cu acela pe care îl au în Rusia boierii față de ceilalți boieri mai de jos. În starea a doua stau curtenii sau oamenii de la curte, care au moștenit un sat sau altul de la înaintașii lor. În starea a treia intră călărașii, care pentru folosul moșiilor ce li s-au dăruit de domni, trebuie să-l însoțească totdeauna la război cu cheltuiala lor. Cei din urmă sunt răzeșii, pe care i-am putea numi mai bine țărani slobozi decât boieri. Ei sunt aproape la fel cu odnodvorții ruși; nici ei nu au gospodării țărănești mari, ci locuiesc mai mulți laolaltă într-un sat și-și lucrează moșiile fie ei înșiși, fie cu slugile năimite. Neamurile boierești pe care istoria moldovenească le pomenește de la început s-au păstrat toate și astăzi și, lucru de mirare, nici unul dintre neamurile vechi moldovenești nu a pierit detot în atât de multele războaie și în atât de multele prădăciuni ale tătarilor, afară de un singur neam, al domnului moldovean - Vasile Lupu Albanezul, care era pe vremuri mai numeros decât toate celelalte, iar astăzi s-a stins detot. Cu toate că unele dintre neamurile acestea au ajuns într-o sărăcie atât de mare că din 5 000 de gospodării pe care le aveau mai fiecare în stăpânire altădată, abia le-au mai rămas câte vreo cinci, dar măcar neamul însuși s-a păstrat. Vrem să arătăm aici numele acestor neamuri și, fiindcă toate sunt deopotrivă între ele, le vom numi în rânduiala alfabetului.

Abazeștii Arbureștii

Asanii, care se trag din Asan, frate al lui Ioan, domn al Valahiei, pomenit de Choniates.

Arăpeștii

Bantașeștii Bașoteștii

Bogdăneștii Bubușeștii

Bălșeștii, două neamuri Bouleștii

Buțurenii Burguleștii

Cantacuzinii, greci după naștere, care se trag din Ioan Cantacuzen, împărat la Țarigrad. Cantemirii, care se trag din

Tataria Crimeii. Carabașeștii

Carpeștii

Catargieștii Cerchezeștii, cerchezi Ciaureștii

Ciobăneștii Ciogoleștii Clucereștii

Costăcheștii sau Gavrileștii Costineștii, sârbi

Chiriacheștii

Crupenscheștii, leși

Darieștii Doniceștii

Drăgoșeștii

Drăceștii sau Doneștii

Fraticeștii

Găneștii Ghengheștii Goieneștii

Hăbășeștii Hînceștii Hăzăreștii

Hrysoverghii, grec, neam împărătesc

Isăceștii

Minuleștii Micleștii Mileștii Mireștii

Movileștii. Din neamul acesta au fost cinci domni.

Motoceștii Murguleștii

Năculeștii

Neculeștii, greci
Paladeștii, greci Petralifii, greci Pilateștii Pisoschieștii, leși Prăjeștii
Racovițeștii Razii, greci Ropceneștii
Ruseteștii, greci
Septiliceștii
Șoldăneștii
Șipoteneștii Stârceștii
Sturzeștii
Tălăbeștii Talpeștii
Tămășeștii Tanskii Tăutuleștii Totoeștii
Tudorești, greci Turculețeștii
Țifeștii Uricheștii Vârlăneștii Zoreștii
Zorileștii

Odinioară era la moldoveni obiceiul - care trecând vremea a dobândit putere de lege - să nu se dea dregătorii oamenilor tineri, măcar de se trăgeau din neamurile cele mai de frunte, până nu-și dovedeau credința în alte slujbe mai mici și dacă nu ajungeau iscusii îndeletnicindu-se multă vreme cu acele lucruri. De aceea boierii cei mai mici, îndată ce fiii lor treceau de vârsta copilăriei, îi dădeau să slujească pe la boierii din starea întâi. Aceștia nu-i puteau însă folosi la altceva decât să slujească la masă și să străjuiască la ușă. După ce învățau, vreme de trei ani, obiceiurile curții și purtarea aleasă, boierul însuși îi înfățișa domnului și, prin rugămintea lui, dobânda ca ei să fie primiți în rândul cămărașilor divanului cel mare, de unde după un an îi schimba în divanul cel mic și de aici în spătărie. Dacă unul dovedea acolo cuget curat și purtare cinstită, ca să se poată trage nădejde de la el, atunci era primit printre slujitorii cămării mari. După ce mai treceau câțiva ani, prin rugămintea altui boier (căci dacă părinții înșisi se rugau domnului pentru fiul lor se socotea lipsit de cinste), el ajungea postelnicul, adică postelnic mic; dintre aceștia sunt doisprezece și poartă în mâini toiege albe și subțiri, cât ei de înalte, înaintea domnului. După ce dovedea domnului în această slujbă credință și îndemănare, atunci se folosea și în alte slujbe de taină ale curții, iar după ce-și petrecea în chipul acesta tinerețea, îl ridica mai întâi în starea a treia a boierilor și la urmă în starea cea dintâi. Dacă domnul afla că vreunul are virtuți deosebite, atunci putea să ridice chiar pe un boier din starea cea mai de jos, în răstimp de câțiva ani, până la boieria cea mai înaltă. În zilele noastre, când semeția crește odată cu sărăcia, un boier cugetă că și-ar rușina starea, dacă ar trebui să slujească la alt boier. Dar pentru că ambiția nu-i îngăduie să-și ducă viața tras deoparte, el caută în fel și chip să fie primit dintr-o dată, cu mijlocirea rudeniilor sale, în rândul slujitorilor de taină, care se numesc boiernăși. Dar fiindcă starea aceasta este ca și o școală pentru cârmuitori, din care se împlineste de obicei numărul boierilor mari, aproape că nu se poate spune ce neoameni ajung la locurile de cinste cele mai înalte. Din această pricină se întâlnesc adesea, printre boierii din rangul cel mai înalt, oameni plini de trufie, semeți, îndărătnici și care nu numai că nu se pricep cum să se descurce în treburile țării, dar le lipsesc și năravurile bune și nu au deprinderea unei vieți cinstite, la care nu se găsește nimic vrednic de laudă, decât ce e bun la unul și la altul, dăruit de fire, și la care nu s-a venit în ajutor cu nici un fel de învățătură dinafară. Cu prilejul acesta socotim că nu este rău să povestim în ce chip boierește domnul pe boierii din Moldova. În ziua cea de pe urmă a lunii decembrie, în ajunul prăznuirii sfântului Vasile, la porunca spătarului cel mare toți boierii își lasă semnele boieriei lor în spătărie sau în divanul domnesc. A doua zi, adică în ziua cea dintâi a lui ghenar - cu trei sau patru ceasuri mai înainte să se crape de ziuă - se adună la curte toți boierii, atât cei care sunt în slujbă, cât și cei maziliți, și-l petrec pe domn în biserică la utrenie fără semnele boieriei lor, ca și cum ar fi scoși din dregătorii. După ce se isprăvește utrenia, domnul se duce în spătărie și se așează în scaun, iar toți boierii rămân afară, în divanul cel mic. După aceea domnul poruncește cămărașului de taină să-l cheme la el pe postelnicul cel mare, dacă vroiește să-l lase în dregătoria sa; de nu, atunci îl cheamă pe acela pe care a hotărât să-l pună în locul lui. Când intră acesta înlăuntru, domnul îi vorbește pomenindu-i slujbele făcute țării de către părinții săi sau de el însuși, îi arată pentru ce l-a dăruit cu această dregătorie, ori de ce i-o întărește din nou, îl îndeamnă să fie cu credință și de aci înainte, prin făgăduieli ori amenințări, și-i spune ce are de făcut. După aceea îi întinde un toiag de argint, pe care acesta, luându-l, sărută mâna și poala hainei domnului și se trage puțin îndărăt; apoi cămărașul cel mare îl îmbracă cu un caftan. Postelnicul cel mare își primește cel dintâi semnele dregătoriei sale (nu pentru că ar fi mai mare decât ceilalți, căci, după rânduială, el este al cincilea, așa cum s-a arătat mai sus, dar pentru că el are datoria să cheme înlăuntru pe ceilalți) și, îndată ce este întărit din nou, aduce înlăuntru, la porunca domnului, pe acela pe care domnul voiește să-l cinstească cu dregătoria logofătului cel mare. După ce îi spune puține vorbe, domnul dă acestuia un toiag aurit; iar postelnicul cel mare îi pune atunci pe umeri un caftan, îl ia cu blândețe de subsuoară și-l duce către domn, ca să-i sărute mâna și poala hainei. Aceeași slujbă o face postelnicul cel mare și celorlalți sfetnici și boieri de starea întâi, pe boierii de starea a doua îi cheamă înlăuntru și-i îmbracă cu caftan postelnicul al doilea; pe cei de starea a treia, postelnicul al treilea; dar pe aceștia din urmă nu-i îmbracă cu caftan, ci se întăresc numai la porunca domnului în dregătoriile lor.

După aceea toți merg cu domnul la liturghie; acolo, în biserică, boierii cei noi se așează pe la locurile celor scoși din slujbe; iar cei scoși din slujbe rămân cu ceilalți boieri în tinda bisericii. După ce se isprăvește liturghia, domnul pofteste la masă pe cine voiește el; către seară el dăruiește fiecărui sfetnic și boier de starea întâi cele două pahare de argint, cam de câte două măsuri fiecare; acelor de starea a doua câte unul, pe care apoi le beau cu toții, pline cu vin, în fața domnului. Jupâneșele boierilor de starea întâi primesc în dar în aceeași zi, de la doamnă, câte un pahar puțin mai mic. A doua zi boierii se adună din nou la curte, mulțumesc domnului pentru milostenia ce le-a făcut și fiecare îi trimite în dar, prin postelnic, câte un cal de mult preț sau alt lucru frumos ce are fiecare.

Aceeași cinstire îi arată, în aceeași zi, doamnei, jupâneșele boierilor, în sala cea mare a gineceului ei. În vremea cealaltă a anului domnii rar obișnuiesc să schimbe ceva în dregătoriile țării, cu toate că nimic nu poate să-i împiedice să scoată din slujbe pe boierii vechi și să pună în locul lor pe alții noi, oricând ar vroi. Dar fiindcă domnii s-au obișnuit să boierească și să schimbe dregătorii o singură dată, la începutul anului, au hotărât pentru aceste ceremonii - poate din cinstire pentru vechiul obicei - acea vreme a anului pe care înaintașii lor au socotit-o cea mai potrivită.

CAPITOLUL AL XVI LEA DESPRE CEIALȚI LOCUITORI AI MOLDOVEI

Nu cred să mai fie vreo altă țară de mărimea Moldovei, în care să întâlnești neamuri atât de multe și atât de deosebite. Afară de moldoveni, ai căror strămoși au venit îndărăt din Maramureș, mai locuiesc în Moldova și greci, albanezi, sârbi, bulgari, leși, cazaci, ruși, unguri, nemți, armeni, evrei și țigani cei cu mulți copii. Grecii, albanezii, sârbi și bulgarii trăiesc slobozi în Moldova și parte se îndeletnicesc cu neguțătoria, parte slujesc cu leafă domniei. Nemții, leșii și cazacii sunt puțini, fie oșteni, fie slujitori la curte; dintre leși, câțiva au fost ridicați în rândul boierilor. Armenii se socotesc supuși, la fel ca și târgoveții și neguțătorii din alte cetăți și târguri ale Moldovei și plătesc domnului aceeași dajdie. Ca și papistașii, ei au biserici tot atât de mari și la fel de împodobite ca și bisericile dreptcredincioșilor și își urmează slobozi legea lor. Asemenea și evreii se socotesc supuși; ei trebuie să plătească o dajdie deosebită în fiecare an, mai mare decât aceea obișnuită. Nu au altă îndeletnicire decât neguțătoria și să țină hanuri. Pot să-și facă sinagogă oriunde voiesc, însă nu de piatră, ci numai de lemn. Rușii și ungurii au fost totdeauna în Moldova vecini.

Țigani sunt împrăștiați ici și colo în toată Moldova și nu află boier care să nu aibă în stăpânirea sa câteva sălașe de-ale lor. De unde și când a venit acest neam în Moldova? Nu știu nici ei înșiși și nici nu se găsește nimic despre dânșii în cronicile noastre. Toți țigani, din toate ținuturile, au același grai, care este amestecat cu multe cuvinte grecești și, pesemne și persienești. Ei nu au altă îndeletnicire afară de fierărie și zlătărie. Au aceeași înfațurare și aceleași năravuri ca și țigani din alte țări; însușirile lor cele mai de seamă și ceea ce îi deosebește de alții sunt trândăvia și furtișagul. Asemenea în Iași și în alte târguri trăiesc mulți turci, care fac neguțătorie; însă nicăieri nu le este îngăduit să-și cumpere moșii sau vreo casă la sat sau la târg; cu atât mai puțin să-și zidească moschei sau să-și facă rugăciunile la vedere după slujba lor religioasă plină de eresuri. Poarta turcească nu a stăruit vreodata să li se îngăduie aceasta. Deie domnul să tacă pe vecie!

Moldovenii adevărați sunt - afară de boieri, ale căror stări le-am arătat mai sus - fie târgoveți, fie țărani. Târgoveți le zicem acelor ce trăiesc prin cetăți și prin târguri; țărani, acelor care locuiesc prin sate. Cei din târguri nu sunt supuși nimănui decât domniei și-și plătesc dajdiile numai acesteia. Toți sunt meșteșugari. Rareori află un moldovean neguțător, pentru că semeția sau, mai bine zis, lenevia le este născută din fire, încât orice neguțătorie o socotesc lucru de ocară, afară de neguțătoria cu roadele pe care le dobândesc de pe pământurile lor. Și eu socot că aceasta este pricina cea mai de seamă de nu se poate afla decât rareori un târgoveț moldovean bogat și în țara noastră este neconținut lipsă de bani, cu toate că se trimit peste hotare mai multe lucruri decât se aduc în țară. Căci neguțătorii străini: turci, evrei, armeni și greci, pe care noi avem obicei de-i numim gelepi, au apucat în mână, din pricina trândăviei alor noștri, toată neguțătoria Moldovei și duc cirezi întregi de vite mari și mici, pe care le cumpără în Moldova cu preț foarte mic, la Stambul și în alte cetăți și le vând acolo de două sau de trei ori mai scump. Dar fiindcă celor mai înstăriți dintre aceștia nu le este îngăduit să aibă în stăpânire nici pământ și nici case în Moldova, cei mai mulți bani se trec în afară din țară; prea puțini din acești se mai întorc îndărăt peste Dunăre și abia de sunt îndestulători ca să se poată plăti cu ei haraciul turcilor și ca să se împlinescă alte cheltuieli obștești. Țărani moldoveni adevărați nu sunt deloc. Cei pe care îi aflăm se trag din ruși sau din ardeleni sau ungureni, cum avem noi obicei să le zicem. Căci în veacul cel dintâi după descălecatul Moldovei Dragoș o împărțise toată între cei ce-au venit cu el, când a găsit țara cea nouă pustie de locuitori. Dar fiindcă se părea că nu e cu dreptate ca un boier să muncească la alt boier (pentru că toți cei ce se trăgeau din sângele lui Roman se socoteau boieri) și fiindcă neamul deprins cu armele se socotea prea bun pentru ca să fie folosit la lucrarea pământului, atunci urmașii lui Dragoș au fost nevoiți să aducă, cu învoirea domnului, oameni din țările învecinate - unde șerbia țaranilor

era în obicei - și să-i așeze pe moșiile lor. Că lucrul acesta este adevărat, o dovedește însuși numele de țaran, care în graiul moldovenesc se zice vecin și din care se vedește că aceia pe care armele moldovenești învingătoare i-au silit să muncească pământul au fost mai întâi vecini. Tocmai din această pricină în Țara de Sus, cea dintâi unde s-au așezat Drăgoșeștii, se află multe așezări țărănești; iar în Țara de Jos, unde s-au așezat mai în urmă, nu sunt alți țărani decât aceia pe care boierii din acest ținut i-au cumpărat cu bani din Țara de Sus și i-au adus pe moșiile lor sau aceia pe care i-au cumpărat dintre răzeșii care și-au înstrăinat moșia lor strămoșească din pricina sărăciei și care asemenea au fost siliți cu strâmbătate să-și pună grumazul în jugul șerbiei. De aceea lesne se poate vedea din ce stare este cineva, când un boier îl trage la judecată ca să i se supună șerb. Dacă pârâțul poate să arate că înaintașii săi fie că au stăpânit înainte vreme vreo moșie (chiar de au pierdut-o din pricina sărăciei sau din pricina vremurilor tulburi), fie că au fost primiți în rândurile călărașilor, curtenilor și aprozilor, atunci el este socotit om slobod. Căci nimeni nu poate dobândi asemenea slujbe dacă nu e om slobod. Însă acela care nu poate face asemenea dovadă atunci trebuie să rămână în stăpânirea boierului. Aceia care au fost aduși din Țara Leșească în mijlocul Moldovei și-au uitat, cu scurgerea vremii, limba lor și și-au însușit-o pe cea moldovenească; iar aceia care locuiesc la hotarul Podoliei vorbesc și astăzi leșește și rusește. Fiindcă ungerii au rămas neclintiți în legea lor papistăsească, și-au păstrat și limba țării lor: dar ei înțeleg cu toții și limba moldovenească. Toți, de orice neam ar fi, sunt siliți să muncească cu sârguință pentru stăpânii lor; nu li se hotărăște dinainte cât să lucreze, ci stă la bunul plac al stăpânului să hotărască câte zile trebuie să fie puși la muncă. Acesta nu poate să le ia cu sila banii sau dobitoacele. Oricât de mare ar fi bogăția pe care și-a agonisit-o un țaran, stăpânul său nu poate să-i ia nici o parte dintr-însa: dacă i-o ia cu sila, judecata îl osândește s-o dea îndărăt. Iar dacă stăpânul vrea să-i facă strâmbătate, atunci îl bate pe țaran până când acesta îi dă de bunăvoia lui ceea ce vrea să dobândească boierul. După lege, el nu-l poate omorî pe țaran. Și dacă totuși îl omoară în vreun chip, atunci nu numai că stăpânul e osândit la moarte, dar el trebuie să slobozească și muierea și copiii ucisului. Fiindcă nimeni nu are putere asupra vieții și morții vreunui moldovean; numai domnul are. Un boier poate, ce-i drept, să vândă un vecin moldovean, însă nu afară din satul în care acesta s-a născut. Dacă își vinde însă toată moșia, cu țărani cu tot, vânzarea aceasta se socotește dreaptă și se ține în seamă. Țăranul plătește atâtea dări, câte voiește domnia să-i pună; la acestea nu se hotărăște nici felul și nici sorocul de plată. Eu i-aș socoti, desigur, pe țărani moldoveni că sunt cei mai nenorociți țărani din lume, dacă belșugul pământului, și secerișurile bogate nu i-ar scoate din sărăcie aproape fără voia lor.

La muncă sunt foarte leneși și trândavi; ară puțin, seamănă puțin și totuși culeg mult. Nu se îngrijesc să dobândească prin muncă ceea ce ar putea să aibă, ci se mulțumesc să adune în jitnițe numai atât cât le trebuie pentru hrana lor vreme de un an sau, cum au ei obiceiul să zică, până la pâinea cea nouă; de aceea, când vine vreun an neroditor sau când o năvălire a vrăjmașului îi împiedică să secere, sunt în primejdie să moară de foame. Dacă țăranul are o vacă sau două, socotește că are destulă hrană pentru el și pentru copiii săi, pentru că unele vaci dau 40 sau cel mai puțin 24 de măsuri de lapte pe zi. Iar dacă vreunul are 20 de stupi de albine, atunci el poate plăti lesne din venitul lor dările pentru tot anul. Fără să mai vorbim că fiecare stup roiește, dacă vremea e după pofta țăranului, în fiecare an alți șapte; și este de ajuns ca fiecare stup să dea, când se taie, două sau mai multe măsuri de miere, căci fiecare măsură se vinde cu un taler. Cei ce locuiesc în munți au oi, miere și poame din belșug; cei de la câmpie au grâu, boi și cai. Cel mai rău e de cei care au ca vecini pe tătari, pentru că aceștia nu numai că îi pradă de tot ce pot să apuce, dar și săvârșesc uneori - cu chip că pornesc asupra Lehie, când le este îngăduit să treacă prin Moldova - cele mai mari prădăciuni, iau ostateci pe toți locuitorii de prin sate, pe care îi duc cu ei și-i vând la Țarigrad, zicând că sunt ruși. Asemenea năvăliri, ce-i drept, nu mai sunt de multă vreme îngăduite, fiind oprite de multe ori prin porunci date de sultan; dar cine poate să se păzească aici de viclesugurile tătarilor? Cei mai norociți sunt aceia pe care soarta îi duce la Țarigrad, căci acolo capuchehaiele domniei pot să ia fără plată pe oricare moldovean rob, oriunde ar da de el, și să-l slobozească.

Ceea ce am spus mai sus despre țărani vecini moldoveni nu se potrivește pentru locuitorii din trei ținuturi ale Moldovei, care, ce-i drept, nu țin de boierime, dar nu sunt supuși nici unui boier și fac launloc un fel de republică. Cel dintâi este Câmpulung, în ținutul Sucevei, împresurat de piscurile unor munți foarte înalți. Acest ținut are cam 15 sate, toate cu obiceiurile și judecățile lor deosebite. Uneori primesc și doi vornici trimiși de la domnie; însă de multe ori îi gonesc afară din ținut, la câmpie, când aceștia întărită cugetele locuitorilor și se bizuie pe întăriturile ce le-a dat lor firea. Nu se pricepe la meșteșugul lucrării pământului cu sapa, fiindcă în munții lor nu au defel țărani; toată munca lor este păstoritul oilor. Plătesc o dajdie în fiecare an, însă nu atât cât le cere domnia, ci numai cât făgăduiesc ei domnilor; iar această învoială o înnoiesc, prin trimișii lor, de câte ori se așează domn nou peste Moldova. Dacă un domn vrea să se poarte mai aspru cu ei și să le pună biruri noi, ei nu stau mult la tocmeală, ci cu toții nu mai vroiesc să le plătească și fug în părțile cele mai nestrăbătute ale munților. De aceea nici domnii nu au cerut de la ei mai mult decât au făgăduit ei să dea. Uneori, ațâțați de câteva capete tulburi, s-au răzvrătit împotriva domnului și au trecut sub aripa leșilor, care întâmplare a dat prilej unor cronicari leși să spună că Moldova plătea tribut Lehie. Dar oricine știe și

însuși episcopul S. Piasecius aduce mărturie, cu toate că îi stau împotriva Dlugoș, Sarnicius și Orichovius, că Moldova, mai înainte de a cădea sub stăpânirea turcilor, avea învoieli de pace cu Lehia. După aceea însă, când Moldova a început să plătească haraci turcilor, leșii nici nu s-au gândit măcar să o silească să treacă sub ascultarea lor, cu toate că unii crai ai lor au umblat în câteva rânduri ca s-o aducă la slobozenia ei de odinioară.

A doua republică, dar mai mică, din Moldova este Vrancea, din ținutul Putnei, la hotarul Valahiei, înconjurat din toate părțile de munții cei mai sălbatici. Aici sunt douăsprezece sate și două mii de case și fiindcă se mulțumesc, ca și cei din Câmpulung, cu păstoritul, locuitorii nu au știință despre plug. Asemenea și ei plătesc domniei în fiecare an o dajdie știută; altminteri se țin de legile lor și nu primesc nici poruncile și nici judecători de la domnie. A treia este Tigheciul, în ținutul Fălciului, un codru aflat la hotarul cu tătarii din Buceag. Este pavăza cea mai tare a Moldovei între Prut și Basarabia. Locuitorii plătesc domniei în fiecare an o dajdie mică, toți sunt călărași sau călăreți. Înainte vreme erau o oaste de 8 000 de oameni; dar acum abia mai pot aduna la nevoie 2 000; de altminteri întrec în vitejie pe toți ceilalți moldoveni, încât este și o zicală: “cinci tătari din Crimeia prețuiesc mai mult decât zece tătari din Buceac; cinci moldoveni biruie zece tătari din Crimeia, iar cinci codreni (pădureni, căci așa sunt numiți cei din Tigheci) bat zece moldoveni”. Ceva mai mult am vorbit despre ei mai sus, în partea întâia a capitolului al cincilea.

CAPITOLUL AL XVII LEA DESPRE NĂRAVURILE MOLDOVENILOR

În vreme ce încercăm să descriem năravurile moldovenilor (lucru despre care nimeni sau numai puțini străini au o imagine adevărată), dragostea ce avem pentru patria noastră ne îndeamnă pe de o parte să laudăm neamul din care ne-am născut și să înfățișăm pe locuitorii țării din care ne tragem, iar pe de altă parte, dragostea de adevăr ne împiedică, într-aceeași măsură, să laudăm ceea ce ar fi, după dreptate, de osândit. Le va fi lor mai folositor dacă le vom arăta limpede în față cusururile care-i slujesc, decât dacă i-am înșela cu linguşiri blajine și cu dezvinovățiri dibace, încât să creadă că în asemenea lucruri ei se conduc după dreptate, în vreme ce toată lumea mai luminată, văzându-le, le osândește. Din această pricină vroim să mărturisim curat că noi, în năravurile moldovenilor, în afară de credința cea adevărată și ospetie nu găsim prea lesne ceva ce am putea lauda. Din toate cusururile obișnuite și pe la ceilalți oameni, au și moldovenii dacă nu prea multe, totuși nici prea puține. Năravurile bune sunt rare la ei și întrucât sunt lipsiți de o adevărată creștere bună și de deprindere a năravurilor bune, va fi anevoie să găsim un om cu năravuri mai bune decât ceilalți, dacă firea cea bună nu i-a venit într-ajutor. Trufia și semeția sunt muma și sora lor. Dacă moldoveanul are un cal de soi bun și arme mai bune, atunci el gândește că nimeni nu-l întrece și nu s-ar da în lături să se ia la harță chiar și cu Dumnezeu, dacă s-ar putea. Cu toții sunt mai cu seamă cutezători, semeți și foarte puși pe gâlceavă; cu toate acestea se liniștesc lesne și se împacă iarăși cu potrivnicul. Vorba duel încă nu le este cunoscută. Țăranii trec rareori de la vorbe la arme, însă astupă gura semeață a potrivnicului cu ciomagul, cu bâta și cu pumnii. Asemenea fac și oștenii; foarte rar trec de la sfadă la sabie și dacă, totuși, acest lucru se întâmplă vreodată, ei trebuie să ispășească cu pedepsele cele mai strașnice. Sunt glumeți și veseli; ceea ce au în suflet le stă și pe buze; dar, așa cum uită ușor dușmăniile, tot așa nu țin multă vreme nici prietenia. De băutură nu au prea multă greață, dar nici nu-i sunt plecați peste măsură. Desfătarea lor cea mai mare este să petreacă în ospete, uneori de la al șaselea ceas al serii până la al treilea ceas după miezul nopții, alteori și până ce se crapă de ziuă, și să bea până ce varsă. Atâta că nu au obicei să facă petreceri în fiecă zi, ci numai la sărbători sau când e vreme rea, iarna, când gerul silește oamenii să stea pe acasă și să-și încălzească mădularele cu vin. Rachiul nu-l iubește nimeni, afară de oștean; ceilalți beau numai un pahar mic înainte de masă. Locuitorii Țării de Jos, de la hotarul cu Valahia, iubesc vinul mai mult decât ceilalți. Odată s-a iscat sfadă dacă moldovenii sau valahii sunt cei mai mari bețivi. Cei ce se luaseră la sfadă au mers pe podul de la Focșani (la hotarul dintre Moldova și Valahia), unde atâta s-au sfădit amândoi cu paharele până când valahul a căzut jos de prea mult vin ce băuse. Drept plată pentru izbânda lui moldoveanul a fost dăruit de domnie cu boieria.

Arcul îl întind foarte bine, asemenea se pricep să poarte sulița; dar totdeauna au izbândit mai mult cu spada. Numai vânătorii poartă puști și moldovenii socotesc că e un lucru de ocară să folosească această unealtă împotriva dușmanului, la care nu ajungi nici prin meșteșugul războiului și nici prin vitejie. La începutul luptei sunt totdeauna foarte viteji, iar de-al doilea sunt mai moi; dacă și după aceea sunt din nou împinși îndărăt, atunci rar mai cutează să înceapă a treia oară. Însă de la tătari au învățat să se întoarcă iar din fugă și cu acest meșteșug au smuls adesea izbânda din mâna dușmanului. Față de cei învinși se arată când blânzi, când cruzi, după firea lor cea nestatornică. Ei socotesc că este o datorie creștinească să ia viața unui turc sau tătar și pe acela care se arată blând cu aceștia îl socotesc că nu este bun creștin. Ce gândesc ei despre acest lucru, au arătat îndeajuns la pustiirea cea din urmă a Bugeacului când Petriceicu a năvălit în Basarabia

după bătălia de la Viena.

Moldovenii nu cunosc măsura în nimic; dacă le merge bine, sunt semeți, dacă le merge rău, își pierd cumpătul. Nimic nu li se pare anevoie la întâia aruncătură de ochi; iar dacă se ivește ceva cât de cât să le stea împotriva, atunci se zăpăcesc și nu știu ce să facă. La urmă, când văd că străduințele lor sunt zadarnice, se căiesc pentru ceea ce au săvârșit, dar prea târziu. De aceea nu putem face nimic alta, decât să punem pe seama osebitei și nemărginitei pronii că împărăția atât de mare și înfricoșată a turcilor - după ce răsturnase cu armele toată puterea romanilor în Asia și o bună parte din Europa, Ungaria, Serbia, Bulgaria și alte nenumărate împărății și pusese stăpânire cu sila pe neamul cel mai înțelept - grecii - nu a fost în stare să silească un norod atât de prost și fără de putere să i se plece sub stăpânire, norod care a umblat de atâtea ori să lepede jugul pe care l-a primit de bunăvoie, dar și-a păstrat întregă și nevătămată rânduiala sa politicească și bisericească.

De altminteri moldovenii nu numai că nu sunt iubitori de învățătură, ci chiar le e urâtă aproape la toți. Chiar și numele meșteșugurilor cele frumoase și ale științelor nu le sunt cunoscute. Ei cred că oamenii învățați își pierd mintea și atunci când vor să laude învățătura cuiva, zic că a înnebunit de prea multă învățătură. Despre lucrul acesta moldovenii vorbesc fără cuviință zicând că “învățătura este treaba popilor; pentru un om de rând este de ajuns dacă știe să citească și să scrie, să-și scrie numele, să-și treacă în condica lui un bou alb, negru și cu coarne, caii, oile și alte dobitoace de povară, stupii și orice alte lucruri de acestea; toate celelalte sunt netrebuicioase”. Cu toate că femeile nu stau ascunse față de bărbați cu aceeași băgare de seamă ca la turci, cu toate acestea, dacă sunt cât de cât de neam bun, ies rareori afară din casele lor. Jupănesele boierilor au, ce-i drept, o înfățișare plăcută, dar cu frumusețea stau mult în urma nevestelor oamenilor de rând. Căci acestea au chipul mai frumos, însă sunt în cea mai mare parte desfrânate. Unele beau pe acasă mult vin; dar în adunări rareori vezi o femeie beată: căci o femeie este socotită cu atât mai vrednică de cinste, cu cât mănâncă și bea mai puțin la ospete. De aceea rar va vedea-o cineva ducând îmbucătura la gură sau deschizându-și buzele atât ca să i se poată vedea dinții; ea își vâra îmbucătura în gură cât poate mai în taină. Ei nu socotesc nimic mai de ocară decât să se vadă părul unei femei măritate sau al unei văduve; și se socotește fărădelege să descoperi la vedere capul unei femei. Dimpotrivă fetele socotesc că e rușine să-și acopere capul, chiar și cu pânza cea mai subțire, căci ele socotesc că a umbla cu capul gol este semnul curăției. Altminteri, obiceiurile sunt tot atât de deosebite, cât este de deosebit aerul de la un ținut la altul al țării.

Locuitorii din Țara de Jos, de multă vreme obișnuiți să trăiască în război cu tătarii, sunt oșteni mai buni și de asemenea oameni mai mândri decât ceilalți: se răzvrătesc mai lesne și sunt mai nestatornici, iar dacă nu au un dușman dinafară cu care să se bată, sunt lesne ispitiți de lenevie ca să stârneasă o răzvrătire împotriva căpeteniilor, ba chiar și împotriva domniei însăși. Despre slujba religioasă știu puțin lucru. Cei mai mulți dintr-înșii și aproape tot norodul de rând crede că fiecărui om Dumnezeu îi hotărăște ziua morții; iar înaintea acesteia nimeni nu poate să moară sau să piară în război. Aceasta le dă o îndrăzneală așa de mare, încât se năpustesc uneori nebunește asupra dușmanului. Să omoare sau să prade un turc, un tătar sau un evreu socotesc că nu este păcat și cu atât mai puțin fărădelege. Cei ce locuiesc mai aproape de tătari pradă și omoară cu vrednicie; și atunci când năvălesc în țara tătarilor, ei zic că n-au prădat, ci că și-au luat înapoi numai ce era al lor, fiindcă tătarii nu ar avea în stăpânire astăzi nimic afară de ceea ce au răpit cu sila de la strămoșii lor. Preacurvia este rară la ei. Însa tinerii socotesc nu numai că nu este rușine, ci că este de laudă să preacurvească în taină până se însoară, ca și când n-ar fi ținută să asculte de vreo lege. De aceea la ei se aude adesea vorbindu-se în chipul acesta: “Fătul meu iubit! ferește-te de furtișag și de ucidere, pentru că eu nu te voi putea scăpa de la spânzurătoare; dar pentru împreunare neîngăduită, nu ai a te teme de vreo primejdie de moarte, câtă vreme vei plăti banii la șugubinată (așa se cheamă acela care îi duce la femei desfrânate)”. Chipul cu care primesc oaspeți străini și drumeți e vrednic de cea mai mare laudă; căci deși foarte săraci din pricina învecinării cu tătarii, totuși nu se dau înapoi niciodată să dea mâncare și găzduire unui oaspe și-l adăpostesc fără plată timp de trei zile, împreună cu calul său. Pe străin îl primesc cu fața voioasă, ca și când le-ar fi frate sau altă rudenie. Unii așteaptă cu masa de prânz până la al nouălea ceas din zi și, ca să nu mănânce singuri, își trimit slugile pe ulițe și le poruncesc să poștească la masă drumeții pe care îi întâlnesc. Numai vasluienii n-au faima aceasta; aceștia nu numai că închid casa și camera în fața oaspetelui lor, ci se ascund când văd pe cineva venind, se îmbracă în haine zdrențăroase, vin apoi în chip de calici și cer ei înșiși pomană de la străin.

Locuitorii din Țara de Sus se pricep mai puțin în ale războiului și nici nu sunt deprinși cu armele; mai degrabă își mănâncă pâinea în sudoarea frunții și în liniște. Sunt înverșunați aproape până la eres în credința lor, de aceea se găesc peste 60 de biserici din piatră numai în ținutul Sucevei, peste 200 de mănăstiri mari, clădite din piatră, în toată Țara de Sus, iar munții sunt plini de călugări și pustnici, care își jertfesc acolo, în liniște, lui Dumnezeu viața smerită și singuratecă. Furtișaguri nu se săvârșesc decât puține sau deloc la ei. Totdeauna s-au arătat cu credință către domn, iar dacă s-au iscat și unele tulburări printre ei, acestea au fost stârnite numai de boierii din Țara de Jos. Asemenea și înainte de însurătoare păzesc curăția și au năravuri bune - lucru prea rar în Țara de Jos. În trebile țării sunt mai vrednici decât ceilalți; trebile casei le

fac cel mai bine; poruncile primite le împlinesc cu cea mai mare râvnă, iar oaspeții îi primesc mult mai bine decât locuitorii din Țara de Jos.

Jocurile sunt la moldoveni cu totul altfel decât la celelalte neamuri. Ei nu joacă doi sau patru inși laolaltă, ca la franțuji și leși, ci mai mulți roată sau într-un șir lung. Altminteri, ei nu joacă prea lesne decât la nunți. Când se prind unul pe altul de mână și joacă roata, mergând de la dreapta spre stânga cu aceiași pași potriviți, atunci zic că joacă hora; când stau însă într-un șir lung și se țin de mâini așa fel că fruntea și coada șirului rămân slobode și merg împrejur făcând felurite întorsături, atunci acesta se numește, cu un cuvânt luat de la leși "danț". La nunți înainte de cununie au obicei să joace în ogrăzi și pe ulițe în două șiruri, unul de bărbați, iar celălalt de femei. La amândouă se alege o căpetenie, un om bătrân și cinstit de toți, care poartă în mână un toiag poleit cu aur sau unul pestriț, legat la capăt cu o năframă cusută frumos. La pasul cel dintâi una dintre căpetenii trage pe ceilalți, care trebuie să vină după ea, de la dreapta spre stânga, cealaltă îi trage de la stânga spre dreapta, astfel încât ajung să stea față în față; după aceea se întorc spate la spate, apoi se învârtesc fiecare șir în șerpuiți arcuite și, ca să nu se încurce, se mișcă așa de încet, încât mai că nu se poate vedea că șirurile se mișcă. În amândouă șirurile fiecare își ia locul după rangul lui. Jupânesele și jupânițele boierilor au locul după starea bărbaților și părinților lor. Totuși căpetenia are totdeauna locul cel dintâi, locul al doilea îl ia nunul, iar pe al treilea mirele. Aceleași locuri le iau în șirul femeilor nuna și mireasa, chiar dacă acestea sunt dintr-o stare mai de jos decât celelalte. Până la urmă, însă, cele două rânduri se amestecă și joacă roată, în așa chip că fiecare bărbat însurat ține de mâna dreaptă pe nevasta lui, iar holteii țin fiecare de mână câte o fată de seama lor și le învârtesc împrejur. Uneori hora se învârtește în trei colțuri, în patru colțuri sau în forma unui ou, după voia și iscusința căpeteniei. Afară de aceste feluri de jocuri, care se joacă pe la sărbători, mai sunt încă alte câteva aproape un eres, care trebuie alcătuite din numerele fără soț 7, 9 și 11. Jucătorii se numesc "călușari", se adună o dată pe an și se îmbracă în straie femeiești. În cap își pun cunună împletită din pelin și împodobită cu flori; vorbesc ca femeile și, ca să nu se cunoască, își acoperă obrazul cu pânză albă. Toți au în mână câte o sabie fără teacă, cu care ar tăia îndată pe oricine ar cuteza să le dezvelească obrazul. Puterea aceasta le-a dat-o o datină veche, așa că nici nu pot să fie trași la judecată, când omoară pe cineva în acest chip. Căpetenia cetei se numește stariț, al doilea primicer, care are datoria să întrebe ce fel de joc pofteste starițul, iar pe urmă îl spune el în taină jucătorilor, ca nu cumva norodul să audă numele jocului mai înainte de a-l vedea cu ochii. Căci ei au peste o sută de jocuri felurite și câteva așa de meșteșugite, încât cei ce joacă parcă nici nu ating pământul și parcă zboară în văzduh. În felul acesta petrec în jocuri neconținute cele zece zile între

Înălțarea la cer a lui Hristos și sărbătoarea Rusaliilor și străbat toate târgurile și satele jucând și sărind. În toată vremea aceasta ei nu dorm altundeva decât sub acoperișul bisericii și zic că, dacă ar dormi într-alt loc, i-ar căzni de îndată strigoaicele. Dacă o ceată de acestea de călușari întâlnește în drum alta, atunci trebuie să se lupte între ele. Ceata biruită se dă în lături din fața celeilalte și, după ce fac învoielile de pace, ceata biruită este supusă celeilalte cete vreme de nouă ani. Dacă vreunul este omorât într-o astfel de încăierare, nu se îngăduie judecată și nici judecătorul nu întreabă cine a savârșit fapta. Cine a fost primit într-o asemenea ceată trebuie să vină de fiecare dată, vreme de nouă ani, în aceeași ceată; dacă lipsește, ceilalți zic că îl căznesc duhuri rele și strigoaicele. Norodul lesne crezător pune pe sama călușarilor puterea de a izgoni boli îndelungate. Vindecarea o fac în acest chip: bolnavul îl culcă la pământ, iar călușarii încep să sară și, la un loc știut al cântecului, îl calcă, unul după altul, pe cel lungit la pământ începând de la cap și până la călcăie; la urmă îi mormăie la urechi câteva vorbe alcătuite într-adins și poruncesc boalei să slăbească. După ce au făcut aceasta de trei ori în trei zile, lucrul nădăjduit se dobândește de obicei și cele mai grele boli, care s-au împotrivit lungă vreme meșteșugului doftoricesc, se vindecă în acest chip, cu puțină osteneală. Atâta putere are credința până și în farmece.

CAPITOLUL AL XVIII LEA **DESPRE OBICEIURILE DE LA LOGODNĂ** **ȘI DE LA NUNTĂ**

După ce am arătat sufletul și năravurile moldovenilor, cititorul poftitor să știe nu va fi cu siguranță nemulțumit, dacă îi vom arăta pe scurt și obiceiurile de care țin aceștia seamă la logodne și la nunți. Moldovenii își însoară copiii la vârsta la care trebuie să se facă, după legile bisericești, cununia. Însă se socotește că e rușine dacă o fecioară cere pe un bărbat; iar obiceiul țării a statornicit că flăcăii trebuie să-și aleagă ei înșiși neveste și nu să-și aleagă părinții fetei ginerele. Drept aceea, dacă unui flăcău îi place o fată, atunci el trimite la părinții ei oameni pe care ei îi numesc, cu o rostire latinească stricată, pețitori, adică petitores. Aceștia iscodesc mai întâi pe departe gândurile bătrânilor, ca să nu pătească rușinea să nu vrea părinții fetei. Dacă bagă de seamă însă că aceștia vor s-o dea atunci se duc cu toate rudeniile mirelui în casa fetei. Cel mai de frunte dintre pețitori, numit staroste, începe să rostescă vorbele pe care vrem să le dăm

aici, fiindcă aproape pretutindeni sunt la fel: “Moșii și strămoșii părinților noștri, umblând la vânat prin codri au dat peste țara în care locuim noi acum și în țara asta trăim, ne hrănim și ne întărim cu laptele și mierea ei.

Îmboldit de pilda lor, măritul boier cutare, în vreme ce umbla după vânat pe câmpii, prin codri și prin munți, a dat de o ciută, care, sfoasă și cuminte nu i-a îngăduit să-i vadă fața, ci a luat-o la fugă și s-a ascuns. Am pornit pe urmele lăsate de copitele ei, care ne-au adus până în casa aceasta; de aceea voi trebuie sau să ne dați sau să ne arătați încotro a fugit vânatul pe care l-am gonit cu osteneală și sudoare din pustietăți”. Acela ce rostește vorbele acestea mai adaugă încă vreo câteva alte vorbe cu tâlc și înflorite, pe care le poate ticlui. Părinții răspund la început că în casa lor n-ar fi venit acest fel de vânat; oaspeții s-au încurcat în urmele pe care au venit, ciuta ar putea fi ascunsă pe la vecini. Iar dacă peștorii stăruie să li se arate vânatul, atunci se aduce o fată bătrână, urâtă și îmbrăcată în zdrențe și îi întreabă dacă aceasta e ciuta pe care o urmăresc. Peștorii răspund: “nu” ! și adaugă că vânatul lor are plete bălaie, ochi de șoim, dinți ca șiragul de mărgele, buze mai roșii decât cireșile, trup ca de leoaică, pieptul ca de găscă, gât ca de lebădă, degete mai netede decât ceara și fața mai strălucitoare decât soarele și luna. Dacă părinții tăgăduiesc din nou că un astfel de vânat s-ar fi arătat vreodata la ei, peștorii le dau răspuns că ei au cei mai buni câini de vânătoare, care nu i-au înșelat niciodată și care le-au dat semnele cele mai adevărate că ciuta pe care o caută ei se află tănuită aici.

La urmă, când peștorii se laudă cu sila și cu armele, atunci părinții scot fata la iveală, împodobită după puterile lor. Când o văd, peștorii spun îndată că ea este ciuta căutată. Apoi cheamă un preot sau, dacă acesta este prins cu alte trebi, pe cei mai bătrâni dintre vecini și înaintea lor logodnicii își schimbă inelele. Isprăvindu-se aceasta, părinții ascund îndată fata și se întinde masa, la care, înainte să se scoale, se hotărăște ziua nunții.

Când mirii sunt copii de boieri, atunci nu se poate face nici logodna și nici binecuvântarea preotului fără încuviințarea domnului și mărturia arhiereului. Prin aceasta de la urmă se caută să nu se facă vreo nuntă neîngăduită de legile creștinești și preotești; iar prin cea dintâi, să nu se unească mai de aproape prin această legătură mai multe neamuri boieresti fără de voia domnului. Când se hotărăște vremea să se facă nunta, atunci rudeniile se adună în luna dinainte, după liturghie, atât în casa mirelui, cât și în cea a miresei, aduc lăutarii din locul acela, care mai întotdeauna sunt țigani și se ospătează în casă în cântările din gură și din instrumente, ale acestora. După ce se ridică de la masă, fetele și alte femei cern făină aleasă pentru nuntă, din care pricină ziua aceasta este numită îndeobște ziua cernutului. Dacă se află în același târg sau în același sat casele celor logodiți, ori nu sunt mai departe una de alta decât cale de două sau trei zile, atunci ospățul de nuntă începe de joi în amândouă casele și ține până sâmbătă. Duminică se strâng toate rudeniile mirelui ca să aducă mireasa și trimit înainte colăcari ca să vestească sosirea mirelui. Cei ce sunt adunați la casa miresei îi pândesc în cale și caută să-i prindă înainte să ajungă la casa miresei. Ca să se ferească de acest lucru colăcarii folosesc de obicei cai foarte iuți. Dacă se întâmplă să-i prindă, când este vorba de oameni din norod, îi leagă vârtos și-i pun de-a-ndăratelea pe cal; la cei de frunte, însă, pe aceștia îi împresoară prietenii miresei și îi duc îndată, cu chip că i-au robit, până la casa acesteia. Odată ajunși acolo, îi întreabă ce caută? Ei dau răspuns că au fost trimiși să vestească război și că oștenii vor sosi curând ca să ia cetatea. După ce spun acestea, îi duc înlăuntru și îi silesc să deșarte câteva pahare cu vin și îndopați astfel cu vin, îi trimit îndată îndărăt cu câțiva oaspeți ai miresei. Când aceștia văd că vine mirele, îi lasă pe colăcari - nu fără ocări - și se grăbesc spre casă. Dacă aceia care îl însoțesc pe mire pot să se ia după dânșii și să-i înhațe, atunci obișnuiesc să-i lege vârtos și să-i ia cu ei. La urmă, când oaspeții celor două părți se adună în casa miresei, se pune la cale o întrecere de cai, hotărându-se o răsplată și anume: la oamenii de rând, o năframă cusută frumos, iar la cei mai avuți, o bucată de pânză sau de mătase de bun preț. Apoi trimit înainte oameni care hotărăsc ținta și, după ce dau semn de pornire printr-unul dintr-înșii care fac strigarea, aceia ce cred că au caili cei mai buni le dau pinteni. Învingătorul primește răsplata din mâna miresei, iar calul e împodobit cu o cunună de flori împletită meșteșugit. Spre seară, după vecernie, logodnicii sunt duși la biserică cu cât alai le stă în puteri, ca să primească binecuvântarea bisericească. În mijlocul bisericii se așterne un covor, pe care stă la dreapta mirele, iar la stânga mireasa. În vreme ce stau acolo, li se pun sub amândouă tălpile galbeni, iar la oamenii de rând, lei prin care se înțelege că s-au lepădat de lume și că trebuie să calce în picioare măreția acesteia. Îndărătul lor stau nunul și nuna, ținând două lumânări la fel de mari și de grele. În vremea aceasta preotul rostește rugăciunea obișnuită la cununie și le schimbă de trei ori inelele. După ce pune celor doi miri cununiile pe cap, îi poartă prin mijlocul bisericii la fel ca la danț, în vreme ce cântăreții înalță cântarea obișnuită la acest prilej. În această vreme rudele împărăție printre cei din jur bani mărunți, nuci și hamei uscat, ca să arate prin asemenea pilde că se roagă lui Dumnezeu dătătorul de viață pentru rodnicia hameiului și a nucilor, iar de toate avuțiile și semețiile acestei lumi trebuie să se lepede. Preotul dă la urmă celor doi cununați să guste de trei ori pâine întinsă în miere, semn al dragostei și unirii veșnice. Și ca să dea prilej celor dimprejur să rădă la această ceremonie voioasă, îi lasă pe miri să încerce de trei ori în zadar să apuce din îmbucătură. După ce se sfârșesc toate, toți se întorc, în aceeași rânduială în care au venit, la casa miresei, a carei față e acoperită cu o pânză subțire de mătase roșie, prinsă cu două bolduri, pe care la urmă, când mireasa e dusă la culcare, frații sau rudeniile miresei le înfig în perete deasupra capului mirilor. În vremea aceasta mănâncă și bea, câteodată

până la al treilea ceas al dimineții. După acest ceas, bucătarii pun pe masă un cocoș fript cu pene cu tot; unul dintre oaspeți se ascunde sub masă, cântă cocoșește și vestește zorii zilei. Oaspeții dau după aceea bucătarului bacșiș și se ridică cu toții de la masă; iar mirele, care își ține mireasa de mână, se așează în mijlocul camerei. Apoi un diac citește cu glas tare foaia zestrei, iar toate aceste lucruri, care au fost puse într-o cameră deosebită ca să poată fi văzute de fiecare, sunt încărcate într-o căruță și duse acasă la mire. Apoi acela care vorbește părinților miresei în numele ei pomenește nașterea, creșterea și toate celelalte binefaceri primite de la ei; le mulțumește pentru toate și le cere binecuvântarea, pe care părinții i-o dau ei înșiși sau pun pe altcineva să i-o dea în numele lor și roagă pe Dumnezeu și pe îngerul lor păzitor să le dea celor cununați dragoste credincioasă și așternut nespurcat, iar la urmă le aduce paharul de despărțenie - care se numește paharul căii albe - lăsându-i apoi să plece din casa lor. Când dau să pășească peste pragul casei, îi opresc frații miresei sau, dacă aceasta n-are frați, frații părinților ei, cu sabia goală, pe care o înfig de-a curmezișul în stâlpii ușii. Mirele scapă de ei dându-le fie un cal, fie un alt dar pe care îl are la îndemână. Mireasa se urcă singură (pentru că nu-i este îngăduit să ia din casa părintească nici o slugă) într-o căruță, însoțită de mama sau sora mirelui, și îl urmează pe bărbatul ei, care merge înainte. Când ajung la casa mirelui — după ce se mai deșartă încă vreo câteva pahare de vin - pe tineri îi duc nașii în odaia de culcare. Mirele se îngrijește cu multă luare-aminte ca a doua zi părinții miresei să nu afle nimic despre fiica lor; pentru că aceștia trebuie să-și vadă fiica, împreună cu toți prietenii apropiați, a treia zi după nuntă, drum care se numește drumul cel mare, fiindcă acuma părinții pot să aibă parte - după cum se întâmplă - sau de multă cinste, sau de rușine. Căci, dacă fiica lor s-a aflat fecioară, nu numai că toate sunt bune, dar și părinții sunt ospătați cu o masă strălucită, la care, după ce mănâncă al doilea fel de bucate, se arată fiecăruia pe un taler cămașa cu semnele fecioriei, pe care toți obișnuiesc să pună un mic dar. Dar aceasta se întâmplă numai la oamenii de rând, căci la cei mai de sus nu pot să vadă cămașa decât socrilor. Iar dacă fiica lor s-a făcut de ocară din pricina unei împreunări neîngăduite, mirele își adună a doua zi prietenii apropiați, cărora le arată că și-a găsit mireasa spurcată (cu acest cuvânt numesc ei femeile necinstite). Aceștia aduc pentru ea cea mai proastă căruță și, cu hamuri rupte, înhamă în locul cailor pe părinții ei și-i silesc cu bătaia să-și ducă înapoi acasă, ca pe o curvă, fiica așezată în caruță. Nimănu-i este îngăduit să împiedice acest lucru pe drum și dacă cineva ar cuteza să slobozească pe părinți, acela ar fi pedepsit nu numai cu bătaia, ci și de către judecător, ca un călcător al legii și al obiceiurilor țării. Bărbatul oprește toată zestrea, și, dacă el a făcut cheltuieli cu nunta, le primește îndărăt, la porunca judecătorului, de la părinții care nu și-au păzit fata. Așa se întâmplă printre țărani cu oamenii aceia sărmani; dar nu și printre boieri care își priveghează fetele mult mai îndeaproape, așa că nu li se poate întâmpla lesne asemenea lucru. Când află că fata lor s-a găsit spurcată, răscumpără necinstea fiicei lor cu o zestre mai mare în sate sau bani; iar dacă ginerele nu se mulțumește în nici un chip cu aceasta, își iau fata acasă și dau mirelui slobozenie să se însoare cu alta.

Când domnul însuși este naș, atunci ospățul de nuntă se face la curtea domnească. Mirele primește din partea domnului un gugiuman la fel cu al domnului și un cal, iar la masă toată vremea stă de-a dreapta domnului cu capul acoperit. Toți slujitorii curții îl slujesc, ca și pe domn; iar când mirele se duce la biserică sau la casa sa, toată curtea domnească - cu țimbale și alte instrumente moldovenești și turcești - îl însoțește ca pe domnul însuși. A treia zi după nuntă mirele se duce împreună cu mireasa la domn și la doamnă ca să mulțumească pentru cinstea atât de mare ce li s-a făcut - dar fără să aducă daruri.

CAPITOLUL AL XIX LEA

DESPRE OBICEIURILE DE ÎNGROPĂCIUNE LA MOLDOVENI

Moldovenii își îngroapă morții după rânduiala bisericii răsăritene. Îndată ce moare cineva, se spală cu apă caldă și, înainte de a-i înțepeni mădularele, îl îmbracă cu hainele cele mai noi și cele mai bune pe care le-a avut; se așează apoi trupul pe năsălie în mijlocul pridvorului. Trupul mortului nu se îngroapă chiar în ziua cea dintâi, ci se așteaptă până a treia zi, ca nu cumva să se socotească mort un bolnav căzut numai în nesimțire și să se îngroape de viu. Vecinii se adună când aud clopotele și își arată întristarea către rudele de sânge care stau în jurul mortului. În ziua sorocită pentru îngropăciune, toți vecinii se adună și-l petrec pe mort, după ce se isprăvește slujba la biserică, în vreme ce preoții merg înaintea lui, iar rudele în urmă. După ce se împlinesc datinele bisericesti, trupul mortului este îngropat în curtea bisericii. Iar când moare vreo căpetenie a oastei, atunci caii lui se acoperă cu pânză neagră și hainele cele mai scumpe i se pun deasupra; înaintea mortului este purtată o suliță de care atârână o sabie fără teacă și cu mânerul în jos. De o parte și de alta pășesc vreo câțiva oșteni, îmbrăcați în zale și cu coifuri. Ei pun în ochii cailor zeamă de ceapă sau praf de pușcă, ca să se arate ca și când caii ar plânge în felul oamenilor moartea stăpânului lor. Trupul unui boier îl petrece de obicei domnul însuși, împreună cu toată curtea lui. Dacă mortul a fost unul dintre cei mai de frunte, atunci semnele dregătoriei lui sunt purtate înaintea năsăliei până la groapă; iar după aceea sunt așezate în spătarie sau în divan. Locul său trebuie să rămână gol măcar vreme de trei zile. Doliul nu este același

pentru toți. Dacă moare un țăran, atunci feciorii lui trebuie să umble cu capul gol șase luni de-a rândul, chiar dacă este în toiu iernii, și să-și lase să crească părul și barba; nu pot să-și acopere cu nimic capul, chiar dacă au de mers cale cât de lungă. Altminteri același lucru îl făceau îndeobște și boierii vreme de 40 de zile de-a rândul; însă acuma au lepădat asemenea obiceiuri și se mulțumesc să îmbrace haină cernită și să-și lase părul să cadă în plete. Dacă a murit fratele unei fete de țăran, după obicei ea își taie o șuviță de păr și o atârnă pe crucea ce se pune la groapa lui și poartă grijă un an întreg ca nu cumva să se piardă sau să cadă; dacă se întâmplă totuși acest lucru, ea atârnă iară o șuviță pe cruce. De obicei se adună cu toții în fiecare duminică la groapă vreme de un an și-și plâng morții. Cei bogați năimesc bocitoare, care știu felurite cântece de jale, în care arată ticăloșia și deșertăciunea vieții, după cum se poate vedea din versurile acestea cu care fac de obicei începutul:

Cânt cu jale viața rea a lumii acesteia, Cum se sfarmă și se rupe ca un fir de ață.

Apoi ele închipuiesc ființa celui mort ca fiind de față, îl

întrebă tot felul de lucruri și spun că din ură pentru lumea

A lumii cânt cu jele Cumplita viață,

Cum se rupe și se taie Ca cum ar fi o ață

Nu este exclus că motivul acesta, care descinde în literatura cultă din lirica lui Ovidiu, să fi avut și o circulație populară. În nici un caz, forma utilizată de Cantemir, nu pare a indica o proveniență populară. Aceasta nu vroește să răspundă la întrebările puse, dar, în cele din urmă, înduplecat de rugămintele rudelor, rostește câteva cuvinte. Le dă învățătură ce trebuie și ce nu trebuie să facă și le spune că de aici înainte nu va mai vorbi cu dâșii și nici nu se va mai întoarce pe pământ, fiindcă a și început să guste desfătările raiului, pe care Dumnezeu le-a gătit slugilor lui credincioase - și alte bazaconii de acestea de-ale femeilor limbute.

III

DESPRE CELE BISERICESTI ȘI ALE ÎNVĂȚĂTURII ÎN MOLDOVA

CAPITOLUL I

DESPRE RELIGIA MOLDOVENILOR

Lenevirea strămoșilor noștri este de vină că nu putem spune ce fel de religie au avut odinioară moldovenii mai înainte ca soarele dreptății să fi răsărit pe cerul nostru. Iar dacă vream să credem că dacii cei vechi se trăgeau din sciți - cum zic toți istoricii pe care îi cunoaștem - atunci se poate prepune, fără teamă că vom greși, că moldovenii s-au închinat la aceiași zei la care s-au închinat - după cum se vede din cele ce spun cronicile rusești - neamurile scite, cum sunt: Peruna, zeul tunetului, Volos, zeul dobitoacelor, Pohvist, zeul văzduhului, Lado, zeul veseliei, Kupalo, zeul secerișului, și alți zei ca aceștia, precum: Osliado, Chorsa, Dașuba, Striba, Semargle și Mocosa. Asemenea se vede că și romanii, pe care nu i-a întrecut nici un alt neam cu eresurile, nu numai că nu au nimicit religia cea veche, ci dimpotrivă au mai sporit-o cu zei noi de-ai lor. Acest lucru îl va vedea lesne oricine își amintește că romanii, ori de câte ori supuneau o țară nouă, aduceau jertfe atât zeilor neamului biruit, cât și zeilor lor: ba încă după ce au biruit Egiptul, muma cea roditoare a idolilor, au adus de acolo la Roma idoli de tot felul, cărora li s-au închinat de asemenea. Se mai adaugă la aceasta și credința tuturor celor ce se închinau la idoli că nu numai fiecare țară ar avea zeii ei, ci și că fiecare familie ar avea zeii casei și zeii păzitori, despre care credeau că le-ar purta o grijă deosebită și că cel ce nu se înțelege cu ei nu poate nici să-și stăpânească cu norocire țara sa și nici să trăiască în pace în casa lui. Nu se poate dovedi cu nici un fel de mărturii limpezi ale cronicarilor cam în ce vreme a încetat în Moldova eresul păgânesc și s-a primit legea cea creștinească; cu toate acestea, pesemne că religia creștinească a fost adusă pe față în Dacia abia în vremea domniei lui Constantin cel Mare, fiindcă sub Constanțiu, fiul lui Constantin cel Mare, amândouă Daciile își aveau arhierii lor, după cum arată tipicul soborului ținut la Sardes. Și se poate că mulți daci să se fi plecat cu multă vreme înainte asupra învățăturii sângerate a mucenicilor, ca să urmeze steagul lui Hristos. În zilele noastre tot norodul ține de biserica creștinească a Răsăritului. Nu se îndoiește nimeni de slova credinței, nimeni nu se arată fără luare-aminte față de vreuna din porunci și nu face nimic din cele oprite de biserică. O erezie sau un eretic nu s-au arătat vreodată în Moldova și cu atât mai puțin s-ar fi putut răspândi. Poate că pricina este și că norodul nu a primit niciodată învățătura scolastică și cea vicleană a clevetitorilor, ci a crezut că simplitatea Evangheliei și învățătura sfinților părinți bisericești sunt îndestulătoare pentru mântuirea sufletului și fără școală. Nici o altă religie nu este mai urâtă de moldoveni ca religia papistașilor, deși țin de ea aproape toți supușii moldoveni de neam unguresc, care au și un episcop al

lor la Bacău. Adică ei spun că celelalte erezii se cunosc de la sine, iar îndepărtarea lor de la biserica cea adevărată se poate înțelege lesne; papistașii însă sunt lupi îmbrăcați în piele de oaie (căci ei nu știu nimic despre alți papistași decât despre cei crescuți în biserica Răsăritului); iar papistașii le zic celor ce țin de biserica grecească uneori frați, alteori schismatici și *cf* jalwn pentru că nu cinstesc capul văzut al bisericii, adică pe papa; alteori îi numesc chiareretici. De aceea se întâmplă că norodul cel prost abia poate să deosebească adevărul de înșelăciune, ca să se poată păzi de otrava ei. Pricina cea mai de seamă împotriva oricăror înnoiri, ca să vorbim în treacăt, pare că se află în statornicia cu care moldovenii s-au plecat totdeauna către biserica Răsăritului. Pentru că știe oricine a învățat istoria bisericii că țara ungurească și Transilvania, unde au locuit strămoșii noștri înainte de descălecatul Moldovei, nu s-au închinat niciodată scaunului de la Țarigrad sau grecesc, ci totdeauna scaunului de la Roma, de aceea toți locuitorii au și fost fii ai bisericii Apusului, înainte să fi răzbătut până acolo ereziiile lui Luther și Calvin. Dar fiindcă urmașii lui Dragoș și-au păstrat totdeauna religia pe care au avut-o în vatra de unde au plecat (căci nu ni se spune nicăieri că ei ar fi părăsit biserica papistășească și ar fi trecut la biserica Răsăritului), dar credința lor nu se deosebește întru nimic de aceea a Răsăritului, se vede limpede că Apusul și nu Răsăritul s-a depărtat mai târziu de la credința creștinească cea adevărată. Dar să lăsăm acestea și să ne întoarcem la lucrul de care vorbeam.

Mărturisirea credinței sau crezul se folosește în slujba religioasă așa cum a fost alcătuit de către sfinții părinți la Sinodul de la Niceea, iar adăogirea papistășească “și de la Fiul” se leapădă. Despre purcederea sfântului duh, ei cred întocmai ceea ce spune Ioan evanghelistul cu vorbele Mântuitorului. Dar, după cum nu se vor să recunoască purcederea de la Fiul fiindcă Sfânta Scriptură nu zice nimic mai limpede, tot atât de puțin folosesc în slujba lor religioasă adăogirea lui Palama: “de la Tatăl singur”. Au șapte taine. La împărtășanie se țin după cele statornicite de sfinții părinți Vasile și Ioan Chrisostom. Folosesc la aceasta pâine dospită și se împărtășesc în amîdouă chipurile, cu pâine și cu vin. Cinstesc icoanele sfinților, dar nu cioplite, ci zugrăvite, însă zic că numai lui Dumnezeu singur i se cuvine slujbă religioasă. Cred că sfinții n-au ajuns încă la mântuirea desăvârșită, ci că, împreună cu Pavel, ei așteaptă ziua de apoi, adică judecata cea de pe urmă; mai cred că aceștia au totuși, în vremea aceasta în sufletele lor o nădejde neîndoită în mântuire, care trezește în ei o bucurie nespūsă, așa că pentru vredniciile lor nu le lipsește nimic. Nu recunosc purgatoriul, dar zic că păcatele mici pot fi iertate și după moarte prin rugăciunile bisericii și cu pomeni. Citesc în biserica Sfânta Scriptură după tălmăcirea celor șaptezeci de tălmăci; ei leapădă Vulgata și toate celelalte tălmăciri. Postesc, în afară de miercurea și vinerea, de patru ori pe an la vremea rânduită, dar în postul cel mare de patruzeci de zile și în postul din zilele cele de la începutul lunii lui august închinare Sfintei Fecioare se înfrânează să mănânce chiar și pește. Mai sunt unii care nu mănâncă nici luna carne, din prea mare eres, și care își așează ei înșiși și alte zile de post la praznicile sfântului Atanasie, sfântului Gheorghe și sfântului Dumitru, și unele femei, măcar că nu îmbracă straie monahicești, fac jurământ de bunăvoie să nu mănânce carne toată viața lor. Altminteri norodul - și la noi în Moldova, ca și în alte țări pe care știința nu le-a luminat încă - este foarte plecat spre eres și încă nu s-a curățat desăvârșit de necurăția cea veche, încât se mai închină și acuma în poezii și cântece, la nunți, îngropăciuni și alte întâmplări știute, la câțiva zei necunoscuți și care se vede că se trag din idolii cei vechi ai dacilor. Așa sunt Lado și Mano (a), Zâna (b), Drăgaica (c), Doina (d), Heiole (e), Stahia (f), Dracul din tău (g), Ursitele (h), Frumoasele (i), Sânziencele (k), Joimărițele (l), Paparuda (m), Chiralesia (n), Colinda (o), Turca (p), Zburătorul (q), Miazănoapte (r), Strâga (s), Tricolici (t), Legătura (u), Dezlegătura (v), Farmec (w), Descântec (x), Vergelat (y) și multe asemenea.

Notă:

a) Se obișnuiește ca numele lor să fie pomenit de babe, mai cu seamă la nunți; de aceea se poate presupune că prin ele trebuie să se înțeleagă Venus și Cupido, ca păzitori ai dragostei de nuntă.

b) Acest cuvânt ar putea să se tragă din numele Diana. Totuși rareori se vorbește despre ea singură, de obicei se vorbește de mai multe; le zic Zâne și le socotesc niște fecioare frumoase, care dăruiesc frumusețe.

c) După cum se vede, prin ea o înțeleg pe Ceres. Căci în acea vreme a anulul când încep să se coacă semănăturile, toate fetele țăranilor din satele învecinate se adună și o aleg pe cea mai frumoasă dintre ele, căreia îi dau numele de Drăgaica. O petrec pe ogoare cu mare alai, o gătesc cu o cunună împletită din spice și cu multe basmale colorate și-i pun în mâini cheile de la jitnițe. Drăgaica aceasta împodobită în acest chip se întoarce de la câmp spre casă cu mâinile întinse și cu basmalele fluturând în vânt, de parcă ar zbura, și cutreieră toate satele din care s-a adunat lume s-o petreacă cântând și jucând laolaltă cu toate tovarășele ei de joc, care o numesc foarte des soră și mai-marea lor în cântecele alcătuite cu destulă iscusință. Fetele din Moldova doresc din toată inima să aibă parte de această cinstire sătească, deși în cântecele lor spun mereu, după datină, că fata care a întruchipat Drăgaica nu se poate mărita decât abia după trei ani.

d) Se vede că acesta a fost numele obișnuit la daci al lui Marte sau al Belonei, căci cu el încep toate cântecele în care se cântă faptele războinice și moldovenii îl folosesc îndeobște ca să-l pună înaintea cântecelor lor.

e) Acest nume îl folosesc de obicei în cântecele de jale, dar nu ca o strigare, ci în așa chip, că s-ar părea că vor să arate prin el o ființă știută.

f) Ei își închipuie că aceasta ar fi o femeie uriașă care străjuiește și e stăpâna caselor vechi și părăsite, mai cu seamă a celor zidite sub pământ, și de aceea și a comorilor.

g) Așa numesc ei duhurile rele, despre care cred că își au lăcașul în apă.

h) Ei cred că acestea ar fi două fecioare, ce se află de față la nașterea oricărui copil și care îi dăruiesc, după voia lor, însușiri sufletești și trupești și îi hotărăsc de la început toata norocirea și toată năpasta ce va întâmpina în viață.

i) Ei le socot pe acestea nimfe ale văzduhului, care îndrăgesc adesea pe feciorii cei tineri și frumoși. Când pe un flăcău îl lovește deodată slăbănogirea sau damblaua, ei dau vina pentru boalele acestea pe Frumose și zic că în chipul acesta ele se răzbună atunci când dragostea li s-a schimbat în ură și furie, fiindcă cel ce le era drag nu le-a dat ascultare.

k) Acesta este numele sfântului Ioan Botezătorul. Ei cred că în ziua când se prăznuiește acest sfânt soarele nu-și străbate drumul său drept înainte, ci într-o linie tremurată. De aceea toți țărani moldoveni se scoală în acea zi înaintea zorilor și privesc cu ochi mari răsăritul soarelui și cum ochiul nu suferă prea mult această lumina și, din pricina ei, începe să se zdruncine și să tremure, ei pun pe seama soarelui tremurătura pe care o simt în ochi și se întorc voioși acasă, după ce au făcut această încercare.

l) Așa le numesc pe femeile despre care zic că umblă în joia verde, dis-de-dimineată, și dacă dau de o femeie dormind, fiindcă în Moldova se face de obicei în toate casele focul la vremea aceea, o pedepsesc să fie de atunci încolo trândavă la tot lucrul de peste an.

m) În vremea verii, când semănăturile sunt primejduite de secetă, oamenii de la țară îmbracă o copilă mai mică de zece ani cu o cămașă făcută din frunze de copaci și buruieni. Toate celelalte copile și copiii de aceeași vârstă o urmează și se duc jucând și cântând prin împrejurimi; iar oriunde sosesc, babele au obicei de le toarnă apă rece în cap. Cântecele pe care-l cântă este alcătuit cam așa: "Paparudo! sui-te la cer, deschide-i porțile, trimite de acolo ploaia aici, ca să crească bine secara, grâul, meiul și altele".

n) Se potrivește cu strigarea creștinilor în rugăciunea lor "Kyrie eleison!" de unde se și trage. Stăpânul casei are obicei să facă la 5 ianuarie, în ajunul Bobotezei, o cruce de lemn, pe care o învelește cât mai frumos cu pânză albă sau cu pânză de borangic și catifea, cum poate fiecare, după averea lui, iar după vecernie ca într-un alai, petrecuți de o droaie de copii, o poartă prin toate casele, unde strigă foarte des cuvântul Chiraleisa.

o) Aceasta aduce cu Calendis ale romanilor și se prăznuiește îndeobște la începutul fiecărui an nou, atât de către oamenii de rând, cât și de boieri, cu datini deosebite.

p) Este un joc închipuit în vremurile vechi din ură împotriva turcilor. În ziua de Crăciun se pune cuiva o căpățână de cerb cu coarne mari, de care se leagă o mască făcută din fâșii de pânză colorată și atât de lungi încât acoperă și picioarele celui care o poartă. Peste acesta se așează altul, care se face un bătrân ghebos, și așa străbat toate ulițele și casele, jucând și cântând cu o mulțime de lume după ei.

q) Însemnează cel ce zboară. Ei zic că este o nălucă, un om tânăr frumos, care vine noaptea la fete mari, mai ales la femeile de curând măritate și toată noaptea săvârșește cu dânsele lucruri necuviincioase, cu toate că nu poate fi văzut de ceilalți oameni, nici chiar de cei care îl pândesc. Iar noi am mai auzit că unii bărbați însurați mai inimoși au prins asemenea zburători și, când au aflat că sunt făpturi cu trup ca și alții, i-au pedepsit cum li se cădea.

r) Se numește miazănoapte și zic că este o nălucă, care umblă pe răspântii de drum de la asfințitul soarelui și până la miezul nopții, luând înfățișare de animale de tot felul, pierind apoi iarăși.

s) Se trage de la cuvântul grecesc *strōjl* și la moldoveni are același înțeles ca și la romani, adică zic că e o vrăjitoare bătrână care omoară copiii noi născuți, pe neștiute, cu meșteșug drăcesc. Acest eres este răspândit cel mai mult la ardeleni. Ei zic că, atunci când umblă Străga, găsesc copiii înăbușiți în leagăne, fără să fi fost mai înainte bolnavi. Dacă au prepus pe vreo femeie bătrână, atunci o leagă de mâini și de picioare și o aruncă într-un râu. Dacă se duce la fund, atunci zic că e nevinovată; iar dacă plutește deasupra apei, atunci zic că e destul de vinovată și o ard de vie, fără să mai facă cercetări, în vreme ce bătrâna strigă în zadar că e nevinovată, până își dă duhul.

t) Este întocmai ceea ce la franțuji înseamnă le loup garou. Ei zic că cu meșteșugul vrăjilor oamenii se pot preface în lupi și alte fiare sălbatice și că pot să-și însușească în așa chip firea acestora, că pot să se năpustească asupra oamenilor și dobitoacelor și să-i sfâșie.

u) Aceasta, zic ei, ar fi un fel de fermecătură cu care se poate opri mirele să se împreuneze cu mireasa lui în noaptea nunții. Asemenea ei zic că tot așa pot să oprească lupii și alte fiare sălbatice să facă stricăciune la oi și la alte dobitoace.

v) Este slobozirea de fermecătura dinainte a mirilor, care se poate dobândi, cum zic ei, prin alte mijlociri de vrăji mai puternice.

w) Este o vrajă obișnuită la țărani, prin care femeile, după cum își închipuie ele, fac să se apropie de ele

iubitul lor sau pot să-l facă să înnebunească pe cel care le este lor urât.

x) Acesta este alt fel de vrajă cu care ar trebui să se vindece toate bolile ce nu sunt de moarte.

Vreau sa povestesc aici ceva ce-am văzut eu însumi în patrie. Cămărașul cel mare al răposatului meu tată avea un cal de mare preț care fusese mușcat pe câmp de un șarpe și i se umflase într-atât trupul, că nimeni nu mai trăgea nădejde să scape. A chemat o vrăjitoare bătrână, care a poruncit stăpânului calului să caute un izvor și să aducă din apa aceea neînceptută, cât o putea mai degrabă. Pentru că el voia să trimită pe o slugă ca să aducă apă, vrăjitoarea cea bătrână i-a zis că nu trebuie să facă în așa chip, că stăpânul trebuie să se ducă el însuși să ia apă, dacă voieste să-i scape calul cu viață. În cele din urmă tânărul i-a dat ascultare și a adus babei un ulcior mare cu apă. Apa aceasta a descântat-o cu un descântec neînțeleș și i-a dat tânărului să bea. El n-a făcut prea bucuros ce i-a poruncit, fiindcă adusesse prea multă apă. După ce a băut-o, îndată a văzut cum calul său, care zăcea la pământ, aproape mort, nu departe de el, își venea în fire iarăși, însă el se umfla și îl apucase niște dureri de nesuferit. După ce baba a mai descântat o dată, într-un sfert de ceas s-a însănătoșit și calul, iar tânărul a vărsat apa, fără să-i lase vreo urmă de durere sau de boală. Altă babă a vindecat pe de-a-ntregul în câteva zile un grajd întreg de cai, care se umpluse de râie - cu toate că se afla la o depărtare de trei zile de drum - prin descântece pe care le-a rostit deasupra unui smoc de păr de cal.

y) Este un fel de ghicire prin care moldovenii, punând niște nuiele într-un chip știut în noaptea dinspre întâi ianuarie, se încumetă să ghicească toată norocirea și năpasta pe care le va aduce anul întreg. La aceasta mai au trebuință și de linte, fasole și oale pe care le așează una sub alta cu o rânduială știută.

CAPITOLUL AL II LEA

DESPRE TAGMA BISERICESCĂ

Privegherea dinafară asupra bisericii Moldovei cade în seama domniei însăși, care ia aminte cu râvnă și cu multă grijă că purtarea și învățătura fețelor bisericesti să se potrivească cu temeiurile credinței; ca nici unul dintre dâșii să nu se abată din calea adevărului și să nu ascundă inimă de lup sub piele de oaie; nici păstorul să nu poarte grijă pentru turma sa sau să fie o pildă rea. Grijă pentru cele duhovnicești, adică îndrumarea sufletelor pe calea Domnului, este încredințată mitropolitului, care cercetează - ca un păstor credincios și slujitor treaz al Domnului său - bisericile de sub ascultarea lui, le așează arhieriei, care nu prea au învățătură, dar sunt plini de duh sfânt, și care nu nesocotește nimic din ce i se pare că este de trebuință pentru hrana și mântuirea turmei sale. Dar fiindcă, după ce s-au înmulțit locuitorii din Moldova, lucrul acesta a ajuns prea greu ca să poată să-l îplinească un om singur, pentru înlesnirea mitropolitului s-au mai făcut în Moldova încă alte trei scaune arhieresti, unul la Roman, altul la Rădăuți și al treilea la Huși; dar numele de episcop s-a dat numai vlădicilor de la Rădăuți și de la Huși. Cel de la Roman a fost numit arhieriu și i s-a îngăduit să poarte la slujba bisericescă mitra arhierescă, dar el nu este mai mare peste ceilalți episcopi, nu are decât întâietate. Mitropolitul moldovean a fost uns de patriarhul din Țarigrad, de când s-a așezat scaunul său până în vremea soborului de la Florența. Pentru că mitropolitul era pe atunci un om de rând și nu cunoștea bine Sfânta Scriptură, precum și ca să-și păstreze cinstea ce i-o dădea cel de al șaptelea scaun, precum și alte cinstiri pe care i le făgăduise papa, a semnat împotriva vrierii solului trimis cu el de Alexandru cel Bun, domnul Moldovei, toate hotărârile greșite și amăgitoare ale soborului, dar după ce s-a isprăvit soborul, nu a mai cutezat să se întoarcă în Moldova; de aceea Marcu, arhieriu din Efes, a dat Moldovei ca mitropolit pe un arhidiacon bulgar de neam, om foarte vestit pentru smerenia și credința lui; iar pentru că și patriarhul de la Țarigrad se dăduse de partea potrivnică, i-a poruncit să ceară întărirea sa totdeauna de la patriarhul din Ohrida. Și, începând de-atunci, mitropoliții Moldovei au luat obiceiul să ceară totdeauna până la începutul veacului trecut hirotonisirea de la patriarhul din Ohrida. Dar când a luat domnia Vasile Lupu și a cercat să orânduiască trebile țării pe care le-a găsit încurcate, parte din pricina lenevirii înaintașilor săi, parte din pricina tulburărilor dinăuntru, atunci Partenie, pe vremea aceea patriarh de Țarigrad, i-a trimis scrisoare alcătuită în chipul acesta:

“Noi dăm de știre Măriei tale să afle că biserica moldovenească era odinioară sub ascultarea bisericii Răsăritului, aceasta fiind muma cea bună și dreaptă a tuturor creștinilor, iar mitropolitul ei, ca toți ceilalți, era uns de scaunul sobornicesc de la Țarigrad. Veacuri la rând a rămas sub această ascultare, până în vremea domniei lui Ioan Paleologul, când patriarhul mincinos Mitrofan a semnat hotărârile soborului bisericesc din Florența, zdruncinând credința tuturor iubitorilor credinței celei adevărate în scaunul sobornicesc cel mai dintâi de la Țarigrad. Dar fiindcă uneltele și aceia care au stârnit această molimă rea au fost dați la o parte din cale curând după aceste tulburări, iar sfânta biserică a lui Dumnezeu, mireasa mirelui cel nevinovat, a fost adusă iarăși la pacea ei de odinioară, în faima ei cea de mai nainte, asemenea s-a dat în lături orice pricină de prepus; de aceea mai cu seamă este desăvârșit lipsit de cuviință ca biserica moldovenească, socotită totdeauna unul dintre mădularele cele mai alese și mai de frunte ale bisericii Răsăritului, să nu dobândească

sfințirea de la scaunul cel mai înalt, ci de la cel mai de jos. De aceea puținătatea noastră și tot soborul cel sfânt se roagă prea plecat de Măria ta să îngădui ca un mădular atât de ales al bisericii să se lipească iarăși de scaunul mai cinstit și să poruncești ca mitropolitul Moldo-Valahiei (așa numesc grecii Moldova), așa cum era obiceiul înainte vreme, să ceară ungerea de la scaunul nostru cel pravoslavnic de patriarh - lucru întru lauda Domnului și slava maicii noastre, biserica cea adevărată, iar pentru noi va fi o pricină de bucurie veșnică.”

Vasile (Lupu), înduplecându-se de această scrisoare a patriarhului și a soborului, porunci să nu se mai ungă de atunci încolo mitropolitul Moldovei de nimeni în afară de patriarhul de la Țarigrad. Și porunca aceasta a întărit-o, puțină vreme după aceea, soborul bisericesc ce s-a făcut la Iasi, chiar sub acest domn, împotriva iconoclaștilor și a altor eretici din acele vremuri, cu glasul și iscălitura tuturor patriarhilor și chiar al celui de la Ohrida. Altminteri mitropolitului Moldovei i se arată în biserica Răsăritului o cinstire cu totul deosebită, care nu se arată altora. El nu poartă, ce e drept, numele de patriarh, dar nici nu ascultă de vreunul, căci cu toate că este uns de patriarhul de la Țarigrad, totuși nu poate fi așezat sau scos din scaun de către acesta și nici nu trebuie să aștepte yōjon ca toți ceilalți mitropoliți, bisericii celei mari țarigrădene.

După ce a dobândit întărirea domniei, trei episcopi ai Moldovei împlinesc punerea mâinilor deasupra capului și dau de știre patriarhului printr-o scrisoare că cutare și cutare om cucernic, cu frica lui Dumnezeu și învățat, s-a ales cu ajutorul sfântului duh și nu în alt chip care să atârne de vrerea omenească. Același lucru îl face și domnul printr-o scrisoare osebită către patriarh și-l roagă să întărească în slujba aceasta, prin binecuvântarea sa, pe cel așezat în scaun; la care lucru patriarhul nu poate să se împotrivescă în nici un chip și trebuie să urmeze întru totul vrerea domnului. Afară de aceasta, el mai este de tot slobod de dajdia care se plătește patriarhului sub numele de *foin̄thtoz fa± bohqe±az*; asemeni nici o lege nu-i poruncește să întrebe pe patriarh despre lucruri care s-au săvârșit sau se vor săvârși în biserica moldovenească; dimpotrivă, el are tot așa de multă slobozenie în biserica sa ca și patriarhul din Ohrida în a sa. Cu toate că mitropolitul stă la un loc de cinste atât de înalt, totuși el nu poate nici să așeze și nici să scoată din scaun pe vreunul din arhieriei săi, căci numai domnul poate să cântărească felul de viață și învățătura acelora care ar putea să fie aleși și să cerceteze pricinile celor ce trebuie să fie scoși din slujbă, precum și să hotărască. Căci domnia a luat pe seama ei toate acestea; numai binecuvântarea după canoanele statornicite de apostoli a lăsat-o în grija mitropoliților. În schimb nici domnul nu poate să schimbe, să adauge sau să scoată ceva în trebile duhovnicești fără încuviințarea mitropolitului, cu toate că el cârmuiește ca stapân singur peste toți supușii săi. Această rânduală n-o țin decât domniile cei evlavioși. Căci, dacă domnul nu cinstește credința, atunci nici o lege nu poate să-l îngrădească. Iar când e vorba de vreo ucidere și domnul osândește pe oarecine la moarte, slujba mitropolitului nu este alta decât să întărească sau să îndrepteze înaintea divanului judecata domnului după lege, iar domnul, ca bun creștin și iubitor al dreptății, îngăduie aceasta. Arhieriei își împlinesc fără vreo împotrivire din partea cui- va slujba în eparhiile lor, așează în slujbă preoții de sub ascultarea lor și, dacă aceștia săvârșesc vreo ticăloșie, îi scot din slujbă fără să aibă milă; și nimeni nu se împotrivesc la aceasta. Totuși ei nu au dreptul să așeze și să scoată din slujbă pe stareți și arhimandriți, fiindcă pe aceștia îi judecă numai divanul domnesc. Pentru greșeli mai mici, fiecare se pedepsește de către mai marele său: diaconul de preot, preotul de protopop, ieromonahul și calugărul de egumen sau arhimandrit, protopopul, egumenul și arhimandritul de episcop, episcopul de mitropolit, mitropolitul de domn, domnul de cugetul său și de Dumnezeu, care folosește câteodată pe sultan drept unealtă pentru a îndrepta sau a pedepsi pe domn. Pentru greșeli mai mari, care trebuie pedepsite sau cu moarte sau cu luarea preoției, numai preoții, ieromonahii sau călugării stau sub judecata episcopilor lor. Iar starețul, arhimandriții și arhieriei nu se pot pedepsi decât de către domn. Dar dacă unul din acei pe care domnia i-a scos de sub puterea judecării ei săvârșește ceva împotriva legii sobornicești sau vreo strâmbătate, atunci arhierul este dator să dea de știre mitropolitului printr-o scrisoare, iar acesta înfățișează domniei pricina. Mitropolitul primește de la fiecare preot din eparhia sa, în fiecare an, două sute de aspri ca dajdie și o piele de vulpe sau de jder; în afară de acestea, el nu mai are voie să mai ceară și altceva. Asemenea nu are venituri nici de la arhierie, dacă aceștia nu-i dăruiesc ceva de bunăvoia lor. Același venituri le au și arhieriei din eparhiile lor.

CAPITOLUL AL III LEA **DESPRE MĂNĂSTIRILE DIN MOLDOVA**

Toate mănăstirile din Moldova sunt așezate pe unul și același temei și ele din canoanele date călugărilor de sfântul Vasile. Mănăstiri mari, sub ascultarea unui arhimandrit, sunt numai patru; iar mănăstiri mici, aflate sub ascultarea unor stareți, sunt peste 200, afară de aproape tot atâtea schituri, care au și ele mănăstiri într-un loc sau altul. Ele se împart în mănăstiri închinată (*ējier©mena*) și mănăstiri slobode (*¼lenqesa*). Cele dintâi sunt închinată ori cetății Ierusalimului, ori muntelui Sinai sau Sfântului Munte. În Moldova s-a făcut obicei ca domniile sau boierii, dacă voiesc să înalțe vreo mănăstire, să-și împartă toată averea între mănăstire și fiii

săi și să lase moștenire mănăstirii tot atât cât dobândește fiecare dintre copiii săi. Iar dacă ctitorul se teme că mănăstirea se va dărâma sau că ar putea să se ruineze după moartea lui, atunci o închină uneia din mănăstirile cele mai de frunte din locurile pomenite mai sus. În chipul acesta arhimandriții acelei mănăstiri sunt datori să poarte grijă de mănăstire și să ia aminte ca și călugării să se străduiască să ducă întotdeauna o viață curată și cinstită. Iar ei lasă mănăstirii numai atâta din veniturile ei, cât este de trebuință pentru hrana călugărilor; ceea ce prisosește se folosește pentru trebuințele mănăstirii mai mari și se trimite în fiecare an acolo. În mănăstirile slobode, călugării trebuie să are, să prășească și să secere ei singuri, iar în ceasurile în care sunt slobozi de împlinirea treburilor lor duhovnicești, ei trebuie să se îndeletnicească cu meșteșugurile hotărâte de către stareț, să lucreze în vie, pe ogoare și în grădinile lor și să gătească roadele adunate pentru folosul mănăstirii.

Toate mănăstirile își plătesc în fiecare an dăjdiile către domnie, după starea moșiilor lor, însă mitropoliții și episcopii nu dau nimic domniei. Osebit, toți călugării sunt așa de ascultători canoanelor sfântului Vasile cel Mare, că mai degrabă ar muri de o sută de ori, decât să mănânce o îmbucătură de carne, chiar dacă le-ar porunci un doftor. Nu ies niciodată din mănăstirea lor, dacă nu-i mână egumenii sau dacă nu dobândesc învoire pentru câteva ceasuri sau câteva zile. Purtarea de grijă pentru cheltuielile mănăstirii se încredințează celor mai bătrâni, care au dovedit starețului cinstea lor și bune năravuri. Altminteri, nu avem încotro și trebuie să lăudăm chipul cum sunt primiți oaspeții în toate mănăstirile din Moldova. Căci orice drumeț care se oprește acolo - fie el drept credincios ori evreu, ori turc, ori armean - nu numai că este bine primit, ba chiar, dacă ar voi să zăbovească acolo un an întreg, cu toate carele și dobitoacele sale, i se dă de mâncare și i se poartă de grijă - după puterile mănăstirii - cu cinste, cum se cuvine și fără murmur.

CAPITOLUL AL IV LEA DESPRE GRAIUL MOLDOVENILOR

Scriitorii au felurite păreri despre izvorul graiului moldovenesc. Mulți dintre aceștia socotesc ca el ar fi graiul latinesc stâlcit, fără amestecul altor graiuri. Alții socotesc că el s-ar trage din graiul italianesc. Noi vroim să înfățișăm aici temeiurile amândorora părților, pentru ca cititorul să poată vedea cât mai degrabă adevărul. Cei ce zic că graiul latinesc ar fi muma cea dreaptă și adevărată a graiului moldovenesc se sprijină pe temeiurile acestea: mai întâi, zic ei, coloniile romane au fost strămutate în Dacia cu mult mai înainte ca graiul romanilor să fi fost stricat în Italia de către năvălirile goților și vandalilor; nici unul însă dintre cronicari nu ne spune că ele s-ar fi întors iarăși în vremea stăpânirii barbarilor în Italia; așa-dar locuitorii Daciei nu ar fi putut să-și strice graiul din pricina vreunui grai asemenea, care nici nu s-a aflat. În al doilea rând, moldovenii nu s-au numit niciodată italieni, nume care a ajuns al romanilor în vremile care au urmat, în mai multe locuri, ci au păstrat totdeauna numele de romani, același pentru toți locuitorii Italiei în vremea când Roma era cetatea cea mai de frunte a lumii întregi. În schimb nu se tăgăduiește că ungurii și leșii le zic vlahi - nume pe care aceste popoare îl dau tocmai italienilor. Căci mai curând așa crede că aceste noroade învecinate au luat numele de valah de la moldoveni, care le erau cu mult mai cunoscuți, dându-l italienilor, decât de la italieni pentru a-l da moldovenilor. A treia și cea mai bună dovadă este că în graiul moldovenesc se mai găsesc multe vorbe latinești, care în graiul latinesc nu se află deloc; dar substantivele și vorbele ce au intrat în graiul italianesc de la goți, vandali și longobarzi nu se află în graiul moldovenesc.

Ca să limpezim mai bine acest lucru, vroim să dăm aici câteva pilde:

Latinește	
Incipio	Italianește
Commencio	Moldovenește
Încep	
Albus	Blanco Alb
Civitas	Citta Cetate
Dominus	Signore Domn
Mensa	Tavola Masă
Verbum	Parola Vorbă
Caput	Testa Cap
Venatio	Caccia Vânat

Aceia însă care vor să tragă graiul moldovenesc din graiul italianesc aduc împotriva acestea

1. Că în acest grai sunt verbe auxiliaria terminate în em, ei, are;
2. Articolele substantivelor;
3. Asemenea că vreo câteva cuvinte ar fi pe de-a-ntregul italienești ca schiop, sciopo, claudus. La fel și cerc, cerco, quaero, cuvinte care, fiind cu totul necunoscute în graiul latinesc, nu pot fi trase din alt grai decât

din cel italianesc.

La aceasta însă cei ce împărtășesc socotința celor dintâi răspund:

1. Moldovenii folosesc, ce e drept, verba auxiliaria, dar acestea nu sunt italienești, ci ale lor.
2. La fel stau lucrurile și cu articolele, căci în nici una din părțile vorbirii nu este graiul moldovenesc mai deosebit de cel italianesc decât tocmai în aceasta. Italianul își pune articolul înaintea numelui. Moldoveanul după nume. Precum l'huomo, la moglie; pe moldovenește, omul, muierea.

1 În română există împrumuturi din italiană, de dată mai recentă însă, și, mai ales, în domeniul limbii literare. Cele două exemple invocate provin din limba latină: șchiop - lat. excloppus (forma neatestată din latina populară), cerc - lat. circus.

Italianul are numai un articulum masculini generis, la singular, il, la plural, gli, sau i, la feminino singularis, la, la plural, le; moldovenii au însă la singulari masculino două articole ul și le, pe unul îl adaugă la cuvintele care se termină într-o consoană; ca omul, homo, calul, equus, scaunul, scamnum, vasul, vas, șarpele, serpens, câinele, canis etc. La plural ei pun la sfârșitul cuvintelor care însemnează ființe vii articolul ii; precum cail, oamenii, equii, homines; lucrurile neînsuflețite se sfârșesc însă la plural cu ele, ca: scaunele, vasele ș.a.m.d. De asemenea moldovenii au două articulos faeminini generis: e și a, ca: muiere, găina, mulier, gallina. Cuvintele care se termină cu e primesc la plural ile, ca: muiere-muierile, iar cele care se termină în e au la plural ele, ca: găina, găinile.

3. Se poate însă bănuși mai degrabă că acele vorbe care se potrivesc mai mult cu graiul italianesc decât cu graiul cel vechi al romanilor s-au strecurat în graiul nostru din legăturile neguțătorești îndelungate pe care moldovenii le-au avut cu genezii, pe vremea când aceștia stăpâneau țărmurile Mării Negre. Moldovenii au primit în limba lor, în același chip, și vorbe din graiul grecilor, turcilor, și leșilor, după ce au început să facă negoț cu aceste neamuri; de exemplu, de la greci: pa±deniz pedeapsă, fnb¼rnhsiz chivernisire, profopÓ procopie, blasjhmÊ blăstem, aznmon azimă, dr©moz drum, p¼μsma pizmă.

Acum că am arătat, așadar, socotința amânduror părți, noi nu cutezăm să hotărâm care din două ar fi aproape de adevăr, de teamă că dragostea de patrie s-ar putea să ne orbească și să lăsăm să scape privirii noastre unele lucruri pe care alții ar putea să le vadă lesne. De aceea lăsăm pe bunul cititor să judece singur, și noi ne mulțumim să punem aci ceea ce ne zice Covatius:

“Este lucru de mirare - spune el - că graiul moldovenesc are mai multe vorbe latinești decât graiul italianesc, cu toate că italianul locuiește astăzi acolo unde a locuit altădată romanul. Poate că totuși nu este chiar așa de mirare, căci italienii și-au alcătuit un grai la multă vreme după aceea.”

Osebit mai trebuie să ia aminte că în graiul moldovenesc se găsesc vorbe rămase pesemne din graiul cel vechi al dacilor, fiindcă ele nu se cunosc nici în graiul latinesc și nici în graiurile noroadelor megieșe.

Căci ce ne stă împotriva să credem că odinioară coloniștii romani din Dacia i-au avut atunci pe daci sclavi sau de asemenea că atunci când îi murea vreunui nevasta, se însoțea cu o femeie din neamul dacilor? De aceea se putea foarte lesne că în graiul lor să se strecoare vorbe străine. Astfel sunt: stejar, pădure, heleștea, cărare, grăiesc, nemeresc etc. Graiul moldovenesc are, altminteri ca și celelalte graiuri, rostirile lui felurite. Cea mai bună rostire este la Iași, în mijlocul Moldovei, fiindcă oamenii din părțile acestea sunt mult mai învățați, din pricina că acolo se află curtea domnească.

Cei ce locuiesc la Nistru amestecă în graiul lor multe vorbe leșești, și numesc unele lucruri ce le sunt de trebuință în casă cu nume leșești, încât ei mai că nu pot fi înțeleși de către alt moldovean. Cei ce își au așezările în munți, lângă Transilvania, folosesc adesea vorbe ungurești. Cei din Fălciu își strică graiul cu vorbe grecești și turcești. Asemenea femeile din Moldova au cu totul altă rostire decât bărbații, căci ele schimbă silabele bi și vi în chi, ca: bine, ghine; vie, ghie; pi în chi: pisma, chizma, piatra, chiatra; silaba începătoare în în ng, pe care n-o poate lesne rosti altcineva. Și, dacă un bărbat, s-a obișnuit odată cu această rostire, el n-o poate lepăda decât cu multă trudă și se vâdește singur, ca un pui de șoarece, că a stat prea mult în poala maică-si. De aceea oamenii de acest fel sunt îndeobște luați în răs cu vorba “fecior de babă”. Valahii și ardelenii au același grai cu moldovenii; dar rostirea lor este ceva mai aspră, precum: giur, pe care valahul îl rostește jur, ca leșescul z sau franțuzescul j; Dumnedzeu, valah Dumnezău; acmu, valah acuma; acela, valah ahela. Mai au și câteva vorbe pe care moldovenii nu le știu; însă pe acestea nu le folosesc când scriu.

Se țin pas cu pas de graiul și scrierea moldovenească și recunosc, în chipul acesta, de fapt că graiul moldovenesc este mai curat decât al lor, cu toate că vrăjmășia dintre moldoveni și valahi îi împiedică să o spună. Un grai mult mai stricat au cuțo-vlahii, care locuiesc în Rumelia, la hotarul Macedoniei. Ei amestecă într-un chip de mirare graiul țării lor cu cel grecesc și cu cel albanez; așa fel că amestecă, în vorbirea lor valahă, uneori frânturi din graiul grecesc, altele din cel albanez.

Dar, în tot locul, păstrează sfârșitul moldovenesc la nume și la verbe. Într-un grai stricat ca acesta se înțeleg, ce e drept, numai ei între ei, căci nici un grec, albanez sau moldovean nu este în stare să-i priceapă. Dar dacă toți aceștia trei s-ar găsi laolaltă într-un loc și ar auzi un cuțo-vlah vorbind, atunci ar putea cu siguranță să înțeleagă ce vrea omul, dacă fiecare dintre ei ar tălmăci celorlalți frânturile din graiul său.

CAPITOLUL AL V LEA DESPRE LITERELE MOLDOVENILOR

Înainte de soborul bisericesc de la Florența, moldovenii foloseau litere latinești, după pilda tuturor celorlalte neamuri al căror grai se trage din cel roman. Dar când mitropolitul moldovean a trecut, la acest sinod - după cum am arătat mai sus - de partea papistașilor, atunci urmașul său, cu numele Theoctist - diacon al lui Marcu din Efes, bulgar de neam, ca să stârpească aluatul papistașilor din biserica moldovenească și să taie celor tineri prilejul de a citi viclesugurile papistașilor - l-a sfătuit pe Alexandru cel Bun să izgonească din țară nu numai pe oamenii de altă lege, ci și literele latinești și să pună în locul lor pe cele slavonești. Cu această râvnă prea mare și nepotrivită, el a ajuns ctitorul cel dintâi al barbariei în care este împotmolită astăzi Moldova. Dar fiindcă literele slavonești nu ajungeau pentru scrierea tuturor vorbelor pe care graiul moldovenesc le-a luat parte din graiul latinesc și parte din graiurile neamurilor învecinate, atunci a trebuit să fie născocite câteva litere noi: de aceea graiul moldovenesc a avut apoi un număr atât de mare de litere cum nu are nici un alt grai europeanesc. Astăzi numărul literelor, împreună cu câteva semne prozodice și de scriere, se ridică la 471.

Literele mari ale moldovenilor sunt la fel cu acelea ale grecilor și slavilor, căci amândouă felurile de litere ei le folosesc în același timp. Asemenea semne de litere, ca acelea din care am înfățișat câteva chiar acum în fața ochilor cititorului, le folosesc moldovenii în scrisorile lor și în catastife, după ce au lepădat pe cele latinești; în schimb în cărțile de slujbă bisericească, în scrisorile domnești, în socotelile vistieriei și în alte scrisori ele curții domnești nu s-au folosit vreme de 200 de ani, alte litere decât cele slavonești. De aceea și fiii boierilor nu învățau altă limbă decât cea slavonească, dar în care nu puteau învăța alte științe. De aceea după ce învățau să citească ei trebuiau să învețe pe de rost cartea de rugăciuni a bisericii Răsăritului, ohtoihul, și psalmii lui David. După aceea li se lămurea Evanghelia, Faptele apostolilor și cele cinci cărți ale lui Moise, rareori însă și celelalte cărți ale Vechiului Testament, pentru ca să poată înțelege cât de cât ce stă scris în Biblie. Același lucru învățau și fiicele boierilor, ca să poată citi și scrie cât mai bine în graiul țării lor. Rar se afla cineva care să învețe gramatica slavonească; mai cu seamă că foarte rar se poate găsi o gramatică a acestei limbi alcătuită de Maximus din Creta - pe care rușii l-au înălțat în rândul sfinților - și care s-a tipărit numai o singură dată la Moscova. Dar în veacul din urmă, când în vremea domniei lui Vasile Albanzul Moldova s-a întors iarăși sub ascultarea patriarhului greco-ortodox, a început să se trezească și să vină iarăși cu încetul la lumină din adâncul întunericii al barbariei ce se întinsese asupra țării. Căci prin grija acestui domn s-a întemeiat la Iași, pentru întâia oară, o școală grecească și s-a dat poruncă în toate mănăstirile mai mari să se primească călugări greci, care să învețe pe fiii boierilor științele grecești. Asemenea tot acest domn a orânduit că, în cinstea bisericii patriarhalicești în mitropolie să fie un cor alcătuit din psalți greci și jumătate din liturghie să se slujească în grecește, iar cealaltă jumătate în slavonește, obicei care se ține și astăzi. Tot acest domn a rostuit o tipografie grecească și moldovenească și a pus să se tipărească cărți bisericești și pravile. Așa s-a făcut că au putut să se citească în graiul țării, la început evangheliile și scrierile apostolilor, după aceea și toată liturghia. Câteva zeci de ani după aceasta, Șerban Cantacuzino, domn al Valahiei, luându-se după aceste rânduieli bune, a întemeiat în țara sa școli grecești și tipografii grecești și românești. La sfârșitul veacului trecut au început, până la urmă, și câțiva moldoveni să învețe limba latinească și alte științe. În această treabă vrednică de laudă unul Miron le-a luat înainte pilda sa. Acesta era logofăt și cel mai bun cronicar pe care l-au avut moldovenii. Și-a trimis fiii în Țara Leșească și i-a pus să învețe acolo limba latinească și alte meșteșuguri slobode. După o vreme și Duca, domn al Moldovei, a adus pe un bărbat tânăr, foarte învățat, cu numele de Ioan Papis (care luă după o vreme, la Moscova, numele de Comnenus și care a fost în cele din urmă mitropolit la Dristra) și pe Cigala, un călugăr, ca să dea învățătură fiilor săi. Apoi și tatăl nostru domnitorul Constantin Cantemir, a chemat în Moldova pe un ieromonah foarte iscusit, cu numele Ieremia Cacavela, născut în Creta, și i-a încredințat pe copiii săi și ai altor boieri, ca să le dea învățătură. Din vremea aceea mulți moldoveni au început să învețe literatura grecească, latinească și italienească.

